

บทนำ

เกียรติอันสุดท้าย

“นี่มันหมายความว่ายังไถกันแน่ อานี้”

เสียงจริงจังถูกเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบ เหตุการณ์เลวร้ายครั้งนี้
ก่อตัวขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนไม่มีใครตั้งหลักทัน ผู้พิทักษ์ระดับเสาหลักทั้งห้าที่
ยามนี้หลงเหลือเพียงสามคนเท่านั้นรวมตัวกันอยู่ภายในห้องลับของสถาบัน
ลิตเติลการ์เดน ภายในชั้นใต้ดินลึกที่สุด พวกเขาต่างยืนนิ่ง และเงยหน้าขึ้น
จับจ้องสมบัติชิ้นสำคัญของโลกที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าด้วยความกังวลที่
ไม่อาจเก็บงำไว้ได้

ทั้ง อาเนียร์ วินส์เลต ผู้อำนวยการแห่งสถาบันผู้พิทักษ์ รอย ฮาร์ท รอง
ผู้อำนวยการ และไอโตเมะ ลินส์ นายหญิงแห่งดินแดนตะวันออก สามผู้นำ
ของโลกได้มารวมตัวกันที่นี่หลังจากมี ‘เสียง’ ของใครบางคนเรียกพวกเขาซึ่ง
เป็นแกนนำของสถาบันให้มารวมตัวกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“สภาพของเธอเป็นแบบนี้มานานแล้วจ้ะหรือ”

ไอโตเมะถามขึ้นขณะชำเลื่องตามามองเพื่อนสาวที่ดูเหมือนจะอึ้ง

ไม่แพ้กัน

“ฉันเองก็เพิ่งรู้ตอนนี้เหมือนกัน ยิ่งช่วงสงครามแบบนี้ พวกเราจำเป็นต้องใช้พลังของเรอมหาศาล แต่ก็ไม่นึกมาก่อนเลยว่าจะส่งผลร้ายต่อเรอมากขนาดนี้”

คำตอบนั้นทำให้โอโตเมะต้องถอนใจ ขณะที่รอย ฮาร์ท บุรุษเพียงคนเดียวในห้องต้องยกมือขึ้นจับสร้อยคอของเขาซึ่งก็คือ เทียร์ ประจำตัวขึ้นมามอง แม้ไม่เคยสังเกตมาก่อน แต่มันจริงที่แม้แต่เทียร์ของเขาเองก็ส่องแสงริบหรี่ลงจนสัมผัสได้

“เธอกำลังส่งข้อความอะไรบางอย่างให้เราได้รับรู้เปล่า”

รอยเอ่ยขึ้น บุรุษผู้มีสีหน้าจริงจังผู้นี้เสียผมสีทองขึ้นเปิดหน้าผากและไวนวดครีမ် คำถามของเขาทำให้สตรีทั้งสองหันมาสบตาด้วย ทุกคนนั่งเงียบ แม้ไม่ยากเย็นอะไรแต่สิ่งที่เห็นนั่นคือความจริงที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ โดยเฉพาะอาเนียร์ที่หยิบเทียร์ขึ้นมามองบ้าง

“ฉันเองก็รู้สึกมาหลายวันแล้วเหมือนกัน” ท่าน ผอ. พุด “สำหรับผู้พิทักษ์คนอื่นๆ อาจไม่มีผลอะไรนัก แต่สำหรับพวกเราที่เป็นเสาหลักทั้งห้าแล้ว พลังของเธอที่ส่งมาให้มันน้อยกว่าเมื่อก่อนมากนัก เหมือนกับว่าเธออ่อนแอลง”

ทุกคนนั่งเงียบอีกครั้ง หากพุดถึงคนที่ ‘เธอ’ จะส่งพลังให้เพื่อใช้งานมากที่สุดแล้ว ก็คงเป็น อาเนียร์ วินส์เล็ด สตรีซึ่งเป็นถึงผู้นำแห่งผู้พิทักษ์ ที่มีพลังมหาศาลที่สุดในโลกขณะนี้

“เธออาจจะส่งสัญญาณเตือนให้เราได้รับรู้อะไรบางอย่างก็ได้นะอาเนียร์”

รอยเอ่ยขึ้น ส่วนโอโตเมะที่หันมาสบตาก็เสริม

“เป็นไปได้รึเปล่าว่า...มีอะไรบางอย่างเล่นงานเธออยู่ จนทำให้เธออ่อนแอลง”

“ฉันเองก็ไมรู้เหมือนกัน” อาเนียร์ส่ายหน้า “แรกเริ่มเดิมที ตั้งแต่สมัยอดีตกาลเธอเองก็ใช้อาคมผืนกึ่งเลวร้ายของโลกเอาไว้มากมาย และในช่วงเวลาที่โลกเสียสมดุลไปแบบนี้ ก็มีโอกาเป็นไปได้ว่า อาคมผืนกต่าง ๆ มันเริ่ม

เสื่อมลง...และสิ่งที่เธอปกป้องมาตลอดนั้น อาจค่อยๆ กัดกินพลังชีวิตของเธอไปเรื่อยๆ ก็เป็นไปได้”

คำอธิบายนั้นก็ดูสมเหตุสมผลดี ทำให้ทุกคนต้องเงยหน้าขึ้นไปมอง ‘เธอ’ ที่อยู่ตรงหน้าอีกครั้ง

ภายในห้องต้องห้ามของลิตเติลการ์เดน เขตแดนหวงห้ามซึ่งมีเพียงเสาหลักทั้งห้าเท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้ามาได้ เบื้องหน้าของเขานั้นก็คือต้นไม้ขนาดใหญ่มหึมา มีความสูงมากกว่าสามสิบเมตร ในลำต้นมีผลึกสีเหลืองทองขนาดใหญ่ฝังเอาไว้ และส่องแสงเจิดจ้าไปทั่วทั้งห้อง

และสิ่งนี้ก็คือ ผลึกอิกตราซิล หรือมารดาแห่งผู้พิทักษ์ที่ทุกคนเรียกกันว่า เวเนซซา นั่นเอง

“เธอจะบอกว่าอาคมที่เวเนซซาวางเอาไว้บนโลกเสื่อมลงนั้นหรืออานี่” โอโตเมะถาม

“ฉันเองก็ไม่อยากคิดแบบนั้นหรอกนะ โอโตเมะ” ท่าน ผอ. ถอนใจ “แต่เธอคือผลึกแห่งชีวิต เมื่อใดก็ตามที่โลกเสียสมดุล นั่นหมายความว่าเธอจะเป็นคนแบกรับโลกนี้ทั้งหมดเอาไว้เพียงลำพัง และสิ่งที่เวเนซซ่านึกเอาไว้ด้วยอาคมของเธอตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ ก็เป็นตัวอันตรายในระดับเดียวกับอสูรแห่งไฟทั้งนั้น เธอเองน่าจะรู้เรื่องนี้ดีกว่าใครนะ โอโตเมะ”

นายหญิงแห่งลินส์พยักหน้ารับด้วยสีหน้าจริงจัง หากให้พูดถึงอันตรายของ อสูรแห่งไฟ ที่เคยทำให้ดินแดนตะวันออกต้องลุกเป็นไฟนั้น เพียงแค่หวนนึกถึงก็ทำให้เธอต้องหวั่นวิตก

“และนั่นก็เป็นเหตุผลให้ใครสักคนอยากทำให้มารดาของพวกเขาบอบช้ำขนาดนี้ได้ ไม่ใช่หรือไม่ว่า”

ว่าแล้วโอโตเมะก็เดินเข้าไปใกล้ผลึกอิกตราซิล เธอเงยหน้าขึ้นมองความเปลี่ยนแปลงอย่างมากจากเมื่อครั้งก่อนที่เคยแวะมาเยี่ยมเยียนมารดาแห่งผู้พิทักษ์ ลำต้นที่เคยแข็งแรงเริ่มมีรอยแตกร้าวชัดเจน ขณะที่ผลึกตรงใจกลางต้นนั้นก็ส่องแสงริบหรี่ลงมาก ที่น่าหวั่นวิตกก็คือตัวใบของต้นไม้ที่เหี่ยวแห้งและมีบางส่วนร่วงโรยไป ใบที่เคยเขียวชอุ่มกลับเหมือนมีรอยไหม้

ดูน่าสงสาร จากเดิมที่คอยผลิตดอกออกผลเป็นผลึกหลากสีล้วนให้นำมา
คัดสรรเป็นผลึกเทียมมอบแก่ผู้พิทักษ์นั้น ยามนี้กลับว่างเปล่า

เป็นครั้งแรกที่มารดาแห่งผู้พิทักษ์อยู่ในสภาวะย่ำแย่ขนาดนี้ รวากับว่า
นางกำลังจะ...ตาย ไม่มีผิด

“ท่านเลอาได้ทราบเรื่องนี้ยัง”

รอยถามขึ้น ซึ่งเป็นจังหวะที่อาเนียร์พยักหน้ารับ

“ท่านแม่เฒ่าแห่งเอลฟ์ทราบเรื่องนี้แล้วละ ท่านเองก็ศึกษาหาวิธีการรักษา
ท่านเวเนซซาอยู่ แต่คิดว่าคงไม่ถนัดนักหรอก เพราะว่าท่านเองก็ไม่ทราบสาเหตุ
ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“ถ้าแม้แต่ท่านเลอาอย่างแก้ปัญหานี้ไม่ได้...ก็คงไม่มีใครในโลกนี้ทำได้
อีกแล้วละ”

โอโตเมะทอดถอนใจ ขณะเอื้อมมือไปแตะลำต้นของมารดาแห่ง
ผู้พิทักษ์ราวกับจะเอ่ยเป็นกำลังใจว่า “พยายามเข้านะ”

“ตอนนี้อยู่สถานการณ์ในสนามรบก็ว่าแย่มากแล้ว ไม่นึกไม่ฝันเลยจริงๆ
ว่ามารดาของเราจะมาป่วยเอาเสียอีก ยิ่งงะเรื่องนี้ต้องเก็บเป็นความลับ
เฉพาะพวกเราเท่านั้นนะ อาเนียร์”

รอยเอ่ยขึ้น ท่าน ผอ. หันไปพยักหน้ารับ ราวกับรับรู้ดีว่าหากเรื่องนี้รู้
ไปถึงหูของผู้พิทักษ์คนอื่นแล้วละก็ ขวัญกำลังใจของพวกเขาอาจจะแตกสลาย
ไปในพริบตา อีกทั้งสถานการณ์ในสนามรบเองก็เรียกได้ว่าเข้าขั้นย่ำแย่จนแทบ
จะไม่มีเวลาหายใจกันอยู่รอมร่อแล้ว

“แล้วจากนี้ไปเราจะเอาอย่างไรกันต่อดีล่ะ อาเนียร์”

โอโตเมะเป็นคนถามขึ้น ขณะที่พวกเขาต่างเข้าไปแตะลำต้นของเวเนซ-
ซาก็มีคนอีกคนละครั้ง ราวกับเป็นธรรมเนียม ก่อนพากันโค้งบอกลามารดาแห่ง
ผู้พิทักษ์และเดินออกจากห้องโดยพลัน ทั้งสามเดินเข้าไปในลิฟต์เพื่อเตรียมขึ้น
ไปด้านบนอีกครั้ง

อาเนียร์ยังคงนั่งเฝ้ากับคำถามของเพื่อน ราวกับมีอะไรมากมายให้
เธอต้องขบคิด ทั้งสามยืนนิ่งเฝ้าอยู่ในลิฟต์ที่เคลื่อนตัวขึ้นไปด้านบนอย่าง

รวดเร็ว จากระดับที่ต่ำลงจากพื้นดินมากกว่าสองร้อยชั้น

“แนวหน้าเป็นยังงี้บ้างล่ะ”

ท่าน ผอ. ถามไปทางโอโตเมะ ซึ่งนางก็ถอนใจด้วยสีหน้าตึงเครียด

“เหมือนเดิม เจาะผ่านแนวป้องกันของกองทัพตะวันตกไปไม่ได้เลย พวกนั้นเองก็ไม่ได้บุกเราอย่างจริงจัง จะเรียกว่าแทบไม่บุกเข้ามาเลยก็ว่าได้ แต่พอพวกเราเคลื่อนทัพจะบุกเข้าไป พวกมันก็ออกมาป้องกันด้วยกองทัพเต็มรูปแบบ...ฝ่าเข้าไปไม่ได้เลย”

“แล้วที่วิทซ์ล่ะ” รอย ฮาร์ท ถามขึ้นมาบ้าง

“นั่นละปัญหา” โอโตเมะส่ายหน้า “พวกมันคุ้มกันพื้นที่ส่วนนั้นแน่นหนามาก ขนาดในการรบใหญ่ครั้งก่อน หน่วยลับของลินส์ยังแทรกซึมเจาะแนวป้องกันของมันเข้าไปไม่ได้ และไม่รู้สถานการณ์ภายในเลย ถึงจะไม่ได้สูญเสียอะไรมากมายนัก แต่ก็ถือว่าล้มเหลว”

“เหมือนพวกมันยึดเวลารออะไรอย่างนั้นล่ะ”

รอยยกมือขึ้นแตะปลายคางราวกับใช้ความคิด ส่วนอาเนียร์นั้นหัวเราะ
หิ

“จะมีอะไรไปได้เสียอีกล่ะ สิ่งที่เราลุด การ์เน็ต นั้นรออยู่ก็มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

อีกสองคนต้องชะงักไปเพราะคำพูดของท่าน ผอ. พวกเขาต่างถอนใจ
ยาว

“นั่นสินะ” โอโตเมะปิดตาลงอย่างอ่อนใจ “มีชาวอะไรเกี่ยวกับเขาบ้าง รีเบลล่าละ นี่มันก็ผ่านไปตั้งสามเดือนแล้ว เขายังไม่ออกมาจากผลึกเทวทูตอีก
จันเหรอ”

“ไว้เฝ้าแว” อาเนียร์ส่ายหน้า “สถานการณ์ของลูกจำเองก็น่าเป็นห่วง อยู่หอรกนะ แต่ตอนนี้ดูเหมือนอลิเซียร์ต่างหากที่น่าห่วงกว่า อาหารก็ไม่ค่อยกินเท่าไร พักผ่อนก็ไม่ค่อยเพียงพอ เห็นว่าร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงเลยช่วงนี้ เพราะว่าวันๆ เอาแต่นั่งเฝ้ารอให้เขากลับมานะ”

ได้ยินเช่นนั้นแล้วทุกคนก็ถอนใจ โดยเฉพาะโอโตเมะที่พอจะนึกภาพ

ออก เพราะเธอได้ยินจากปากลูกสาวอยู่บ่อยๆ ว่า เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงนั้น
บทจะดื้อแล้วก็ไม่ฟังใครเหมือนกัน

“ฉันว่ามันนานเกินไปแล้วนะ” รอยเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“นายหมายถึงอะไร” อาเนียร์หรีตาลง

“ฉันจะบอกว่านี่มันก็ตั้งสามเดือนแล้วที่เขาเข้าไปในผืนลึกลับเทวทูตนั้นนะ
อาเนียร์” รอยเอ่ยขึ้นทั้งที่หลบสายตา “ฉันเองก็ไม่อยากพูดแบบนี้หรอกนะ
แต่ขึ้นพวกเรารอนานมากไปกว่านี้ละก็ มันอาจจะสายเกินไป อีกอย่างที่ท่าน
เวนซซาเรียกพวกเราสามคนมารวมตัวกันที่วันนี้ ท่านอาจจะบอกไปอะไรเรา
บางอย่างก็ได้ อย่างเช่นว่า...”

“เขายังมีชีวิตอยู่นะรอย”

อาเนียร์ตบตบด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด เธอหันไปมองบุรุษตรงหน้าที่แม้
ยังนั่งเงียบ แต่เธอก็แอบเห็นแววกังวลปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา

“เรีนจะต้องกลับมาอย่างแน่นอนที่สุด ฉันเชื่อแบบนั้น เราจะยึดมั่นใน
แผนเดิมคือคอยดูท่าที่ไปแบบนี้ก่อน และจะไม่ทุ่มกำลังบุกเข้าไปในแดนของ
ศัตรูโดยปราศจากผู้นำที่พหุรอกนะรอย แบบนั้นมันคือการฆ่าตัวตาย”

“แต่ว่า...นี่มันสามเดือนแล้วนะ ที่พวกเขาโดนจับตัวไปนะ”

รอยค่าน โอโตเมะจึงวางมือไว้บนไหล่ของบุรุษผมทองจนเขาต้องชะงัก
ไป

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นห่วงลูกชายนะคะรอย” นายหญิงแห่งลินส์เอ่ย “ฉัน
เองก็ห่วงพวกเขาไม่แพ้คุณหรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่นั่นมีลูกสาวของฉันอยู่
ถึงสองคน และยังมีลูกเขยด้วย เพราะฉะนั้นฉันเข้าใจความรู้สึกของคุณดีค่ะ”

รอย ฮาร์ท นิ่งเงียบและเบือนส่ายตาหลบไปทางอื่น รวากับไม่ต้องการ
ให้สตรีทั้งสองได้เห็นความอ่อนแอของเขา ผู้ขึ้นชื่อว่าเป็นนักดาบอันดับหนึ่งของ
ตะวันตก

“แต่ฉันเองก็เห็นด้วยกับอาเนียร์คะ”

“แต่ว่า...” รอยพยายามจะแย้ง แต่ก็ถอนใจและเงียบลงอีกครั้ง

“มันยังไม่ถึงเวลาที่จะบุกเข้าไปอย่างเต็มกำลังค่ะ ไม่เช่นนั้นจะเสีย

กำลังพลไปอย่างไร้ประโยชน์ จนกว่าเร็นจะกลับมา ฉันเองก็อยากให้พวกเราทุกคนรอกันอย่างใจเย็น” โอโตเมะพูด “และพวกเขาทุกคนก็ยังปลอดภัยอยู่ที่วิทซ์นะคะ”

“ใช่ สัญญาณจากทีวีรของทุกคนบอกว่ายังปลอดภัยดีเลยละ”

อาเนียร์กล่าวเสริมขณะเอื้อมมือไปวางไว้บนไหล่ของรอยเป็นการให้กำลังใจ แม้อีกใจหนึ่งเธอเองก็อดกังวลไม่ได้เหมือนกัน ว่าสถานภาพของเด็กๆ ที่โดนศัตรูจับตัวไปได้ตั้งแต่ภารกิจ วันเคอเรอร์ จะเป็นอย่างไรบ้าง หาก ลูค การ์เน็ต เป็นสุภาพบุรุษอย่างที่เธอคิดไว้ก็วางใจได้ในระดับหนึ่ง แต่ถ้าไม่ละก็...

“ตอนนี้ฉันรวมทีมอยู่นะอานี”

จู่ๆ โอโตเมะก็เอ่ยขึ้น ทำให้อาเนียร์หันไปสบตาด้วย

“รวมทีม?”

“ใช่” นายหญิงแห่งลินส์พยักหน้า “คานะ ลูกสาวคนรองของฉันอาสาเป็นแนวหน้าในแผนนี้ ตอนนี้ก็รวมผู้พิทักษ์เก่งๆ อีกสามสี่คนเพื่อทำภารกิจลับ ลักลอบเข้าไปในเมืองวิทซ์อยู่นะ ถ้าจะช่วยพวกเขาออกมา อาจต้องใช้แผนการลักลอบเข้าไป มากกว่าบุกตรงๆ”

“ลักลอบเข้าไปในวิทซ์นั่นหรอ” อาเนียร์เลิกคิ้ว “แต่เธอก็น่าจะรู้ว่าผู้พิทักษ์สี่คน่าจะมีความสามารถสัมผัสเวทอยู่ ไม่มีทางเลยที่เราจะลักลอบเข้าไปโดยไม่ให้ทางนั้นรู้ตัว”

“ใช่ ฉันเองก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน แต่ว่า...” ว่าแล้วโอโตเมะก็เผยรอยยิ้ม “สายของฉันที่โดนจับตัวอยู่ในนั้นด้วยบอกว่าอีกไม่นาน ลูค การ์เน็ต จะเดินทางออกไปจากวิทซ์เพื่อทำธุระอะไรบางอย่าง นั่นเป็นโอกาสทองให้เราพาตัวทุกคนออกมาจากวิทซ์ไม่ใช่หรอ”

อาเนียร์นิ่งไปราวกับต้องใช้เวลาคิด ก่อนหัวเราะที่

“เธอแน่ใจได้ยังไงว่านี่ไม่ใช่กลลวง บางทีมันอาจจะเป็นกับดักก็ได้นะ อีกอย่าง ต่อให้พวกเธอลักลอบเข้าไปในนั้นได้จริงๆ ไม่คิดบ้างหรอว่าทางนั้นอาจเตรียมพร้อมรับมือสถานการณ์แบบนี้เอาไว้ อย่าลืมนะว่าทางนั้นมีท่านหญิง

ดาร์กเอลฟ์อยู่ด้วย เรื่องอาคมนะธรรมดาเสียที่ไหน”

“แต่เราก็มีท่านหญิงเอลฟ์อยู่ด้วยไม่ใช่หรือ” โอโตเมะย้อน “ฉันเชื่อว่าท่านหญิงเอเวอลินเองก็คงไม่โง่งนัตบยงอยู่เฉยๆ ในฐานะเชลยศึกแน่ พวกเขาทุกคนจะต้องหาทางเอาตัวรอดออกมาจากที่นี่ให้ได้ พวกเราเพียงเข้าไปช่วยเหลือให้มันง่ายขึ้นก็เท่านั้นเอง จริงมั๊ย”

ได้ยินดังนั้นแล้วอาเนียร์ก็หันไปสบตากับรอยที่สงบนิ่งอยู่อีกทาง ท่านผอ. เองก็ต้องไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนก่อนตัดสินใจ จริงอยู่ว่าโอโตเมะออกคำสั่งให้เตรียมทีมลักลอบเข้าไปในวิหารแล้ว แต่ในฐานะผู้นำขององค์กร เธอมีสิทธิ์สั่งระงับได้หากเห็นว่าเสี่ยงเกินไป

“แน่ใจนะว่าแหล่งข่าวของเธอเชื่อถือได้จริง ไม่ใช่กับดักของทางนั้น”

“ซัวร์” โอโตเมะพยักหน้ารับ “มันเป็นการเขียนข้อความมาในแบบฉบับตระกูลลินส์ คนอื่นอ่านไม่ออกหรอก เพราะฉะนั้นวางใจได้”

ได้ยินดังนั้นแล้วท่าน ผอ. ก็ถอนใจ เธอนึกถึงว่าใครบ้างที่ตกเป็นเชลยศึกอยู่ในกำมือลูก การ์เน็ต ในตอนนี้ มีทั้ง กุหลาบไฟ อย่างนาซ่า ออร์แกน รวมไปถึงอีกสองในเสาหลักทั้งห้าอย่าง เนโอ อลาสเตอร์ และอเล็กซ์ เซสเตอร์-ฟิลด์ อดีตสมาชิกจอมแสบของเธอ ยังไม่นับจอมเวทอาคมชั้นอ่องของโลกอย่างเอเวอลิน สการ์เล็ต และเครฟา เดลดอเรส ไนจะยังมีนักดาบมือโปรอย่างชายะ ออร์แกน และเทรน ฮาร์ท อีกด้วย

คนพวกนั้นเองก็คงหาหนทางหนีอยู่ และหากพวกเรายื่นมือเข้าไปและมอบอาวุธให้พวกเขาได้ต่อสู้อีกครั้ง แผนอาจจะสำเร็จก็เป็นได้

“เข้าใจแล้ว” อาเนียร์พยักหน้า “เรามาคุยเรื่องรายละเอียดของแผนนี้อีกครั้ง ฉันจะหาฝีมือดีที่สุดอย่างพวกเซียร์กับบอเลนไปช่วยลูกสาวเธออีกแรง คงต้องพึ่งมือระดับออลสตาร์เท่านั้นละ ถึงจะทำภารกิจนี้สำเร็จ แล้วเราต้องหาหนทางพาพวกเขาหนีมาถึงที่นี่โดยสวัสดิภาพอีกด้วย โอเคนะ”

“ลัะ”

โอโตเมะยิ้มอย่างพอใจที่เพื่อนเห็นดีด้วย เช่นเดียวกับรอยที่ถอนใจคล้ายโล่งอก เพราะอย่างน้อยๆ อาเนียร์ก็ยังเห็นความสำคัญของพวกเด็กๆ ที่

ถูกจับตัวไป แม้ว่าตอนนี้จะมีอะไรให้เธอคิดมากมายก็ตาม

“บางทีคนของกองทัพเอลฟ์เองก็อาจอยากร่วมมือในการกิจนี้ด้วยนะ ฉันจะลองไปตามท่านอารอนอีกทีก็แล้วกัน ถึงตอนนี้สถานภาพระหว่างเอลฟ์กับคนของเราจะไม่ค่อยสู้ดีเท่าไร”

พูดแล้วอาเนียร์ก็ยกมือขึ้นกุมขมับอย่างอ่อนใจ เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้เธอรู้สึกปวดหัวอย่างบอกไม่ถูก จริงอยู่ว่าเหล่าชาวเอลฟ์นั้นตกลงปลงใจมาร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับกองทัพตะวันตกออกแล้ว ทว่าด้วยความที่มีอคติใส่กันตั้งแต่วแรก จึงทำให้หลายครั้งทั้งมนุษย์และเอลฟ์ดูไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไร

อาเนียร์เองก็หวังให้โอเวอลินที่เป็นเจ้าหญิงของแดนเอลฟ์มาช่วยแก้ปัญหานี้ แต่คิดว่าเธอยังโดนจับตัวเป็นเชลยศึกอยู่ที่วิทซันนั่นแหละ!

“ลำบากแย่เลยสินะอาเนียร์”

“มากเกินไป เถอะไม่ได้เจอลูกจำตั้งสามเดือนแล้วอะ เหงามากเลย รู้มั๊ย!”

แล้วท่าน ผอ. ก็ร้องโอดโอยพร้อมกับเบะปากรำๆ จะร้องไห้ยุรמר่อทำให้โอโตเมะต้องยืมหวาน เอื้อมมือไปลูบหัวปลอบพร้อมกับร้อง “โอ๊ย” กลัวเสียงหัวเราะ ส่วนรอยก็ได้แต่ส่ายหน้าอ่อนใจพลางคิดว่า ขึ้นท่าน ผอ. ปล่อยหน้าออกไปหาลูกน้องในสภาพนี้ ความศรัทธามีอันหายเกลี้ยง

“ตอนนี้ปัญหารุมเร้าเข้ามาหาเรารอบทางทิศทางเลยนะ เหมือนเมื่อสมัยนั้นไม่มีผิด แต่ต่างกันนิดหน่อยก็ตรงที่ตอนนั้นมีชีรอสกับนาตาเลียช่วยแก้ปัญหาได้หมดเลย”

โอโตเมะพูดแล้วได้แต่ถอนใจ ทำให้ทุกคนพลอยเงิบไปด้วย

“อีกนานแค่ไหนกันนะกว่าโลกของเราจะสงบสุขโดยแท้จริงเสียที”

อีกคำพูดหนึ่งถูกเอ่ยขึ้น และเป็นอาเนียร์ที่เผยรอยยิ้ม หันไปสบตาไปกับเพื่อนทั้งสอง

“อีกไม่นานนี่หรอก” เธอเอ่ย

“หือ?”

“มาด้วยกันหน่อยสิทั้งสองคน ระหว่างที่พวกเธอออกไปทำงานกัน

นอกสถาบันนะ ฉันเองก็ไม่ได้อยู่เฉยๆ หรอกนะ มีอะไรจะอวดพวกเธอแนะ”

คำกล่าวของท่าน ผอ. ทำให้เพื่อนทั้งสองต้องหันมาสบตากันเอง

“เธอหมายถึงอะไรนั่นหรอ” โอโตเมะถาม

“ตามมา เดี๋ยวก็รู้”

เมื่อเหล่าเสาหลักที่เหลือทั้งสามพากันเดินเข้าไปในห้องวิจัยลับ

ในชั้นใต้ดินของสถาบัน ก็เดินแหวกเหล่าวิศวกรจำนวนมาก จนมายืนอยู่หน้า
วัตถุชิ้นหนึ่งที่ตั้งอยู่ใจกลางห้อง ซึ่งมีสายไฟเสียบระโยงระยางไว้รอบๆ

เหล่าผู้ผลิตและนักวิเคราะห์กว่าสามร้อยชีวิตที่วิ่งวนอยู่ในห้องแห่งนี้
แบ่งแผนการทำงานอย่างตึงเครียดและรีบร้อน แต่โอโตเมะกับรอยก็แทบจะ
ไม่สนใจอีกต่อไป ในเมื่อวัตถุที่ท่าน ผอ. ผายมือนำเสนอนั้นเป็นอะไรที่นำ
ตกตะลึงยิ่งกว่า

“นี่มันคืออะไรกัน อานี”

โอโตเมะเอ่ยขึ้นขณะอ้าปากเหวอ เงยหน้าทอดี้งมองวัตถุตรงหน้า

“นี่สร้างมันขึ้นมามีตั้งแต่เมื่อไร ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย...” ส่วนรอยก็หันไป
คาดคั้นท่าน ผอ. ซึ่งตอนนี้เขารอยยิ้มอย่างภูมิใจ

“ก็ต้องไม่รู้แน่นอนอยู่แล้วสิ ฉันสร้างมันขึ้นมามีอย่างลับๆ ยังไงล่ะ”

ว่าแล้วก็กอดอกด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ทำเอาโอโตเมะที่เห็นแล้วอดซ้ำ
ไม่ได้ ต้องยื่นมือมาบีบจมูกท่าน ผอ.

“เลิกแกล้งทำได้แล้ว สรุปว่ามันคืออะไรกันเนี่ย”

ท่าน ผอ. ยิ้มแฉ่งก่อนจะผายมือไปยังวัตถุเบื้องหน้า

“GD000 โปรโตไทป์...การ์เดียน ยังไงล่ะ”

“การ์เดียน?”

ทั้งสองคนที่ฟังอยู่ประสานเสียงกันด้วยสีหน้าสงสัย พวกเขาองเจ้า
‘การ์เดียน’ ตรงหน้าอีกครั้งหนึ่ง และภาพที่เห็นก็คือ หุ่นรบขนาดใหญ่ยักษ์
กว่า GK รุ่นปกติถึงสามเท่า ลำตัวของมันนั้นเป็นสีชาวล้วน คล้ายกับยังสร้าง
ไม่เสร็จดีนัก ด้วยรูปร่างดูปราดเปรียวแต่ถูกสวมทับด้วยเกราะหนาดูแข็งแกร่ง

จึงทำให้หุ่นรบเครื่องนี้ดูทรงพลังมาก

มิน่าซ้ำ หน้าตาของมันยังละม้ายคล้ายกับเครื่อง โปรโตไทป์-โนอาร์ หุ่นรบที่ผู้พิทักษ์ชาวไซอูไม่มีผิด

“นี่เธอ เอาข้อมูลของมันมาให้ฉันดูหน่อยสิ”

พอได้เห็นสิ่งที่น่าสนใจเข้า โอโตเมะก็หันไปหาช่างเครื่องที่น่าจะเป็น หัวหน้าหน่วยผลิตซึ่งยืนสั่งงานอยู่แถวนั้น เขาเป็นชายหนุ่มท่าทางเรียบร้อย ซึ่งพอได้รับคำสั่งจากนายหญิงแห่งลินส์เข้า ก็รีบวิ่งกุกๆ เอาข้อมูลที่ใส่ไว้ใน แท็บเล็ตยื่นให้เธอทันที

เห็นดังนั้นแล้วรอยก็รีบเดินเข้ามาขอข้อมูลด้วยอีกคน ตัวหนังสือและ ภาพจำนวนมากเคลื่อนผ่านหน้าผู้พิทักษ์ทั้งสองอย่างรวดเร็ว ทั้งกราฟแสดง ผลการทดลอง และรายงานความคืบหน้าของการสร้างหุ่นรบเครื่องนี้ที่ล้วน ดำเนินไปด้วยดี

“พลังมหาศาลขนาดนี้เลยหรอ...”

รอยเอ่ยพลางหันไปมองอาเนียร์ที่ดูจะยิ้มแบบยี่ดๆ ไม่เลิก

“ตอนนี้ก็สร้างไปได้กว่า 85 เปอร์เซ็นต์ แล้วละนะ”

“นี่มันพลังอะไรกัน ฉันไม่เคยเห็น GK เครื่องไหนถึงศักยภาพออกมา ได้มากขนาดนี้มาก่อนเลย ค่าความเสถียรของเตาพลังงานเวทมนตร์มหาศาล อะไรขนาดนี้เนี่ย” โอโตเมะเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นตะลึง “...ไม่ไหวหรอกะอาเนียร์ หุ่นรบที่แรงขนาดนี้นะไม่มีผู้พิทักษ์คนไหนขับได้หรอก”

“มีสิ” อาเนียร์แย้งด้วยรอยยิ้มทันที “มีคนเพียงคนเดียวที่ขับมันได้ อย่างทรงประสิทธิภาพที่สุด”

โอโตเมะนิ่งไป รับรู้ได้เป็นอย่างดีว่าอาเนียร์นั้นหมายถึงใคร จริงอยู่ว่า หากเป็นเด็กคนนั้น เขาอาจขับหุ่นที่มีศักยภาพร้ายกาจนี้ได้ แต่ก็มีข้อมูล อีกหลายอย่างที่ทำให้เธอไม่เข้าใจกระบวนการทำงานของมันเลยแม้แต่น้อย แม้กระทั่งระบบเตาพลังงานเวทมนตร์ที่หุ่นเครื่องนี้ใช้ก็ด้วย

“นี่ลองใช้ผลึกเวทมนตร์ชนิดไหนกับเตาพลังงานนะ”

รอยหันไปถามหัวหน้าฝ่ายการผลิตที่เป็นหนุ่มแว่นท่าทางเรียบร้อย เขา

รับประสานมือตอบอย่างสุภาพทันที

“การดิเทียร์ ผลึกที่ดีที่สุดในตอนนี้แล้วครับ”

คำตอบนั้นทำให้โอโตเมะกับรอยต้องหันมาสบตากัน ดูเหมือนทั้งสองจะมองเห็นข้อผิดพลาดที่ร้ายกาจของเจ้าหุ่นรบเครื่องนี้แล้ว

“นี่ขนาดเป็นผลึกการดิเทียร์ที่แรงที่สุด เจ้าหุ่นตัวนี้ยังเผาผลาญพลังงานเร็วมาก เธอไม่เห็นหรืออานี้ เรียกได้เลยว่าแค่สิบนาที ผลึกการดิเทียร์ที่มีมวลหนาแน่น 12,500 มานา ยังละลายกลายเป็นน้ำเลยเห็นมั้ย”

ว่าแล้วโอโตเมะก็ชี้ข้อผิดพลาดให้ท่าน ผอ. และหัวหน้าฝ่ายช่างเห็น ซึ่งทั้งคู่ก็หันมาสบตากันอีกครั้ง อาเนียร์ยิ้มกว้างทันที

“เรื่องนั้นฉันรู้ตั้งแต่แรกแล้วละ”

“ถ้ารู้เช่นนั้นแล้วยังสร้างมันขึ้นมาอีกหรือ เตาพลังงานที่เผาผลาญขนาดนี้ ต่อให้เป็นผลึกเวทมนตร์ที่ใช้กับยานรบยังเอาไม่อยู่เลยนะ ฉันจะบอกให้”

อาเนียร์หัวเราะหิและหยิบแท็บเล็ตที่ใส่ข้อมูลของหุ่นรบเครื่องนี้จากมือของโอโตเมะ

“หุ่นตัวนี้นะไม่มีผลึกเวทมนตร์ชนิดใดในโลกนี้อาอยู่หรอก มันต้องใช้พลังงานมหาศาลชนิดที่พวกเราจินตนาการไม่ออกเลยละ” ว่าแล้วเธอก็เปิดไปยังข้อมูลอีกหน้าหนึ่ง “เพราะว่ามันเป็นหุ่นที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการเปลี่ยนแปลงโลกนี้โดยเฉพาะยังไงล่ะ”

“เปลี่ยนแปลงโลก?”

โอโตเมะหรีตาลง ท่าน ผอ. จึงยื่นข้อมูลนั้นกลับไปให้เธออีกครั้ง ผู้พิทักษ์ทั้งสองกวาดตามองตัวหนังสือตรงหน้าและชะงักงันไป

“น...นี่มัน?” รอยถึงกับยกมือขึ้นแตะริมฝีปาก

“ข้อมูลพวกนี้เป็นเรื่องจริงมันหรืออานี น...นี่มันแทบจะไม่น่าเป็นไปได้เลยนะ เทคโนโลยีขนาดนั้นมัน ม...ไม่น่าจะมีใครหน้าไหนในโลกคิดค้นขึ้นมาได้เลย”

โอโตเมะส่ายหน้าอย่างสับสน ยังได้อ่านรายละเอียดข้อมูลของหุ่นรบ

ตัวนี้ เธอยังคงตกตะลึง โดยเฉพาะระบบการผลิตที่ซับซ้อนชนิดยากจะทำความเข้าใจได้

“อย่างที่เธอพูดนั่นแหละโอโตเมะ” อาเนียร์พยักหน้า

“หา?”

“หุ่นตัวนี้ไม่ได้ถูกคิดค้นพัฒนาขึ้นโดยคนของเราหรอก”

“หมายความว่ายังไงกันอานี้”

ท่าน ผอ. ยิม ก่อนยกมือขึ้นกอดอกด้วยสีหน้าแสนอ่อนใจ

“แม้ว่ามารดาของพวกเราจะอยู่ในสภาพป่วยาแยแ่แคไหน แต่เธอก็ไม่เคยทอดทิ้งโลกนี้” ว่าแล้วก็ถอนใจ “เมื่อสามเดือนที่แล้ว ตอนที่ลูกจำเิ่งเข้าไปในผลึกเทวทูตใหม่ๆ นะ อยู่ดีๆ ก็มีข้อมูลมหาศาลถูกส่งเข้ามาในฐานะข้อมูลของพวกเรา”

“ฐานข้อมูล? ห้องที่พวกหน่วยข่าวกรองดูแลอยู่นะหรือ”

คำถามจากโอโตเมะได้รับการพยักหน้าแทนคำตอบทันที

“ข้อมูลจำนวนมหาศาลที่ถูกส่งมา ก็คือข้อมูลของเจ้าหุ่นรบเครื่องนี้นั่นแหละ มีตั้งแต่กระบวนการพัฒนาไปถึงกระบวนการผลิต ใช้เทคโนโลยีหลายอย่างที่พวกเราไม่เคยเห็นมาก่อน และปริมาณข้อมูลก็มหาศาลชนิดที่เต็มความจุหน่วยความจำในฐานข้อมูลเลยละ”

“เธอจะบอกว่า ท่านเวเนซุซ่าเป็นคนส่งข้อมูลนั้นมาให้พวกเรางั้นหรือ”

รอยยิ้มขึ้นบ้าง เป็นจังหวะเดียวกับที่อาเนียร์หันมายิ้มให้พอดี

“ใช่...ข้อมูลพวกนี้ถูกส่งตรงมาจากผลึกอิกตราซิลโดยตรงเลยละ”

คำตอบนี้ทำให้ทุกคนต้องอึ้งไป อาเนียร์จึงต้องผายมือไปยังเหล่านักพัฒนาที่อยู่ในห้องแห่งนี้

“เพราะมันเป็นข้อมูลลับ ฉะนั้นจึงไม่สามารถเอารายละเอียดพวกนี้ออกไปพูดมากได้จนกว่าจะพัฒนาหุ่นสำเร็จนะนะ พวกเราเริ่มสร้างมันอย่างจริงจังตั้งแต่เมื่อสามเดือนที่แล้ว จนตอนนี้ก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาก อย่างน้อยๆ ตอนนี้พวกเราก็มีเทคโนโลยีที่ต่อต้านแบล็กเทคโนโลยีได้แล้ว”

ได้ยินดังนั้นเอง เส้าหลักอีกสองท่านก็หันมาสบตากันและนิ่งงันไป แต่

ไม่ซ้ำพวกเขาอีกเลยรอยยิ้มได้ โดยเฉพาะโอโตเมะที่ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจเป็นที่สุด

“เธอนี่สมแล้วที่ขึ้นมาเป็นผู้นำของพวกเรานะอาเนียร์ เตรียมวิธีรับมือทุกสถานการณ์ได้ สมกับที่ท่านเวเนซซาเป็นคนเลือกให้มาทำหน้าที่ ผอ. ของลิตเติลการ์เดนจริงๆ”

“ไม่ใช่ฝีมือของฉันหรอก”

อาเนียร์ส่ายหน้าด้วยรอยยิ้ม พลังเอื้อมมือขึ้นจับสรวอยเทียรอย่างเบาที่สุด

“เป็นฝีมือของท่านแม่ที่น่ารักของพวกเราต่างหาก” ว่าแล้วเธอก็กำเทียรเอาไว้ “ฉันไม่รู้หรอกนะว่าที่สภาพของท่านเป็นแบบนี้เพราะว่าทำเรื่องพวกนี้เพื่อพวกเราหรือเปล่า แต่ที่แน่นอนเลยก็คือ ท่านพร้อมจะทุ่มทุกอย่างลงในสงครามครั้งนี้แล้วเหมือนกัน อย่างที่โนอาร์และบราก้ายอมเสี่ยงเทหมดหน้าตักนั่นแหละ”

ไดยินเช่นนั้นแล้วโอโตเมะจึงก้มลงมองข้อมูลของหุ่นรบตัวนี้อีกครั้ง โดยพินิจ มีหลายอย่างที่เธอไม่ค่อยเข้าใจ แต่เธอก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของมารดาแห่งผู้พิทักษ์คนนี้อยู่บ้าง

“เธอเตรียมฝึกฝนให้พวกเราทุกคนกลายเป็นคนที่ตัดสินใจชะตาของโลกนี้ด้วยตนเองแล้วสินะ”

อาเนียร์ยิ้มรับคำกล่าวของโอโตเมะ

“ใช่” เธอพยักหน้า “และอีกไม่นานนี่ละ เมื่อลูกจำออกมาจากผลึกเทวทูต ฉันรู้สึกรู้สิดีได้เลยว่าเมื่อถึงตอนนั้น...โลกของเราจะเปลี่ยนแปลงไป”

1

สามเดือนที่ผ่านไป

“ดูเหมือนทางนั้นจะส่งข่าวมาแล้วนะคะ”

เสียงทักเป็นของหญิงสาวร่างออรชรในชุดกิโมโนสีขาว ซึ่งยืนอยู่ห่างหน้าต่างห้อง มีนกพิราบเกาะอยู่บนนิ้วของเธอ ชายะ ออร์แกน เผยรอยยิ้มพร้อมกับชำเลืองดวงตาสีครามกลับเข้ามามองคู่สนทนาที่นั่งอยู่ในห้องเดียวกัน

“ว่ายังไงคะ มีอะไรคืบหน้าบ้าง”

ไม่ช้าจึงมีเสียงหวานอีกหนึ่งเสียงดังขึ้นจากร่างบางของหญิงสาวที่นั่งอยู่บนเก้าอี้โซฟาภายในห้องพักของคฤหาสน์โอลาสเตอร์ เธอมีเรือนผมสีทองยาวสลวยกับใบหูยาวเรียกว่ามนุษย์ปกติ อันเป็นสัญลักษณ์ของชาวเอลฟ์

“ดูเหมือนว่าทางนั้นเองก็เคลื่อนไหวแล้วค่ะ แต่ตอนนี้ตำแหน่งของเรายังไม่ชัดเจน พวกเขากำลังทำอะไรไม่ได้ มีหน้าซ้ำอาคมของท่านหญิงเอลซ่าก็หลอกดาวเทียมผู้พิทักษ์ของเราได้อย่างดีเยี่ยมอีกด้วย”

ว่าแล้วก็ถอนใจ ปล่อยนกในมือให้กางปีกบินหาอิสรภาพของมันอีกครั้ง หญิงสาวผู้มีเรือนผมยาวสีดำลับเดินกลับมา นั่งบนโซฟาฝั่งตรงข้ามเอลฟ์สาว

“แต่ดูเหมือนว่า ท่านพี่ของฉันจะรวมทีมที่ดีที่สุดเพื่อบุกเข้ามาช่วยพวกเราค่ะ”

สิ้นคำกล่าวนั้น หญิงสาวก็สวมหน้ากากเหล็กๆ ที่เพิ่งได้รับมาจากนักพิราบสื่อสารให้ฝั่งตรงข้ามเห็น แล้วใช้เวทมนตร์เผามันกลายเป็นผงในพริบตา

เห็นเช่นนั้นแล้ว เอเวอลีน สการ์เลต ท่านหญิงแห่งแดนเอลฟ์ ผู้มีเรือนผมสีทองยาวสลวยและเรือนร่างอรชรในชุดเดรสสีขาวบริสุทธิ์ก็เป็นอันต้องถอนใจอย่างปลงตก แล้วเอนตัวลงพิงพนักพิงคล้ายกับรู้สึกอ่อนใจอย่างบอกไม่ถูก

“ฉันไม่คิดว่านั้นเป็นหนทางที่ดีเลยสักนิดนะค่ะ” ท่านหญิงเอลฟ์พูด “ประการแรก ที่นี้ถูกลงอาคมไว้ด้วยฝีมือของท่านมหาปราชญ์โยมุน ผู้ว่ากันว่ามีความสามารถทางด้านอาคมไม่ยิ่งหย่อนกว่าพ่อของฉัน ถ้าทำได้พวกเราเองก็ค้นหาทางหนีไปได้ตั้งแต่แรกแล้วละค่ะ อีกประการหนึ่งก็คือ เราไม่ควรเคลื่อนไหวสู่สมสู่สมห้าจนกว่าเร้นจะออกมาจากผลึกเทวทูต...สถานการณ์ตอนนี้มันเสี่ยงเกินไป”

“แถมเรายังมีคนเจ็บอยู่อีกด้วยสินะค่ะ”

ชายะเสริม สีหน้าของเธอนั้นแสดงให้เห็นถึงความวิตกกังวลอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

หลังจากวันที่หน่วยแวนการ์ดทุกคนต้องกลายเป็นเชลยศึกของผู้พิทักษ์สีดำก็ผ่านมาแล้วเป็นเวลาสามเดือน ตอนนี้ย่างเข้าสู่เดือนกุมภาพันธ์ แม้จะเป็นช่วงปลายฤดูหนาว แต่อากาศก็ยังเย็นอย่างที่ไม่ควรออกไปเดินเล่นพาด้านนอกเลยแม้แต่หน่วย

อีกทั้งยังเป็นครั้งแรกที่ประเทศวิทซ์แห่งนี้ถูกปกคลุมด้วยหิมะจนชาวโพลนไปทั่วทั้งเกาะ ที่เคยถูกเรียกว่า เกาะลอยฟ้า นั้นกลับกลายเป็นเพียงอดีต เมื่อยามนี้มันตกลงมาลอยบนผิวทะเล มีหน้าซำยังถูกควบคุมให้ลอยห่างออกจากพื้นที่ที่เคยเป็นที่ตั้ง จนตอนนี้เหล่าสมาชิกจากหน่วยแวนการ์ดคาดเดากันไม่ได้เลยว่า พวกเขาอยู่ส่วนไหนของโลกกันแน่

ประชาชนทุกคนถูกอพยพออกไปจากประเทศจนหมดสิ้น ที่เหลืออยู่ตอนนี้มีเพียงทหารคนสำคัญของกองทัพวิธ และผู้พิทักษ์กับเจ้าหน้าที่หน่วยเวนการ์ดเท่านั้น ผู้พิทักษ์ทุกคนถูกยึดติดไป อารูทุกชั้น หุ่นรบทุกเครื่อง รวมไปถึงยานรบสตาร์ไรเซอร์ ล้วนถูกปิดผนึกไว้หมดสิ้น

ที่หลงเหลือตอนนี้ก็เห็นจะมีเพียงอิสราฟาในกรุงซังขนาดใหญ่อีกที่ยังไปกลางทะเลอย่างไม่ทราบจุดหมาย กับความกังวลในเรื่องอาการบาดเจ็บของเนโอ อลาสเตอร์ พี่ชายของเธอ

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะคุณชายะ ตอนนี้สภาพร่างกายของคุณเนโอเองก็ไม่ได้แย่นัก แต่แน่นอนว่าเขาคงใช้เวทมนตร์ไม่ได้ไปอีกพักใหญ่” ท่านหญิงเอลฟ์เอเวอลีนเอ่ยเมื่ออ่านสีหน้าเป็นกังวลของชายะออก

ได้ยินเช่นนั้นชายะก็ทำได้เพียงยิ้มรับ แม้ผู้เชี่ยวชาญการรักษาผู้ป่วยทางด้านเวทมนตร์อย่างเอเวอลีนจะเอ่ยปากมาเช่นนั้น แต่อาการป่วยของเนโอด้วยโรคขาดมานาในร่างกายอย่างรุนแรง เนื่องด้วยใช้เวทมนตร์มากเกินไปกว่าที่ร่างกายจะรับไหวนั้น ก็ทำให้ท่านผู้นำแห่งวิธถึงกับต้องนอนชมอยู่บนเตียงเป็นเดือนๆ จนตอนนี้สุขภาพของเขาก็กังวลไม่น้อยนัก ที่ชัดเจนเลยก็คือ เขาคงใช้เวทมนตร์ไม่ได้...ไม่สิ คงจะออกแรงมากๆ ไม่ได้ไปอีกพักใหญ่เลยละ

“อาการของคุณเนโอ ฉันไม่ค่อยกังวลนักหรอกนะค่ะ” ชายะถอนใจ “ฉันรู้จักพี่เขยดี ผู้ชายคนนี้นะอดยิ่งกว่าสัตว์ประหลาดเสียอีก เชื่อเถอะค่ะว่าอีกไม่กี่สัปดาห์เขาก็คงวิ่งได้ปร๋อแล้วละ แต่ที่น่ากังวลคงจะเป็นท่านพี่ของฉันมากกว่า”

ได้ยินเช่นนั้น ท่านหญิงเอลฟ์เองก็มีสีหน้าเป็นกังวลไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

อินะ อลาสเตอร์ หรือบุตรคนโตแห่งตระกูลลินส์ หญิงสาวผู้เป็นสตรีอันดับหนึ่งแห่งประเทศวิธนั้น ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร ทารกในครรภ์ของเธอก็ยิ่งเติบโตขึ้น ตอนนี้เธอจำเป็นต้องเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังเพราะตั้งท้องกว่าหกเดือนเข้าไปแล้ว การมาอยู่ที่นี้ในฐานะเชลยศึกจึงไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเธอและลูกในท้องเลยแม้แต่น้อย

“เป็นปัญหาใหญ่เลยสินะคะ” เอเวอลีนถอนใจ “อันดับแรกเราต้องคิดถึงความปลอดภัยของเธอให้มากที่สุด มิหนำซ้ำถ้าชาวที่ผู้ชายจะได้รับมานั้นเป็นเรื่องจริง เราคงต้องคิดกันให้ดีว่าจะทำอย่างไรเพื่อพาตัวคุณฮินะหนีไปด้วยโดยไม่กระทบกระเทือนถึงเด็ก”

“ฉันเชื่อว่าถ้าท่านพี่ทราบเรื่องนี้ ท่านพี่สู้แน่ค่ะ ต่อให้ต้องจับดาบในสภาพนั้นก็ตาม”

แค่คิดท่านหญิงเอลฟ์ก็หวาดเสียวขึ้นมาทันใด ภาพของหญิงสาวคนสวยในชุดคลุมท้องกับดาบคาตานะนั้นช่างเป็นอะไรที่ขัดแย้งกันสุดๆ แต่พอคิดไปคิดมาแล้ว คนหัวแข็งอย่างบุตรคนโตแห่งลินส์คงคว้าดาบขึ้นสู้จริงๆ แน่

“เห็นว่าคุณหมอมคริสติน่าอัลตราซาวนด์ไปแล้ว คุณได้หลานชายนี้คะ คุณชายะ”

คำถามนั้นทำให้ผู้ใดจะเป็นน้ำคนต้องแย้มรอยยิ้ม

“ใช่ค่ะ คุณเนโอได้ยินแล้วดีใจจนกระโดดโลดเต้นลื้มสังขารไปเลย... แต่ถ้าท่านแม่ของฉันทราบว่าได้หลานคนแรกเป็นผู้ชาย ท่านคงแอบชื่นมื่นหน่อยละค่ะ”

ว่าแล้วก็หัวเราะคิกคัก นึกถึงเรื่องดีๆ ที่แทรกอยู่ในสภาวะกดดันนั้นแล้ว ก็อดยิ้มไม่ได้

“ถ้าจันแรงกดดันคงมาอยู่ที่ผู้ชายแทนกระมังคะ” เอเวอลีนยิ้มเจ้าเล่ห์

“น่าจะเป็นอย่างนั้นค่ะ”

ว่าแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าอ่อนใจ แล้วขำเลี้งออกไปด้านนอกหน้าต่างห้องพัก เห็นหิมะที่ปกคลุมจนขาวโพลนไปหมด จู่ๆ พอคิดถึงเรื่องลูกแล้ว เธอก็อดไม่ได้ ต้องจับแหวนแต่งงานที่นิ้วนางข้างซ้าย

เป็นเวลากว่าสามเดือนแล้วที่เธอไม่ได้พบสามี ไม่มีวันไหนที่เธอจะไม่เป็นห่วงและเฝ้าเรียกหาเขาอยู่ในใจเช่นนี้ ไม่เพียงแค่ว่าสามีเท่านั้น แม้กระทั่งคนที่อยู่ในสถานะภรรยาเหมือนกันอย่าง อลิเซียร์ เธอก็เป็นห่วงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ตอนนี้เสียงของอลิเซียจะหายเป็นปกติหรือยังนะ

เธอจะพักผ่อนดูแลตัวเองได้ดีรีบล่า

เมื่อต้องอยู่ในสภาวะแบบนั้น เธอจะต้องฝืนตัวเองอยู่เน่ๆ

ความคิดเหล่านี้เฝ้ากัดกินจิตใจของชายะจนจะทำให้เธอประสาทเสีย อยู่รวมร่อ ทุกวันนี้หากไม่มีเพื่อนๆ คอยอยู่เคียงข้างละก็ บางทีเธออาจร้อนใจ จนสูญเสียความเยือกเย็นไปแล้วก็เป็นได้

“อย่าร้อนใจไปเลยนะแม่หญิง”

“คุณโนอาร์?”

กระทั่งเกิดเสียงกวนๆ ดังขึ้นจากอกเสื้อของชายะ สร้อยคอรูปไม้กางเขนที่ห้อยอยู่บริเวณนั้นส่องแสงสว่างจ้า...โนอาร์ หรือเทวทูตสีขาว ก็จำต้องตกอยู่ในสถานะเคลียคไม่ต่างจากทุกคน เขาเอ่ยขึ้นเมื่อสัมผัสได้ถึงแรงกดดันในใจของรักษาการคูนู

“ตอนนี้ข้ารู้สึกได้ว่าเจ้าหนูยังปลอดภัยดี และเลอา กับเซเรเนียร์เองก็รับปากไว้แล้วไม่ใช่หรือไง ว่าจะดูแลแม่หญิงอลิเซียไว้เป็นอย่างดีที่สุด เพราะฉะนั้นเจ้าจงวางใจเถอะ ตอนนี้สิ่งที่พวกเราควรกังวลก็คือสถานะของตัวเองมากกว่านะ...จงอย่าลืมว่าตอนนี้เราอยู่ในฐานะอะไร หากลดการคิดลงเพียงนิด เจ้าอาจสูญเสียโอกาสพลิกกลับมาเป็นผู้ชนะไปเลยก็เป็นได้”

โนอาร์เอ่ยเพื่อเตือนสติ ทำให้ชายะกับเอเวอลินต้องหันมาสบตากัน

“คุณโนอาร์พูดถูกนะคะ” ท่านหญิงเอลฟ์เอ่ยขึ้น “อีกอย่าง ตอนนี้ดูเหมือนว่าเจตนารมณ์ของเร็นจะส่งไปถึงจิตใจของท่านพ่อได้แล้ว พวกเราชาวเอลฟ์เองก็กลับมาต่อสู้อีกครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้น เชื่อก่อนจะอะไรต่อมิอะไรจะกลับมาดีเหมือนเคย”

“ฉันเองก็หวังเอาไว้เช่นนั้นคะ”

ชายะเพียงยิ้มรับ แม้จะได้แลกเปลี่ยนข่าวสารกับท่านแม่ผ่านนกพิราบสื่อสารชั้นเยี่ยมของตระกูลลินส์อยู่บ้าง แต่สิ่งที่เธอก็เห็นจะมีเพียงการเคลื่อนไหวของโลก และแผนการของผู้พิทักษ์ว่าจะลงมือต่อไปอย่างไรบ้าง สิ่งที่เธออยากรู้มากที่สุด เช่น ความเป็นอยู่ของอลิเซีย หรือความคืบหน้าใน

การรวมตัวกับผลึกเทพทูลสีขาวของเร็นนั้น กลับไม่ได้รับข่าวคราวเลย

จึงไม่แปลกหรอกที่เธอจะกังวลมากขนาดนี้

“แต่ว่าก็ว่าเถอะนะคะ เอาจริงๆ ตอนนี้ฉันเองก็เบื่อกันไม่รู้จะทำอะไร ดีแล้วเหมือนกันค่ะ”

จู่ๆ ท่านหญิงเอลฟ์ก็เอ่ยน้ำเสียงแข็งๆ และเอนตัวลงบนเก้าอี้ ร่ำๆ จะเบะขาออกชนิดลั่นคราบเจ้าหญิงผู้เพียบพร้อมอยู่รอมร่อ

“ถูกจับเป็นเชลยศึกมาตั้งสามเดือนแล้ว จริงอยู่ว่าทางนั้นไม่ได้จับเรา ชังกรหรือทรมานอะไร แถมยังเลี้ยงดูประเสริฐอย่างดี แต่ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหนูแฮมสเตอร์ที่ถูกเลี้ยงไว้ในกรงยังงี้ก็ไม่รู้ค่ะ เดียวก็มีคนเอาอาหารมาให้ พอเบื่อเข้าหน่อย ก็มีคนเอาจักรมาให้งับันออกกำลังกาย”

“วะฮ่าๆๆๆ เปรียบซะซ้ำเห็นภาพ”

โนอาร์หัวเราะร่วน แต่ชายะทำได้แค่ม้อย่างอ่อนนใจ ส่วนท่านหญิงเอลฟ์ดูจะไม่เข้าไปด้วย

“แล้วอะไรก็ไม่น่ารำคาญเท่าเรื่องที่ต้องมารับมือแม่คนนั้นอยู่ทุกที่ทุกวันนี่ละคะ”

ว่าแล้วเธอก็ถอนใจอย่างปลงตก เห็นแล้วชายะก็หัวเราะหึ

“ก็คุณเอเวอลีนดันเล่นหมากรุกเก่งเองไม่ใช่หรอคะ แล้วถ้าคุณรู้จักใช้คำว่า ออมมือ กับเธอคนนั้นเสียหน่อยละก็ ป่านนี้ท่านหญิงทางนั้นคงไม่มาวอวกับคุณอยู่ทุกวันแบบนี้นะหรอคะ”

“ได้ยังไงกันล่ะคะ” เอเวอลีนแย้งเสียงสูง “ในฐานะเจ้าหญิงแห่งแดนเอลฟ์ ขึ้นยอมแพ้ให้เจ้าหญิงแห่งดาร์กเอลฟ์ละก็ คงไม่มีอะไรน่าอัปอายมากไปกว่านี้อีกแล้วค่ะ!”

พูดแล้วก็กำหมัดให้เห็น จนชายะต้องยกมือขึ้นกุมขมับ

“ฉันว่าทางนั้นก็คงคิดเหมือนกันนี่แหละค่ะ ถึงได้กลายเป็นงูกินหางไม่จบสิ้นแบบนี้” ว่าแล้วก็ถอนใจ

“วะฮ่าๆๆๆ สมกับเป็นลูกสาวของเจ้าหญิงวอินดีจอมหัวแข็งนั่นจริงๆ เลยนะ ไอ้เรื่องมันไม่ยอมแพ้ใครเนี่ยโขกพิมพ์เดียวกันมาเต็มๆ แถมเรื่องที่

ไม่ค่อยจะถูกกับดาร์กเอลฟ์นี่ก็เหมือนกันอีก ทำทางจะโดนเลี้ยงมาตั้งแต่เด็กเลยสินะ ท่านหญิงคนสวย”

ไม่บ่อยนักที่โนอาร์จะพูดแก้งท่านหญิงเอลฟ์แบบนี้ แต่แน่นอนว่าเขาเอ็นดูหญิงสาวคนนี้เป็นเหมือนหลานแท้ๆ ซึ่งพอเห็นว่าเธอนั้นนิสัยเหมือนอารอนเพื่อนของเขาแล้ว ก็อดไม่ได้จริงๆ

“แน่สิคะ อีกอย่างทางนั้นเป็นฝ่ายเริ่มก่อน เรื่องอะไรฉันจะต้องไปยอมให้ด้วย”

พูดแล้วท่านหญิงก็เขินหน้าขึ้นนิดๆ ทำให้ชายจะต้องอมยิ้ม ยิ่งรู้จักและได้สนทนากับเธอมากเท่าไร ก็รู้สึกเลยว่ามาดเจ้าหญิงคนสวยเรียบร้อยและเพียบพร้อมที่เธอวาดเอาไว้ให้ท่านหญิงเอลฟ์ ช่างเป็นอะไรที่ห่างไกลจากความเป็นจริงนัก ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมสามีของเธอถึงได้สนิทกับเอลฟ์สาวคนนี้ ในเมื่อทั้งสองคนมีนิสัยหัวแข็งแล้วก็ชอบกันในเรื่องไม่เป็นเรื่องเหมือนกัน

โครม!

ทว่ายังพูดไม่ทันจะขาดคำ จู่ๆ ประตูห้องก็เปิดออกอย่างแรงจนหญิงสาวทั้งสองต้องสะดุ้งโหยง ดวงตาของทั้งคู่หันไปมองตามเสียง จึงได้เห็นร่างของใครบางคนเดินเข้ามาภายในห้อง พร้อมกับใบหน้าที่แม้จะหวานสวย แต่ก็ดูหงุดหงิดอยู่ไม่น้อยทีเดียว

“วันนี้แหละฉันจะต้องชนะเธอให้ได้เลยเอเวอลีน เตรียมตัวรับมือไว้เถอะ!”

ผู้มาใหม่ไม่เพียงตะโกนเสียงดัง ยังชี้นิ้วมาทางท่านหญิงเอลฟ์ชนิดที่คนโดนหมายหัวนั้นได้แต่เบ้าปาก เข็งสุดขีด

“ปะ! พูดถึงจิตใจ ใจใจก็เหมือนกันเลยทีเดียวนะ”

โนอาร์พูดกลับหัวเราะ ทำให้ผู้มาใหม่นั้นจึงตรงมาที่สร้อยไม้กางเขนสีเงินบริเวณหน้าอกของชายะด้วยสายตาคาดโทษ

“ปันอะไรยะตาแกโนอาร์ กล้านินทาฉันอย่างนั้นเหรือ!”

“มิบังอาจ ท่านหญิง”

โนอาร์ตอบกลับกวนๆ ทำให้หญิงสาวผู้มาใหม่เดะลินขัดใจก่อนตัวด

สายตามองเอเวอลีนเซมิง เธอเป็นหญิงสาวรูปร่างสูงปรี๊ดเปรี้ยว เรือนผมสีชาวยาวสลวยนั้นดูเป็นเอกลักษณ์ แต่คงไม่เด่นเท่าใบหูที่ยาวเรียวและผิวสีน้ำผึ้งอันเป็นจุดเด่นของชาวดาร์กเอลฟ์ เรือนร่างโค้งงอที่โดดเด่นในชุดเกราะสีดำสุดเท่ก็ทำให้สวมทับด้วยเสื้อคลุมตัวบางๆ นั้นทำให้เธอดูเตะตามากขึ้น

ท่านหญิงเอลฟ์จากแดนใต้ เอลซ่า การ์เน็ต นั้นถลิ่งตามองเอเวอลีน ประหนึ่งมองคู่อริตัวเฒ่าที่หล่อนจะไม่มีวันยอมอ่อนข้อให้เด็ดขาด และท่านหญิงเอลฟ์ก็เหมือนกัน ทันทีที่ถูกจ้องแบบนั้น เธอก็จ้องกลับอย่างไม่วินยอแม้ ทำเอาคนที่ลอบมองอยู่และอาจจะโดนลืมหูลิ้นตัวตนไปแล้วอย่างซาเยต้องถอนใจ

“ไม่ต้องมาตั้งทำให้มากความ รีบตั้งกระดานกันเลยดีกว่า วันนี้แหละฉันจะชนะเธอให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นหมากรุก หมากล้อม โอเทลโล่ หรือหมากระดานอะไรก็ตามที”

“เอาหมากเก็บด้วยเลยมัย”

“จูนนะตาแกโนอาร์!”

โนอาร์ต้องหัวเราะร่วนอีกครั้ง หลังจากป่วนอารมณ์ของท่านหญิงดาร์กเอลฟ์สำเร็จ ว่าแล้วเธอก็ติดนิ้วสองสามครั้ง ก่อนตะโกนออกไปทางประตู

“พ่อบ้าน! เอาของที่ฉันเตรียมไว้เข้ามาในห้องนี้เร็วเข้า”

ซาเยกับเอเวอลีนต้องหันมามองหน้าราวกับจะถามกันเองว่าฝั่งตรงข้ามคิดจะทำไมไม่ไหนกันแน่ ซึ่งพอบรรยากาศเงียบไป ก็เป็นอีกครั้งที่ท่านหญิงดาร์กเอลฟ์ต้องถอนใจ

“พ่อบ้าน ฉันบอกให้ชนของเข้ามาในนี้ยังงัยละ หูหนวกหรือไง!”

เสียงสูงปรี๊ดดังขึ้น และแล้วจึงมีร่างของ ‘พ่อบ้าน’ คนดังกล่าวเดินป็นหน้าบุคเข้ามาในห้อง

ทันทีที่ซาเยได้เห็นพ่อบ้านคนนั้นเข้า เธอก็ต้องเลิกคิ้วขึ้นสูง นี่ก็อยากหัวเราะให้ดังๆ กับสภาพของ ‘พ่อบ้าน’ คนนั้นก็จริงอยู่ แต่เสียงหัวเราะกลับจุกอยู่ที่คอเสียนี่

“ชุดเหมาะสมนี่หาสหายครูซ ข้าว่าหลังจากนี้เจ้าลาออกไปทำงานเป็นพ่อบ้านถาวรเลยก็ไม่เลวนะ”

“ฮ่าๆ ตลกมากเลยนะโนอาร์”

ชายหนุ่มผมเงินในชุดพ้อบ้านหันมาได้กลับทันควัน ครูช โอเซล สไนเปอร์หนุ่มประจำหน่วยแวนการ์ดนั้น หลังจากต้องกลายเป็นหนึ่งในเชลยศึก ก็ดูเหมือนจะได้รับการปรับยศให้กลายเป็นพ้อบ้านส่วนตัวของท่านหญิงเอลซ่าไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งแน่นอนว่าการต้องอยู่ในสภาพแบบนี้ทำให้คนอย่างครูชหงุดหงิดเป็นที่สุด

“ทำหน้าตาให้มันดีๆ หน่อยพ้อบ้าน แล้วที่หลังถ้าฉันสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำตามทันที ถ้ามีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีกละก็ถอดข้าวเย็นแน่ เข้าใจมั๊ย”

คำตำหนิจากท่านหญิงเอลซ่าทำเอาครูชต้องชะงัก ซึ่งหากเป็นยามปกติ ป่านนี้คงมีสวณไปแล้ว ทว่าสถานะของเขาในตอนนี้เป็นเชลยศึก การทำตัวกระด้างกระเดื่องย่อมไม่ส่งผลดีอะไร พอห์นไปสไปตามกับชายะในฐานะหัวหน้าทีมตอนนี้ เธอก็พยักหน้าราวกับจะบอกครูชว่าตามน้ำไปก่อน

“เข้าใจแล้วครับ ท่านหญิง”

แม้กระนั้นน้ำเสียงก็ยังสื่อความไม่พอใจ สีหน้าที่จ้องตอบก็ราวพร้อมจะถามกลับว่า “มีอะไรอยากจะพูดอีกมั๊ย” เห็นแล้วท่านหญิงก็ได้แต่จี้ปากขัดใจ ก่อนหันไปหาเอเวอลีนอีกครั้ง

“เอละ ถ้าอย่างนั้นวันนี้เราเริ่มกันที่หมากรุกก่อนก็แล้วกันนะเอเวอลีน รอบนี้ฉันต้องชนะเธอให้ได้ คอยดูสิ”

ว่าแล้วท่านหญิงเอลซ่าก็ทั้งตัวลงนั่งตรงข้ามเอเวอลีน ซึ่งมันก็คือข้างๆ ชายะ ในแบบที่สองสาวนั้นได้แต่จ้องมอง ‘ศัตรู’ ตรงหน้าเขม็ง ไม่เพียงการปล่อยเนื้อปล่อยตัวมาอยู่ในห้องนี้โดยมีศัตรูยืนล้อมอยู่ถึงสามคนเท่านั้น แต่วิธีการปฏิบัติตัวต่อเชลยศึกของท่านหญิงเอลซ่ายังเข้าขั้นผิดเพี้ยน ประหนึ่งตอนนี้เธอนั่งเล่นอยู่กับเพื่อนๆ ไม่มีผิด

ความอึดอัดที่ก่อตัวขึ้นระหว่างครูชเอกระดานหมากรุกมาตั้งไวบนโต๊ะรับแขกเบื้องหน้าท่านหญิงเอลฟ์ทั้งสองนั้น ทำให้ชายะที่ทนอยู่ในสภาพแบบนี้มาสัปดาห์เต็มอดไม่ไหว ต้องถามออกไป

“ฉันถามจริงๆ เอะคะ พวกคุณวางแผนจะทำอะไรกับพวกเรากันแน่

ท่านหญิงเอลซ่า”

เอลฟ์สาวชะงัก เธอปรายตามองตามเสียงของคนข้างๆ ก่อนถอนใจ เบื่อๆ

“ใจคอคิดจะถามแบบนี้อีกกี่รอบกันแน่เนี่ย กับบอกแล้วว่าไม่คิดจะทำอะไรทั้งนั้น พวกเธอแค่อยู่ที่นี้ในฐานะเชลยศึกไป ที่เหลือปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของที่รักฉันก็พอ”

“ฉันไม่เข้าใจค่ะท่านหญิง”

ชายะด่านทันที น้ำเสียงของเธอจริงจังเสียจนเอลซ่าเกือบสะดุ้ง อันที่จริงหากเป็นช่วงเวลาปกติแล้วละก็ การเข้ามานั่งประชิดนักดาบแบบนี้เป็นเรื่องโง่งมมาก ถึงแม้ตอนนี้จะไม่มีดาบอยู่ในมือ แต่ชายะคงมีร้อยแปดวิธีจะเล่นงานท่านหญิงเอลซ่าได้ก่อนเธอจะพูดคำว่า “ช่วยด้วย” เสียอีก

นั่นเป็นอีกเรื่องที่ทำให้ชายะรู้สึกสับสนและอึดอัดเป็นที่สุด

“พวกเราทุกคนอยู่ในฐานะเชลยศึกแท้ๆ แต่ทำไมพวกคุณถึงได้ดูแลพวกเราเป็นอย่างดี แถมไม่สอบสวนหรือใช้ประโยชน์ใดๆ จากการจับพวกเราเอาไว้เลย ยังไม่รวมการปล่อยเนื้อปล่อยตัวถึงขนาดมานั่งอยู่กับพวกเราแบบนี้ด้วยความเคารพนะค่ะท่านหญิง ต่อให้พวกเราถูกยึด Territory ไปแล้ว แต่ฉันมีวิธีเป็นร้อยที่จะฉวยโอกาสนี้เล่นงานคุณได้”

“อะไรของพวกเธออีกล่ะเนี่ย” เอลซ่าพูดอย่างอ่อนใจ “พอให้อิสราภาพในการใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ก็ดันมาบ่นอีก หรือว่าอยากโดนจับขังคุกซี้ๆ หรือโดนจับไปเป็นทาสกัน...ฉันว่าถ้าคิดแบบนี้พวกเธอก็หัวรุนแรงมากเลยนะ หรือว่านั่นเป็นวิธีที่พวกผู้พิทักษ์เขาใช้กัน”

ทุกคนนิ่ง ไม่ได้ตอบอะไรออกไป กระทั่งชายะกับเอเวอลินที่สับสนตากัน ต้องถอนใจอีกครั้ง

“แต่พวกเราเป็นศัตรูกันนะค่ะ”

“เพราะแบบนั้น พวกเราจึงต้องปฏิบัติต่อเธอโดยไม่ให้เกียรติกันหรือ”

คำได้กลับมารอบนี้ทำเอาชายะต้องชะงักไป ส่วนท่านหญิงเอลซ่านั้นหันมาเผยรอยยิ้มให้ ยิ่งทำให้เธอรู้สึกสับสน

“ถ้าอย่างนั้น ฉันขอถามอะไรสักอย่างได้มั้ยท่านหญิงออร์แกน”

เอลซ่าย้อนถาม จนชายจะต้องพยักหน้ารับ

“หากสถานการณ์กลับกัน และเป็นฝ่ายพวกฉันที่ต้องกลายเป็นเชลยศึกเสียเองล่ะ เธอคิดว่า เร็น ออร์แกน จะทำอย่างไรกับพวกเรา”

ชายะเองก็ไม่คาดคิดเหมือนกันว่าจะโดนถามแบบนี้ แม้แต่รอยยิ้มของฝั่งตรงข้ามยังไร้การเสแสร้งจนเธอสัมผัสได้ แน่จนแม้ว่าจะไม่ได้ตอบอะไรกลับไป แต่ชายะเองก็คิดว่าสามีของเธอคงจะไม่ต่างจากที่ลูค การ์เน็ตทำกับพวกเธอแม้แต่หน่อย เร็นคงหาที่พักพิง ให้พวกเขาทุกคน กีดกันพวกเขาออกจากสงคราม และออกไปลุยกับพวกเอเดนที่เหลือเพื่อให้โลกดำเนินไปในเส้นทางที่พวกเขาต้องการ

“ก็คงไม่ต่างจากที่พวกเราทำนักใช่มั้ยล่ะ”

ท่านหญิงเอลซ่าถามกลับก่อนเอียงคอให้ แน่จนชายะไม่ได้พูดอะไร แต่นั่นถือเป็นคำตอบที่ชัดเจนว่า “ใช่” ซึ่งก็เพียงพอให้เอลฟ์สาวยิ้มอย่างพอใจ และหันมองคู่หูอีกครั้ง

“เอละ ไม่ต้องรอช้าแล้ว เธอมากดามาให้ฉันแล้วเจอกันเลยดีกว่า เอเวอลีน!”

ว่าแล้วท่านหญิงเอลฟ์ก็เริ่มเรียงหมากบนกระดาน ปล่อยให้คนอื่นๆ ได้แต่นั่งจ้อง รู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก มีเพียงโนอาร์เท่านั้นที่หัวเราะเบาๆ

“สมกับที่บราก้าเอ่ยชมไว้ไม่มีผิดว่า เจ้าหนูลูคเป็นคนที่เหมาะจะรับตำแหน่งผู้พิทักษ์สีดามากที่สุดตั้งแต่เคยมีมา ท่าทางเจ้าจะได้ซึมซับเจตจำนงมาจากสามีไม่น้อยเลยนะ แม่หญิงเอลซ่า”

“เฮอะ! ได้รับความชมจากนาย ฉันก็ไม่ดีใจหรอกยะ ตาแก่โนอาร์”

เอลซ่าแลบลิ้นปลิ้นตาใสโนอาร์ ทำเอาผู้อาวุโสหัวเราะร่วน

“แล้วสามีของเจ้าหายไปไหนเสียล่ะ ดูเหมือนเขาจะไม่ได้แวะเวียนมาทักทายข้าหลายวันแล้วนะ”

“ยุ! ลูคเขาจะไปไหนมันเกี่ยวอะไรกับนายไม่ทราบ” เอลซ่าแหงสไและหันไปมองครุฑที่ยืนอยู่อีกด้าน “เอ้า! มัวมองอะไรอยู่อีกล่ะพ่อบ้าน นี่สาย

มากแล้ว รีบไปรับใช้นายหญิงของนายเร็วเข้า ไปปลุกจูเลียตได้แล้ว พาเธอไปอาบน้ำแต่งตัวแล้วก็พามาที่นี่ เหมือนเดิมนะ...ถ้านายขี้ใจเลี้ยตละก็ อดข้าวเย็นฉันไม่รู้ด้วย”

คำสั่งนั้นทำให้ครูชผู้กลายเป็นพ่อบ้านเป็นอันต้องเลิกคิ้ว

“นี่ท่านหญิงครับ ผมเองก็มีคำถามอยากถามเหมือนกัน”

“ขอโทษที ฉันไม่ว่างเสวนากับพ่อบ้าน”

เอลซาเซดหน้าขึ้นคล้ายไม่อยากจะคุยด้วยเท่าไรนัก ทำเอานายโอเซลต้องอ้าปากค้าง

“อย่ามาเมิ่นกันสิ...ครับ” พูดแล้วก็กลืนน้ำลายเพราะเกือบจะหลุด “ว๊าย!” ออกไปอยู่รวมร่อ “ผมสงสัยว่า ทุกคนที่โดนจับเป็นเชลยได้อยู่ดีกินดี ไม่ต้องทำงานอะไรเลยสักนิด แล้วทำไมถึงมีแต่ผมที่ต้องทำงานเป็นพ่อบ้าน แถมยังต้องไปรับใช้ยัยเด็กเอาแต่ใจคนนั้นด้วย”

ครูชถาม อันที่จริงเขาอยากถามออกไปนานแล้วแต่ไม่กล้า พอสบโอกาสสักทีมันก็อดไม่ได้

“ก็ตอนที่พวกนายสู้กับโอนิ เบ็งเค นายอยากไปรังแกจูเลียตเองทำไมล่ะ เธอจะผูกใจเจ็บรอเอาคืนนายมันก็ไม่ผิดนักหรอก เพราะฉะนั้นถือว่ากรรมตามสนองแล้วกันนะ”

ครูชอ้าปากค้าง หวนนึกถึงเหตุการณ์ตอนที่พวกเขาต่อสู้กับโอนิ เบ็งเค เมื่อปีที่แล้ว ซึ่งเขาได้ปะทะกับลูกน้องคนสนิทของเจ้าลูกคนหนึ่งชื่อว่า จูเลียต แม่นั้นเป็นเด็กน้อยอายุเพียงเก้าขวบ และที่สำคัญ ตอนนั้นแม่เจ้าประคุณขับหุ่นรบยิงใส่เขาไม่มียั้ง แล้วมันผิดด้วยหรือที่เขาสู้กลับและเอาชนะมาได้!

“เลิกตั้งคำถาม เลิกสงสัยอะไรทั้งสิ้น ระหว่างที่ว่างๆ ก็เป็นเพื่อนเล่นกับจูเลียตไป ฉันขออ้อนะว่าเธอยังเป็นเด็กน้อยอ่อนต่อโลก แล้วเธอก็คิดนายแฉเลยด้วย ขึ้นทำอะไรแปลกๆ หรือยัดเรื่องแยะๆ เข้าสมองจูเลียตละก็ ฉันเจียนไถ่ฉันนายทิ้งแน่”

“หา!” ครูชร้องเสียงสูง “แล้วทำไมฉันจะต้องไปทำอะไรกับยัยเด็กเปี้ยกนั้นด้วย แค่ทุกวันนี้แม่นั้นตามฉันต้อยๆ ก็น่ารำคาญจะแย่แล้ว อีกอย่าง เห็น

ฉันเป็นคนยังไงล่ะ!”

“ไม่ต้องห่วง ฉันได้ยินชื่อเสียงของนายมาเยอะเลยละ ครูช โอเซล นายมันเสียผู้หญิงอยู่แล้วนี่”

“น้อยๆ น้อยๆ ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่หน้ามืดไปทำอะไรเด็กหрокนะเพีย!”

“พูดจาเสียมารยาทแบบนี้ อยากโดนลงโทษหรือไงจะพ่อบ้าน”

คำย่อนี้ทำให้ครูชต้องนั่งเจ็บไป สุดท้ายก็ทำได้เพียงอดกลั้นอารมณ์เอาไว้ เพราะก่อนหน้านี้เขาเคยกระด้างกระเดื่องไปแล้วที่หนึ่ง ผลก็คือโดนแม่เจ้าหญิงดาร์กเอลฟ์ใช้คำสาปเล่นงานเสียจนแทบตาย สุดท้ายก็เลยได้แต่จำใจเล่นตามน้ำไปอย่างทีทุกคนตกลงกันเอาไว้ และเดินกระพืดกระพืดออกไป

“เหอะ! ทำเป็นท่ามาก แต่ก็เห็นยอมเล่นกับจูเลียตทุกทีนั่นแหละ...”

เอลซ่าว่า “เอาละ เรื่องของทางนั้นก็ช่างมันไปก่อน ถึงเวลาของเรื่องของเราแล้วเอเวอลีน มาเจอกันอีกสักตั้ง”

“คุณนี่ไม่รู้จักรัศมีหาลาเลยจริงๆ นะคะ ผลมันก็ชัดเจนอยู่แล้วว่าฉันเก่งกว่าคุณแคไหน”

เอเวอลีนย້อน แนนอนฝังตรงข้ามไม่สนใจและเดินหมาก่อนทันที

“จะปากเก่งก็หลังจากเอาชนะฉันเถอะยะ!”

“ที่แล้วมาฉันก็ชนะตลอดนั่นแหละค่ะ”

“รอบนี้ไม่มีทางหรอกน่า!”

ว่าแล้วท่านหญิงเอลฟ์ทั้งสองก็หมกมุ่นอยู่กับเกมหมากรุกที่วางเดิมพันด้วยศักดิ์ศรีของชาวเอลฟ์จากแดนเหนือและใต้ เห็นดังนั้นแล้วชายะก็ได้แต่ถอนใจ และลุกขึ้นเดินไปมองทิวทัศน์จากหน้าต่างห้องนั่งเล่นอีกครั้ง

อย่างที่บอกเอาไว้ตั้งแต่แรก...

เวลาผ่านไปสามเดือน ผ่านไปแบบน่าอึดอัด น่าสงสัย และมีนังไปหมด

ทั้งที่ถูกจับเป็นเชลยแต่กลับถูกทำดีด้วยจนวางตัวไม่ถูก สถานการณ์ของโลกตอนนี้เป็นอย่างไบบ้างก็ไม่มีใครให้คำตอบแก่เธอได้ด้วยซ้ำ แต่มีสิ่ง

หนึ่งที่เราได้จากการตัดสินใจนี้ของ ลูค การ์เน็ต ซายะรู้ดีเลยว่าที่เขาทำแบบนี้ ก็เพื่อรอ...

ใช่...รอให้ เร็น ออร์แกน กลับเข้าสู่สนามรบอีกครั้ง ด้วยสภาพพร้อมที่สุด

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร เธอรู้สึกได้ว่าลูค การ์เน็ต นั้นวางแผนไว้ ชับซ้อนเสียจนยากจะเข้าใจได้ แต่ทำไมกันนะ...

ทำไมเธอถึงได้รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีเอาเสียเลยก็ไม่รู้

“รีบๆ กลับมาเสียทีเถอะค่ะ ท่านพี่...” เธอรำพึง

2

สามเดือนที่เล่นไรค์

อยากออกไปจากที่นี่จริงๆ ไว้ย!

นั่นเป็นสิ่งที่ เร็น ออร์แกน ฝ่าบอกตัวเองอยู่ทุกสิบวินาที

เขาไม่รู้ว่าวันเวลาในโลกภายนอกนั้นผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง สิ่งเดียวที่เขารู้ในตอนนี้ก็คือ ช่วงเวลาที่เขาได้มาใช้ชีวิตที่นี่มันช่าง...

ไร้ค่าสิ้นดี!

“เฮ้ย! แล้วในตอนนั้นนะะ ข้าก็บุกเข้าไปตะลุยรังโจรสลัดดำกับโนอาร์เพียงสองคน ไล่เพื่อนที่เป็นผู้พิทักษ์ด้วยกันดันไปเจอศัตรูอีกด้านเลยเข้ามาช่วยไม่ได้ ตอนแรกเข้าไปก็นึกว่างานหมูๆ แต่พอถึงถิ่นพวกมัน ไล่พวกบ้านั้นก็ล้อมข้าไว้เป็นร้อยๆ คนเลยละ ตอนนั้นเป็นครั้งแรกที่ข้าต้องออกแรงลุยเต็มที่ จนพลังเวทแทบหมดตัวนะะ”

“...ครับๆ ว่าแต่เดินสักทีเถอะครับ”

“นี่ๆ แล้วหลังจากนั้นอีกไม่นานนะ ข้าก็ได้ประมือกับหัวหน้ากองโจร

แบบตัวต่อตัว ใครจะไปรู้ว่าหัวหน้ากองโจรนั้นเป็นนักเวทสายโลหิต...อ้อ! ว่าแต่เดี๋ยวนี้คงไม่มีใครใช้เวทมนตร์ต้องสาปนั้นแล้วใช่ไหม เพราะตั้งแต่หมดยุคของข้า เวทมนตร์นอกรีตนั้นก็คงโดนล้างบางไปหมดแล้ว”

เสียงพูดเจ๋อๆทำให้ เร็น ออร์แกน ชายหนุ่มผู้มีเรือนผมสีดำและดวงตาสีเขียวเพร็ดอดต้องถอนใจเป็นรอบที่ล้านแปด ตั้งแต่ได้เข้ามาทำพิธีรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับผลึกเทวทูต สิ่งที่เขาเจออยู่นั้นหาใช่การนั่งรวบรวมพลังของผลึกอย่างสงบและใช้สมาธิสูงลิบลิ้น

สิ่งที่เขาอยู่ในนี้ก็คือเหล่าผู้อาวุโส ที่ล้วนเคยได้ทำหน้าที่ผู้พิทักษ์สีขาวมาแล้วทั้งสิ้น นับตั้งแต่รุ่นแรกจนถึงรุ่นสุดท้าย ซึ่งก็คือตัวเขานั่นเอง สถานที่คือห้องรับรองสุดหรู พื้นผนังเป็นสีขาวโพลนดูสะอาดสะอ้าน ด้านในเพียบพร้อมด้วยอุปกรณ์เพื่อความบันเทิงสารพัดชนิด เตรียมไว้ให้เหล่าผู้อาวุโสทั้งหลายได้ผ่อนคลายสบายอารมณ์ไม่ว่าจะเป็น กระดานหมากรุก หมากล้อมหนังสือสารพัด หรือแม้กระทั่งวิดีโอเกมสมัยใหม่ก็ยังมี

“อ้อ...ไอ้สิ่งที่เรียกว่า เกมกด นี่ช่างน่าสนใจจริงเสีย”

ต้นเสียงนั่นก็คือผู้อาวุโสโรเซ่ หรือผู้พิทักษ์สีขาวรุ่นที่หนึ่ง เขาเป็นชายชราผมขาวยาวถึงกลางหลัง ข้างใต้เครายาวถึงหน้าอก ที่น่าแปลกตาก็คือตาเผ่าคนนั้นนั่งกดวิดีโอเกม PS4 เล่นเกมล่าแย้ ที่เราจะสมมติว่าเป็นนักล่าออกไปล่าสัตว์ประหลาดตามสถานที่ต่างๆ

“นี่ท่านโรเซ่ จบตานี้แล้วขอให้ข้าได้ลิ้มลองสิ่งที่เรียกว่าเกมกดนี้บ้างสิท่าน”

“ได้อย่างไรกัน ข้าติดพันอยู่เจ้าไม่เห็นหรือไร จนกว่าข้าจะจัดการเจ้าเรเทียนสีรุ้งตัวนี้ได้ ข้าไม่ยอมปล่อยสิ่งที่เรียกว่าจอยสติ๊กนี้แน่ เจ้าก็เห็นว่าข้าหาของมาตีดาบชูเปอร์อัลตราแรร่เอ็กซ์คาลิเบอร์อยู่”

“โอ้! แต่ข้าอยากลองเล่นเกมนี้บ้างงะ!”

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้น เจ้าของเสียงคือท่านผู้อาวุโสรุ่น หรือผู้พิทักษ์สีขาวรุ่นที่สองนั่นเอง เขาเป็นชายชราที่อายุไม่น่าห่างจากท่านโรเซ่สัก ลักษณะโดยรวมคล้ายกัน ผมยาวสีขาวและไว้หนวดเครายาวเพื่อย ที่น่าอนาถก็คือ

ในมือของท่านผู้อาวุโสรายนี้ถือกล่องเกม น้องสาวดูไม่มีวันน่ารักแค่นี้หรอก เอาไว้อีกต่างหาก ซึ่งมันก็คือเกมจับสาวติดเรตที่เร็นแอบเห็นเนลเล่นอยู่บ่อยครั้ง

“นี่...เจ้าฟังข้าอยู่รึเปล่า เจ้ารุ่นที่สิบ!”

แล้วต้นเสียงที่นั่นอยู่ฝั่งตรงข้ามของเขาก็ตะโกนดังลั่น เขาคือชายหนุ่มที่นิ่งผอยเรื่องวีรกรรมเมื่อสมัยทำหน้าที่ผู้พิทักษ์อยู่เมื่อตอนมีชีวิตเมื่อครูนั่นเอง เขาเป็นชายร่างสูง ไขมันผิวน้ำๆ ดูแล้วน่าจะอายุราวๆ สิบสี่ปี ใบหน้ากว้างโลกนั้นแสดงความไม่พอใจอย่างไม่ปกปิด ทำให้เร็นที่มองอยู่ต้องถอนใจ

“ฟังอยู่ครับ ว่าแต่เมื่อไรคุณจะเริ่มเดินหมากต่อสักทีละ ผมรอนานแล้วนะ”

“วะ! เกมหมากรุกที่โหดบ้างเขาจะรีบร้อนเล่นให้จบกัน มันคือการใช้ความคิดและกลยุทธ์ที่ไตร่ตรองมาถี่ถ้วนแล้ว เพราะเจ้าเอาแต่ใจร้อนนี่แหละ ถึงได้รับเข้ามาในนี้ทั้งที่อายุยังไม่ถึงยี่สิบปีด้วยซ้ำ!”

คำตำหนินั้นทำให้เร็นได้แต่ถอนใจ ถ้าไม่คิดว่าพี่ท่านเอาแต่ผอยเรื่องของตัวเองละก็ ปานนี้เขาคงเล่นหมากรุกกระดานนี้จบไปเป็นชาติแล้ว!

“โอเค งั้นข้าจะเล่าต่อถึงตอนที่ได้พบผู้พิทักษ์สีดำครั้งแรกเลยละกัน”

แล้วสุดท้ายพี่ท่านก็ไม่แตะแม้แต่นิดเดียวมาก ก่อนจ้อวีรกรรมของตัวเองต่อหน้าตาเฉย ทำเอาเร็นต้องถอนใจอีกคำรบ...ชายคนนั้นชื่อว่า โจนาธาน เป็นผู้พิทักษ์สีขาวรุ่นที่ห้า หากลองคำนวณคร่าวๆ แล้ว ดูเหมือนว่าเขาจะนั่งเล่นหมากรุกกระดานนี้กับตาลุงคนนี้นานกว่าหนึ่งร้อยหกสิบแปดชั่วโมง หรือพูดง่าย ๆ ก็คือหนึ่งสัปดาห์เต็ม!

มันก็ตั้งแต่แวบแรกที่หลุดเข้ามาในนี้ ทันทีที่เขาได้พบเหล่าผู้อาวุโสทั้งเก้าคนทำกิจกรรมอย่างเพิลิดเพลิน ไม่ว่าจะเป็นการโขกหมากรุก อ่านหนังสือตกปลา (คือพีแกถึงขนาดสร้างบ่อปลาขึ้นมาให้ตกเล่นได้) หรือแม้แต่ต่อสู้กันเพื่อฆ่าเวลา...

มันทำให้เขาหนักใจถึงเมื่อตอนทำสัญญากับโนอาร์ใหม่ ๆ ในตอนนั้นเขาเองได้มีโอกาสเข้าไปอยู่ในตัวโนอาร์ (ไม่กางเขน) นั้นเหมือนกัน สภาพห้อง

ส่วนตัวของโนอาร์นั้นเหมือนห้องแห่งนี้ไม่มีผิด ติดที่ภายในผลึกเทวทูตแห่งนี้
 ดันเป็นแหล่งรวมพลของอดีตมนุษย์สุดเพี้ยนทั้งเก้าคน ซึ่งเอาแต่นั่งทำกิจกรรม
 อะไรกันอยู่ก็ไม่รู้

โดยเฉพาะตาลุงที่เป็นหัวใจอยู่ในนี้นะ แสบยิ่งกว่าใครเลย!

“...อะไรเนี่ย เล่นกันตั้งนานแล้วยังไม่รู้ผลแพ้ชนะอีกหรือ แล้วเมื่อไร
 จะถึงคิวของผมบ้างล่ะ”

ว่าแล้วเสียงกวนๆ ของตาลุงคนนั้นก็ดังมาจากด้านหลัง กระทั่งหันไป
 เห็นก็รู้ได้เลยว่าเป็นใคร ผู้เข้ามาทักทายคือชายหนุ่มอายุราวเบญจเพส หน้าตา
 ดี ท่าทางเจ้าสำราญทีเดียว ทั้งยังมีดวงตาสีเขียวเพริดอตเป็นเอกลักษณ์
 ลักษณะเหมือนดวงตาของนายออร์แกนคนนั้นชนิดถอดออกมาจากพิมพ์
 เดียวกัน

“วะ! รอหน่อยสิโว้ยรุ่นที่เก่า ข้ากำลังเล่าให้รุ่นที่สิบนั้นฟังกับวีรกรรม
 ผาดโผนและเท่ที่สุดในบรรดาผู้พิทักษ์สีขาวอยู่เชียว อย่ามาขัดสิ”

ตาลุงโจนาธาน (รุ่นที่ห้า) แยกเขี้ยวใส่เจ้าคนขัด ทำเอาเจ้าของชื่อ “รุ่น
 ที่เก่า” นั้นหัวเราะร่วน ก่อนส่ายหน้าคล้ายอ่อนใจ

“อะไรข้ามได้ก็ข้ามๆ หน่อยเถอะครับรุ่นที่ห้า คุณนะยิ่งชอบใส่ไข
 เล่าเกินจริงไปเสียเรื่อย ถ้ามันแต่โอ้อวดอย่างนี้แล้วเมื่อไรจะถึงเวลาที่ผมได้คุย
 กับลูกชายเสียที”

“จูนน่า ยังไม่ถึงคิวของเจ้าก็รอไปก่อนซี เจ้าหนูนี้ยังไม่ทันผ่านการ
 ทดสอบของข้าเลยนะ!”

ได้ยินเสียงโวยวายนั่นแล้วชายหนุ่มหน้าตาดีที่ถูกเรียกว่า รุ่นที่เก่า ก็
 สะงอกหน้ามองกระดานหมากรุกที่อยู่ระหว่างการแข่งขัน สิ่งที่เห็นช่างแปลก
 ตาเพราะหมากบนกระดานนั้นล้วนเป็นสีขาวทั้งสิ้น แต่แปลกกว่าที่ทุกคน
 ในห้องนี้กลับมองออกมาเหมือนสีขาวตัวไหนคือหมากของใครและได้เปรียบอยู่
 แคไหน เมื่อเห็นดังนั้นแล้ว เขาก็แยมรอยยิ้ม

“ไม่เลวๆ ก็จริงอยู่ว่ารุ่นที่ห้าเป็นพวกมูทะลุชอบทำอะไรไม่คิดหน้า
 คิดหลัง จึงทำให้ง่ายต่อการใช้กลยุทธ์หลอกล่อ แต่เขาก็มีความเก๋าเกมในการ

แก๊งโง่ ทำให้ตัวเองดูเหมือนด้อยกว่าและพลิกกลับมาเอาชนะได้ ขนาดท่านรุ่นพี่หนึ่งที่ขึ้นชื่อว่าเป็นนักวางกลยุทธ์ ยังเคยพลาดท่าแพ้ให้รุ่นที่ห้าเลย แต่ลูกทำได้ไม่เลวเลยนะเร็น จับรุ่นที่ห้าซะอยู่หมัดเลยทีเดียวนะ”

ว่าแล้วเขาก็วางมือลงบนไหล่เร็นรวากับจะเอ๋อขึ้นชม ทำเอานายออร์แกนต้องหันกลับมาสบตาด้วย ก่อนเบ้าปากเป็นทำนองว่าเปื้อ

“ถ้าฉันท่านพ่อก็ช่วยกรุณาบอกตาลุงคนนี้ให้รีบเดินมาให้มันจบๆ เสียทีเถอะ ผมต้องเข้ารับการทดสอบอีกตั้งสี่คนเชียวนะ รู้อยู่ว่าผมต้องรีบออกไปข้างนอกแค่ไหนนะ”

“ตาลุง?!”

รุ่นพี่ห้าถึงกับย่นเสียงสูง ส่วนคนที่ถูกเรียกว่า ท่านพ่อ นั้นหัวเราะร่วน เขาเองก็พอจะรู้ว่าลูกชายนั้นเป็นพวกผีปากกล้าไม่เกรงกลัวใคร แต่การกล้าเรียกผู้พิทักษ์รุ่นพี่ว่า ตาลุง แบบนี้มันก็ธรรมดาเสียทีไหนกันล่ะ

“ไม่ต้องรีบร้อนไปหรอกน่าไอ้ลูกชาย เชื่อก่อนว่าการทดสอบทั้งหมดนั้นมันสำคัญต่อลูกจริงๆ”

“ด้วยการมานั่งเล่นหมากรุกแล้วฟังตาเฒ่าพวกนี้เล่าชีวิตประวัติแบบมาราธอนเนี่ยนะ!”

เร็นแย้งเสียงสูง ทำให้รุ่นพี่เก้า หรือซีรอส แวนการ์ด ผู้พิทักษ์สี่ขาวรุ่นก่อนนั้นอดไม่ได้ ต้องยืมให้ความร้นของลูกชายตัวเอง มันก็จริงอยู่ว่าตั้งแต่เข้ามานั้น เร็นต้องเข้ารับการทดสอบด้วยการนั่งเล่นหมากรุกกับเหล่าผู้พิทักษ์รุ่นก่อนๆ ตลอด โดยเหล่าผู้อาวุโสทั้งเก้าท่านนั้นต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า หากต้องการรวมตัวเองเป็นหนึ่งในเดียวกับลี้กเทรททูทให้ได้ละก็ เร็นจะต้องเล่นหมากรุกชนะผู้อาวุโสทั้งเก้าเสียก่อน!

ที่แรกเร็นได้ยินเข้าก็ถึงกับยืมแผล คิดว่ามันไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร จริงอยู่ว่าเขาอาจดูเหมือนคนเลือดร้อน ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง แต่ถ้าเป็นเรื่องหมากรุกละก็เชี่ยวชาญไม่แพ้ใคร เพราะต้องเป็นคู่มือให้คุณนายนาซามาตั้งแต่เด็ก พอเข้าเรียนที่สถาบันก็ต้องเล่นกับครูชบ้าง รุ่นพี่เอเวสลิบบ้าง พอได้ออกเดินทางก็มีโนอาร์เป็นคู่มือ เพราะฉะนั้นเขาเองก็มั่นใจว่าฝีมือการเล่นหมาก

รูกนั้นไม่แพ้ใครแน่

แต่ความยากไม่ได้ยุติตรงนั้น อีกทั้งผู้อาวุโสที่เขาประมือมาทั้งห้าคนนั้นก็จิงใจเล่นหมากขึ้นนะ ออมมื่อให้อยู่แล้วด้วย แต่ความสาหัสมันอยู่ที่ผู้อาวุโสแต่ละคนนั้นเริ่มร้ายประวัติของตนเองโดยที่เรินไม่ได้ขอแม้แต่หน่อย ไล่สองสามชั่วโมงแรกมันก็สนุกดีอยู่หรอก ที่รู้ความเป็นมาของผู้พิทักษ์สีขาวและประวัติของโนอาร์ แต่พอฟังมากๆ เข้าก็ชักจะเบื่อ แถมนึกดูอีกที ตอนนี้เขาไม่มีเวลามานั่งเล่นหมากรูกด้วยซ้ำ ต้องรีบออกไปเข้าร่วมสงครามที่โลกข้างนอกสิ!

เขาไม่มั่นใจว่าเวลาผ่านไปเท่าไรแล้ว แต่ลองคำนวณดูน่าจะราวๆ สามหรือสี่เดือนแล้วละ

สิ่งเดียวที่เขารู้สึกได้ในการเข้ารับการทดสอบครั้งนี้ก็คือ...

มันช่างไร้ค่าสิ้นดี!

“เอาน่า ไม่ต้องทำท่าเบื่อขนาดนั้นก็ได้เจ้าลูกชาย” ซีรอส (รุ่นที่เก้า) พุดเสียงใส “ทำใจร่มๆ ให้มันสบายๆ เข้าไว้ สถานการณ์ด้านนอกตอนนี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงจนถึงขั้นที่ต้องให้ลูกออกโรงหรอก หัดเชื่อใจพวกพ้องที่อยู่ข้างนอกเสียบ้างสิ นี่โนอาร์ไม่ได้สอนหลักการเป็นผู้นำที่ดีให้ลูกเลยหรือไง”

“สอน!” เรินแย้งเสียงสูง “แต่เรื่องนั้นกับเรื่องนี้มันไม่เหมือนกันนะ ท่านพ่อ”

“ลูกนี่ติดนิสัยใจร้อนมาจากยัยนาซามากเกินไปจริงๆ” ว่าแล้วก็ถอนใจ “พอไม่รู้ว่าจะคิดถูกหรือคิดผิดกันนะที่ให้อยู่กันคอยเลี้ยงดูลูก ถ้าเกิดลูกได้นิสัยใจเย็นของนาตาเลียไปบ้างก็คงดีหรอก”

“ก็มัน...”

“เฮ้ย! ข้ายงอบรมเจ้ารุ่นที่สิบนี้ไม่เสร็จเลยนะ ไปรอคิวที่หลังเซอรุ่นที่เก้าไม่อย่างนั้นจะยิ่งช้ารู้มั๊ย!”

ได้ยินดังนั้นซีรอสก็เลิกคิ้ว ก่อนถอนใจยาว สุดท้ายก็ได้แต่ชูมือทั้งสองข้างขึ้นคล้ายๆ จะยอมแพ้ และก้มหน้าลงสบตาลูกชายราวกับจะบอกเป็นนัยๆ ว่า “พ่อช่วยได้แค่นี้ละ” สุดท้ายเขาก็เดินไปรวมกับผู้อาวุโสคนอื่นๆ ที่ต่อคิว

เข้าทดสอบนายออร์แกนอยู่อีกด้านหนึ่ง ทุกคนคล้ายจะปรึกษากันว่าเอาเรื่องไหนมาเล่าให้เร็นฟังดี ซึ่งเป็นภาพที่เห็นแล้วเขาต้องเบ้าปากเอือมระอายิ่งนัก

แบบนี้อีกทีชาติจะได้ออกไปจากที่นี้วะเนี่ย!

เนี่ยระบบทดสอบที่ทำให้ผู้พิทักษ์หลายต่อหลายคนต้องตายไปต่อหน้าต่อตาโนอาร์ (รู้สึกจะมีสามคนที่เข้ารับการทดสอบแล้วตายไปซึ่งก็คือ รูนที่สาม รูนที่สี่ แล้วก็รูนที่ห้า) ให้เดาว่าคงเจอการเล่าชีวิตประวัติของท่านผู้อูโรแบบไม่หยุดจนเจตายนี้แหละ โดยเฉพาะเรื่องของรูนที่หนึ่งซึ่งแทบจะทำให้เร็นหลับน้ำลายไหลย่อยเลยทีเดียว

“เจ้านี่เป็นคนใจร้อนเหมือนข้าเลยนะ”

จู่ๆ ท่านโจนาธาน (รูนที่ห้า) ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็เอ่ยขึ้น

“ครับ?” เร็นเลิกคิ้ว

“การใจร้อนแสดงออกถึงสิ่งที่คิด อารมณ์ที่มี มันก็เชื่อว่าจะเป็นสิ่งไม่ดี เพียงแต่บางทีการทำอะไรโดยไม่ไตร่ตรองให้ดีๆ เสียก่อนอาจทำให้เจ้าต้องมาเจ็บภายหลังได้ รูนี่”

เร็นไม่ได้ตอบอะไร เขาเองก็โดนโนอาร์พร่ำสอนเรื่องนี้มาหลายต่อหลายครั้ง จนรู้สึกตัวเองใจเย็นลงมากตั้งแต่ได้เป็นผู้พิทักษ์สีขาว ติดที่ว่าสถานการณ์ตอนนี้มันทำให้เขาไม่อาจเย็นได้จริงๆ

“เจ้าน่ะยังโชคดีที่ได้มาอยู่ตรงจุดนี้” รูนที่ห้าพูดด้วยรอยยิ้ม “เมื่อสมัยที่ข้าเข้ารับการทดสอบกับผลึกเวททูตนะ ร่างของข้าแหลกสลาย ไม่อาจต้านทานพลังมหาศาลของผลึกนี้ได้ กว่าจะรู้ตัวอีกที ข้าก็เข้ามาสมทบกับเหล่าผู้อูโร ทั้งสี่ท่านในฐานะเศษเสี้ยวของดวงวิญญาณที่หลงเหลืออยู่ในนี้ไปเสียแล้ว”

“หมายความว่า...” เร็นหรีดตา

“ตายคาที่ยังไงล่ะ”

ชายหนุ่มชะงักไป กระทั่งเห็นรอยยิ้มที่เผยให้เห็นถึงความกว้างโลกกับรอยแผลเป็นมากมายบนใบหน้า แสดงให้เห็นว่าคนตรงหน้าเองก็ผ่านสมรภูมิมาไม่น้อยกว่าใครในห้องนี้

“แต่เจ้ายังได้รับโอกาสนั้นอยู่นะรูนที่สิบ” เขาพูดต่อ “ร่างของเจ้ายัง

ไม่แตกสลาย และไม่คิดบ้างเหอว่าเจ้านั้นโชคดีแค่ไหนที่ได้มาพบกับพวกข้า ซึ่งเป็นคนที่คอยผลักดันประวัติศาสตร์ตั้งแต่ครั้งอดีตมาจนถึงยุคสมัยที่เจ้าอยู่ในตอนนี้”

“มันก็เป็นโชคครับ แต่ว่า...”

“อย่างทีพอของเจ้าพูดนั้นแหละ” ว่าแล้วก็ยิ้ม “สถานการณ์ของโลกภายนอกยังไม่มียอะไรที่ต้องให้เจ้าเป็นกังวลเลยแม้แต่น้อย ภรรยาของเจ้าทั้งสองยังปลอดภัยดี เพื่อนๆ ทุกคนก็ยังสบายดี รวมถึงเจ้าผู้พิทักษ์สี่คนนั้นก็ยังไม่ได้ลงมือทำอะไรอีกด้วย”

คำกล่าวนี้นำให้เร็นนิ่งงันไป ก่อนเอียงคอสงสัย

“นี่คุณรู้ความเคลื่อนไหวของโลกภายนอกด้วยงั้นเหอ”

“ใช่ พวกข้าทุกคนเฝ้ามองการเคลื่อนไหวของโลกภายนอกอยู่ตลอดเวลา นั่นแหละ เจ้าหนูรุ่นที่สิบ”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงไม่บอกผมละ ตอนนี้งานนอกนั้นเป็นยังงัยบ้าง”

เร็นถามอย่างร้อใจ ทว่าชายวัยกลางคนตรงหน้ากลับยกมือขึ้นปราง

“นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะพูดถึงโลกภายนอกให้เจ้าได้ฟังนะรุ่นที่สิบ เมื่ออยู่ที่นี้ สิ่งเดียวที่เจ้าต้องใส่ใจก็คือเรื่องของที่นี่ หากจิตใจของเจ้าวอกแวกเมื่อใดอาจจะตายได้ทันที และนั่นไม่ใช่คำขู่นะ”

ชายหนุ่มชะงักไป สีหน้าของชายตรงหน้านั้นดูจริงจังกว่าที่เคย ความอวูโสที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากกว่าเขาหลายเท่า นั้นทำให้เร็นนิ่งและเชื่อฟังแต่โดยดี และทำให้รุ่นที่ห้ายิ้มรอยยิ้มพอใจ

“รุ่นที่สิบ เจ้าน่ะยังอ่อนประสบการณ์ในฐานะผู้พิทักษ์สี่ขวานัก” เขาพูด “ทุกคนในที่นี้ล้วนได้รับคำสั่งสอนจากโนอาร์มาอย่างยาวนานเป็นสิบๆ ปีก่อนทำพันธสัญญาเป็นผู้พิทักษ์สี่ขาว ทว่าตัวเจ้านั้นกลับมีเวลาตัดสินใจไม่ถึงเดือนเสียด้วยซ้ำ แถมเจ้ายังได้รับคำสั่งสอนจากเขาแค่เกือบๆ สามปีเท่านั้น เทียบกับพวกข้าทุกคนแล้ว เจ้ามันก็เป็นเพียงลูกนกที่เพิ่งหัดบิน ยังไม่รู้ถึงความสำคัญในจุดยืนของเจ้าเอง และรวมไปถึงสมดุลของโลก ที่ต่อจากนี้ไปเจ้าจะต้องเป็นคนดูแลมันด้วยชีวิต”

“สมมุติของโลก?”

เร็นอ้าปากค้าง เขาได้พูดคุยกับเหล่าผู้อาวุโสมาแล้วถึงห้าท่าน ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมาก็ได้ฟังเพียงวิจารณ์ของพวกเขาและคำสอนที่สอดแทรกในเชิงปรัชญา นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เขาได้รับคำสอนสิ่งเกี่ยวกับการเป็นผู้พิทักษ์สีขาวโดยตรง

“เจ้าเองคงรู้ดีอยู่แล้วว่าสมมุติของโลกนั้นต้องพึ่งพาอาศัยผลึกสีดำและขาว โลกไม่อาจหมุนไปต่อไปได้หากขาดผลึกเม็ดใดเม็ดหนึ่งไป แต่เจ้าหนูรุ่นที่สิบ เจ้ายังอ่อนประสบการณ์นัก ยังไม่รู้ถึงภาระที่แท้จริงที่พวกเราต้องแบกรับเอาไว้ และแน่นอนว่า ข้าหมายถึงผู้พิทักษ์สีดำด้วย”

“หมายความว่ายังไงครับ”

เร็นต้องหรีดาลงคล้ายไม่เข้าใจ เป็นจังหวะเดียวกับที่ท่านผู้อาวุโสอีกสองท่านซึ่ง่วนอยู่กับการเล่นเกม PS4 นั้นส่งเสียงหัวเราะดังลั่น

“ยุคสมัยเปลี่ยนไป ความคิดของคนก็ย่อมต้องเปลี่ยนแปลงตาม ทว่าสิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนคือภาระหน้าที่ที่พวกเราต้องแบกรับเอาไว้ ทั้งพวกเราผู้พิทักษ์สีขาว และพวกเขาผู้พิทักษ์สีดำ”

ท่านโรเซ่ ผู้พิทักษ์สีขาวคนแรกของโลกเอ่ยขึ้น ทำให้เร็นต้องหันไปมอง

“สีเขานั้นมีหน้าที่สรรค์สร้างอนาคต พวกเรามีหน้าที่ทำงานภายใต้แสงสว่าง คอยชี้นำโลกใบนี้ไปในทางที่ถูกต้อง” ท่านโรเซ่เสริมด้วยรอยยิ้ม

“ขณะที่สีดำนั้นมีหน้าที่ทำลายล้าง ใช้พลังทำลายล้างชั่วร้ายอยู่ใต้เงามืดของโลก คอยทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่มาทำร้ายโลกนี้” ท่านรูน ผู้พิทักษ์สีขาวรุ่นที่สองเอ่ยขึ้นบ้าง

นั่นเป็นเรื่องที่เร็นได้ยินจากโนอาร์มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าผู้พิทักษ์สีดำและเขานั้นมีหน้าที่อะไรบ้าง จนกระทั่งจิตใจของบรกก้านั้นเปลี่ยนไปและคิดใช้พลังทำลายเจตจำนงที่พวกเขาสองคน รวมถึงเวเนซซาช่วยกันสร้างขึ้นมาเสียคือๆ

เพราะเหตุนี้ถึงได้กลายเป็นสงครามสีดำกับสีขาว ที่ยืดเยื้อยาวนานมาหลายศตวรรษ

“เจ้าคงคิดว่าที่สงครามดำขาวนั้นยืดเยื้อยาวนานมาจนถึงทุกวันนี้ เป็นเพราะบรากก้าตัดสินใจทรยศต่ออุดมการณ์ของตัวเอง และคิดจะทำลายโลกนี้ทิ้งไปใช่ไหม รูนที่สิบ”

ราวกับอ่านใจได้ รูนที่ห้าเอ่ยทักพร้อมเผยรอยยิ้มกวนๆ เร็นต้องกะพริบตาปริบๆ เป็นคำตอบที่แสนชัดเจนว่า “ใช่” จนทำให้คนตรงหน้าหัวเราะหึ

“ข้าถึงได้บอกไว้ว่าเจ้ายังอ่อนหัดนักในฐานะผู้พิทักษ์สีขาว” ว่าแล้วก็ถอนใจ “แต่สิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งที่คุณต้องเผชิญหน้า มันจะทำให้เจ้าจำต้องต่อสู้โดยยึดหลักความคตินั้นก็ไม่ได้หรอก ไม่ต่างอะไรจากผู้พิทักษ์สีดำคนก่อนหน้านี้ ที่โดนเปลือกนอกของหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบกัดกินความคิด และโดนความมืดมิดครอบงำจิตใจจนเป็นฝ่ายพ่ายแพ้”

เร็นยังคงไม่เข้าใจคำพูดนั้นเท่าไร กระทั่งท่านโรเซซึงยอมปล่อยให้เกมออกจากมือในที่สุด เดินตรงมานั่งอยู่ข้างกระดานหมากรุก และแยมรอยยิ้มแสนอ่อนโยนให้เร็น

“อย่างที่ข้าได้พูดไว้รูนที่สิบ กาลเวลานั้นอาจเปลี่ยนนิสัยคน แต่กาลเวลาไม่อาจเปลี่ยนแปลงภาระหน้าที่ของพวกเราผู้ทำพันธสัญญาดำขาวได้ และผู้ที่พ่ายแพ้ต่อเจตจำนงของตนจะต้องตายจากไปอย่างไร้ค่า สิ่งเดียวที่ข้าพอใจและดีใจมากที่สุดก็คือ พวกเราพี่น้องทั้งสิบคนที่ต้องคอยยืนเคียงข้างท่านโนอาร์ในสนามรบนั้นไม่เคยมีใครเลยที่หันหลังให้เจตนารมณ์ของท่านโนอาร์มาก่อน...ผิดกับท่านบรากก้า”

สิ้นคำกล่าวนี้นี้ ทั้งห้องก็เกิดความเงียบขึ้นในฉับพลัน แม้แต่ท่านรูนที่สองที่สบโอกาสรีบเปลี่ยนเกมจากเครื่อง PS4 เพื่อไปเล่นเกมจีบสาวที่อยากเล่นยังต้องชะงัก และหันไปมองท่านรูนที่หนึ่ง

“ข้าได้เฝ้ามองการเคลื่อนไหวของโลกนี้มานาน และพูดได้เต็มปากเต็มคำเลยว่าคนที่เข้าถึงเจตนารมณ์ของท่านบรากก้าจากกันบั้งของจิตใจคือผู้พิทักษ์สีดำรูนที่หนึ่ง สหายรักของข้าเอง และอีกคนก็คือ...ลูค การ์เน็ต ผู้พิทักษ์สีดำรูนที่สิบนั้นแหละ”

เร็นไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่ทวนนึกถึงคำพูดของบรากก้าเมื่อครั้งเขาได้

ประมือกับลูก ไม่กี่เดือนก่อนหน้านี้ที่แอนทาเรส ในตอนนั้นดูเหมือนบรากำจะพูดเช่นกันว่า ลูก การ์เน็ต คือคนที่เหมาะสมจะทำพันธสัญญาเป็นผู้พิทักษ์สีดำมากที่สุด

“เจ้าเองก็เช่นกันรุ่นที่สิบ” รุ่นที่ห้าเอ่ยขึ้นมาบ้าง “เจ้าเองคงไม่เคยได้ยินจากโนอาร์หรือ แต่เจ้าก็เป็นคนที่เหมาะสมจะก้าวขึ้นมาเป็นผู้พิทักษ์สีขาวยิ่งกว่าใครๆ ในห้องนี้ เพราะฉะนั้นพวกเราจึงอยากถือโอกาสนี้ใช้เวลากับเจ้าให้คุ้มค่าที่สุด พวกเราอยากชดเชยช่วงเวลาที่เราสูญเสียไปและทำให้เจ้าเข้าใจหน้าที่ของตนเอง และสิ่งที่จะต้องทำต่อจากนี้ไปยังไงล่ะ”

“และมันก็ต้องขึ้นอยู่กับตัวเจ้าด้วย รุ่นที่สิบ” รุ่นที่หนึ่งเสริมด้วยรอยยิ้ม “จริงอยู่ว่าเจ้ามีโอกาสดทดสอบรับพลังของผลึกเทวทูตนี้เข้าไปในตัวมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม แต่สุดท้ายแล้วคนที่ตัดสินใจว่าเจ้าเหมาะสมจะสืบทอดเจตจำนงสีขาวนี้หรือไม่ นั่นไม่ใช่พวกข้า แต่เป็นตัวเจ้าเอง เพราะฉะนั้นจงอย่าร้อนใจ และตั้งสมาธิอยู่ตรงนี้ให้มากที่สุด ข้าจะบอกให้นะว่า ไม่มีใครโชคดีไปกว่าเจ้าอีกแล้วที่ได้รับการอบรมจากพวกข้า ซึ่งข้าเชื่อว่าเป็นถึงยอดฝีมือในแต่ละยุคสมัย เพราะฉะนั้นหากเป็นข้า ข้าจะถือว่านี่คือกำไรที่ควรครอบงายให้มากที่สุดนะ”

“แต่ว่า...”

“ปล่อยวางซะ นั่นคือสิ่งแรกที่เจ้าต้องทำ”

รุ่นที่ห้าเอ่ยขึ้นและเอื้อมมือข้ามกระดานหมากรุกมาตบไหล่เขาดังป๊อปๆ ด้วยขนาดตัวที่ใหญ่กว่ามากนัก รวมถึงเรียวแรงแมहाศาลันนั้นก็แทบจะทำให้เร็นปลิวไปเลยทีเดียว

“จงทำในสิ่งที่ควรทำมากที่สุด ทุกคนต่างมีหน้าที่ของตนเองอยู่ทั้งสิ้น และเจ้าเองก็ไม่สามารถแบกรับหน้าที่ทั้งหมดเอาไว้ได้ด้วยตัวคนเดียว เพราะลัทธิสิ่งที่เจ้าต้องทำในฐานะผู้พิทักษ์สีขาวมันก็น่าท้อเสียจนแทบจะแบกไว้ไม่ไหวอยู่หรอก ก่อนจะแบกรับมันเอาไว้ได้ไหม เจ้าต้องปล่อยบางอย่างออกไปบ้าง”

คำสอนที่ได้ยินออกจากปากของโนอาร์บ่อยๆ ทำให้เร็นนิ่งไปครู่หนึ่ง

เขาหันไปสบตากับเหล่ารุ่นพี่ที่เคยต้องแบกรับภาระหน้าที่ที่เขาทำอยู่ที่ละคน จนกระทั่งสุดท้ายก็จ้อง ซีรอส แวนการ์ด พ่อแท้ๆ ของเขาที่ยิ้มแฉ่งยิ่งกว่าใคร รวากับแทบรอให้ถึงคิวที่จะได้มาคุยด้วยไม่ไหวแล้ว

“ผมเข้าใจแล้วครับ แต่ยังไงหลังจากนี้ก็ช่วยข้ามช่วงที่เป็นน้ำแล้วเอาแต่เนื้อๆ ได้จะดีมากเลยนะครับ รุ่นพี่ห้า”

เร็นเอ่ยอย่างอ่อนใจ หันกลับมาหาคู่สนทนาคนปัจจุบันของเขา

ฝั่งตรงข้ามนั้นยิ้มแฉ่งทันที

“อ้อ! ดีมากๆ ถ้าอย่างนั้นพวกเจาก็คุยกันต่อ...เฮ้ย! รุ่นที่สอง นั่นเจ้าทำอะไร ข้าแควออกมาคุยกับรุ่นที่สิบครูเดียวเท่านั้น ใครใช้ให้เจ้ามาแย่งเกมของข้าไปเล่นไม่ทราบ!”

จู่ๆ ท่านโรเซก็แหกปากโวยวายลั่นเมื่อหันไปเห็นรุ่นที่สองเริ่มเล่นเกม จีบสาวเรียบร้อยแล้ว เพลงเปิดเกมที่ดังขึ้นทำเอาเร็นต้องยิ้มแหย

“ช่วยไม่ได้ ท่านเองก็เล่นมานานเกินพอแล้ว ถึงเวลาที่ข้าจะได้สำราญบ้างละ”

“วะ! พูดอย่างนี้ได้ไง แล้วนั่นอะไรกัน ไอ้ภาพที่มีแต่สตรีนึ่งน้อยหม่นน้อยมาเดินยั่ววน...มันเป็นเกมอะไรกัน”

“อยากรู้ก็มานั่งดูด้วยกันเลยสิท่าน”

“ไม่! ข้าจะล่าแยม์ต่อ เอาจอยสติ๊กของข้าคืนมานะ!”

“เรื่องเนะ เคยได้ยินคำนี้หรือไม่ท่าน ที่เขาว่ากันว่า ลูกแล้วเสียมันนะ”

“อย่ามาพูดพล่อยๆ นะเจ้ารุ่นที่สอง หัดมีสั้มมาคารวะกับข้าบ้าง ข้าเป็นรุ่นพี่เจ้านะ อีกอย่างนั้นมันเครื่องเกมของข้า!”

“ท่านนั่นแหละอย่ามามั่ว เครื่องเกมนี้รุ่นที่สิบเป็นคนสรรค์สร้างขึ้นมาต่างหากละ เพราะฉะนั้นมันเป็นของทุกคน”

“แต่ข้าคือพี่ใหญ่ของที่นี่ เมื่อข้าพูดทุกคนต้องฟัง”

“แบบนั้นมันนิสัยของเด็กชัดๆ”

การโต้เถียงกันของสองผู้อาวุโสที่ผมหงอกทั้งหัวเกมยังหนวดครายาว เป็นนักพรต ทำให้เร็นต้องถอนใจอย่างเอือมระอา เขาเองก็รู้ดีอยู่แล้วว่าคน

ที่ทำพันธสัญญากับโนอาร์ได้นั้นต้องเป็นพวกไม่ธรรมดาทั้งนั้น แต่ใครจะไปคิดว่าแต่ละคนจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แปลกได้ชัดเจนขนาดนี้

ตอนนี้เขารู้สึกผิผิตๆ ที่ดันสร้างไอ้เครื่องเกม PS4 ให้พวกตาเฒ่าพวกนี้เล่น หลังจากพวกเขาถามมาว่าในยุคสมัยนี้มีเกมอะไรสนุกๆ ให้เล่นบ้าง ไอ้เขาก็ดันไปนึกถึงเกมที่เนลเล่นอยู่บ่อยๆ เลยสร้างขึ้นมาส่งเดชคล้ายบัตรคำบุญไปอย่างนั้นเอง ไม่คาดคิดว่าพวกตาเฒ่าจะวัยกลับนั่งเล่นกันอย่างจริงจังขนาดนี้!

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นมาต่อเลยนะ ข้าจะเล่าถึงยุคสมัยของข้าต่อ ในตอนที่ข้าได้เจอกับผู้พิทักษ์สี่ตัวครั้งแรก ซึ่งเป็นยุคแรกที่เริ่มเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างโนอาร์กับบราก้านเอง...”

ส่วนตาลุงที่นั่งอยู่เบื้องหน้าก็เริ่มตั้งท่าจะผอยต่อชนิดที่ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น มือที่คืบหมากในกระดานนั้นค่อยๆ เลื่อนเบี้ยมาด้านหน้า เร็นถอนใจอย่างโล่งอก ในที่สุดตาลุงนี้ก็ยอมเดินหมากในกระดานเสียที หลังจากนั่งมาหลายชั่วโมงแล้ว

เร็นรีบเดินหมากทันควัน รวากับคิดไว้นานแล้วว่า จะเดินไปทางไหนต่อดี แต่ดูเหมือนตาลุงรุ่นที่ห้าคนนี้จะกลับเข้าโหมดบ้านน้ำลาย ผอยประวัติของตัวเองต่อชนิดที่ไม่คิดจะก้มลงมองกระดานตรงหน้าเลย เป็นอันว่าเร็นต้องยกมือขึ้นกุมขมับอีกครั้ง

หวังว่ามันจะเกิดประโยชน์จริงๆ นะ ไอ้การทดสอบบ้าง ครั้งนี้นะ ไม่อย่างนั้นเวลาที่เขาเสียไปช่วงหลายเดือนนี้มันจะไร้ค่าอย่างถึงที่สุดเลย!

3

สีดำปะทะความมืด

ขณะเดียวกัน อีกซีกหนึ่งของโลก ใจกลางดินแดนตะวันตกที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายและเป็นที่ตั้งฐานทัพลับของกองกำลังเอเดนที่ซ่อนสมกำลังพลเอาไว้มหาศาลจนเหล่าผู้พิทักษ์ไม่อาจคาดเดาได้ ภายในหอคอยสูงที่ตั้งอยู่ใจกลางฐานทัพของพวกเขาแห่งนี้ มีร่างสูงบุรุษคนหนึ่งยืนจ้องมองโต๊ะประชุมตัวยาวที่วางไว้กลางห้องอย่างพิถีพิถัน บนโต๊ะตัวนั้นวางแผนที่ของโลกว่าไว้ โดยมีตัวหมากมากมายตั้งตามจุดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งของกองทัพอากาศของพวกเขา กองทัพตะวันตก และตะวันออก รวมถึงที่ตั้งของดินแดนเอลฟ์ทั้งเหนือใต้ และจะขาดไม่ได้เลยก็คือตำแหน่งของประเทศวิทซ์ที่เคลื่อนไหวกันไปเรื่อยๆ สู่ทางเหนือ ซึ่งตัวหมากในแผนที่ก็เคลื่อนไหวเรื่อยๆ ตามไปด้วย

“ดูเหมือนตอนนี้พวกผู้พิทักษ์จะไม่กล้าเคลื่อนไหวอะไรมากนักนะ”

เสียงแหบแห้งดังมาจากร่างชายที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะวางหมากสงคราม ในห้องโถงกว้างๆ ที่มีตึสนั่นนั้นแทบมองสิ่งใดไม่เห็นหากไม่มีเชิงเทียนตั้งอยู่ตรงมุมโต๊ะ แต่ก็ฉายเพียงแสงสลัวๆ เท่านั้น

“พวกมันคงต้องเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังในตอนนี้นะครับ เพราะเจ้าผู้พิทักษ์สีขาวยังติดอยู่ในผลึกเทวทูตนั้น มิหนำซ้ำตอนนี้กองทัพตะวันตกก็เหมือนกับอยู่ในกำมือพวกเราหมดแล้ว พวกนั้นยินดีสู้ถวายหัวเพื่อขัดขวางไม่ให้พวกผู้พิทักษ์เข้ามาถึงตัวพวกเราได้ครับ นายท่าน”

อีกเสียงหนึ่งดังมาจากร่างของบุรุษคนเดิม ก่อนร่างสูงนั้นจะเดินอาดๆ วนไปรอบๆ โต๊ะวางหมากสงคราม รวากับใช้ความคิดว่าควรเคลื่อนไหวอย่างไรต่อไปดี

“แล้วสิ่งที่ข้ามอบหมายให้เจ้าทำล่ะ” เสียงแหบพร่าเอ่ยทักอีกครั้ง

“ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีครับนายท่าน เพราะพวกผู้พิทักษ์เอาแต่สนใจเรื่องพวกพ้องที่ถูกลบล้างตัวไป ตอนนี้พวกมันจึงแทบไม่สนใจพวกเราเลย ผมได้ส่งคนของเราไปดำเนินการตามแผนแล้ว ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี และอีกไม่ช้า นายท่านก็จะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของท่านกลับมา”

ว่าแล้วเจ้าของร่างสูงก็แยมรอยยิ้ม เขาเดินไปถึงหัวโต๊ะ ทำให้รู้ได้ว่าแขนข้างขวาของชายคนนี้ได้ถูกตัดขาดไปแล้ว มือซ้ายที่เหลืออยู่แน่นเชียวมากบนกระดานที่ตั้งอยู่ตรงใจกลางแผนที่ อันเป็นที่ตั้งของสถาบันลิตเติลการ์เดน

“อีกไม่ช้า เมื่อนายท่านมีพลังพร้อมแล้ว การจะบุกเข้าไปที่การ์เดนก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรเลย ที่นี้ละ พวกเราจะได้ทำลายนั่งผู้หญิงน่ารำคาญนั้นให้สิ้นซากเสียที”

“อย่าเพิ่งได้ใจนัก” เสียงแหบพร่าคำนี้ ฟังดูทรงอำนาจยิ่ง “พวกผู้พิทักษ์หาได้อ่อนหัดขนาดยอมให้เราเข้าไปง่าย ๆ ตอนนี้พวกมันคงรู้แล้วว่า รากของเวนเซซ่าที่ฝังลึกลงไปในโลกนั้นค่อยๆ ถูกแผดเผาด้วยความมีมิติของข้า อีกไม่ช้าพวกมันต้องหาทางรับมือ...เจ้าจงอย่าประมาท ไม่เช่นนั้นรอบนี้สิ่งที่ต้องหลุดออกจากตัวเจ้าอาจไม่ใช่แค่แขนขวา”

“ค...ครับนายท่าน”

รับคำด้วยเสียงตะกุกตะกักแล้ว เจ้าของร่างสูงนั้นก็ยกมือขึ้นจับบาดแผลที่หนักถึงที่ไร ดวงตาของเขาก็เปี่ยมด้วยความเคียดแค้นที่ยากจะหยั่งถึง

“แล้วอีกเรื่องที่ข้าให้จับตามองล่ะ”

“สบายใจได้ครับนายท่าน ผมให้คนของเราคอยจับตามองการเคลื่อนไหวของลูกไว้ตลอดเวลา ทางนั้นเองก็ยังไม่ได้เคลื่อนไหวอะไรสักอย่าง เรียกว่าเขาแต่อยู่นิ่งๆ ไม่ทำอะไรเลยก็ว่าได้ครับ”

“ระวังเจ้าผู้พิทักษ์สีดำนั่นไว้ให้ดีล่ะ เจ้าเด็กนั้นรวมตัวเข้ากับผลึกเทวทูตได้แล้ว นั่นเท่ากับว่ามันมีพลังเทียบเท่ากับราก้าเมื่อครั้งสมัยยังมีชีวิตอยู่เชียวนะ และเจ้าเด็กนั้นเป็นคนฉลาด มันต้องวางแผนทำอะไรบางอย่างอยู่แน่...อย่าให้มันมาทำให้แผนของข้าต้องเสียไป เข้าใจนะ”

“โปรดวางใจนายท่าน จริงอยู่ว่าเจ้าเด็กคนนั้นได้พลังของบราก้ามาครองไว้โดยสมบูรณ์แล้ว แต่มันก็ยังเป็นเหมือนหมากชั้นยอดสำหรับพวกเราอยู่ มันอาจเป็นเด็กที่ไหวพริบดี แต่เชื่ออย่ามองข้าม การจะครอบงำจิตใจของเจ้าเด็กคนนี้ไม่ใช่เรื่องยากครับนายท่าน ดราบใดที่มันยังเห็นผมเป็นคนที่เลี้ยงดูมาตั้งแต่เด็กเช่นนั้น มันก็เป็นเหมือนลูกหมาที่เราจะชี้นำสั่งให้ทำอะไรก็ได้”

โครม!

ทว่าในระหว่างที่พูดอยู่นั่นเอง จู่ๆ บานประตูของห้องก็เปิดกว้างอย่างรุนแรง ทำเอาเจ้าของร่างสูงต้องชะงักงันไป เปลวไฟบนเชิงเทียนถึงกับดับสนิท เพราะสายลมเย็นยะเยือกพัดผ่านเข้ามา และมีแสงสว่างจ้ามาจากช่องประตูที่มีร่างของใครบางคนยืนอยู่

ภาพที่เห็นก็คือทหารนายหนึ่งของกองกำลังเอเดนที่ยืนนิ่งไม่ไหวติง ทำเอาร่างสูงที่ยืนอยู่ในห้องต้องขมวดคิ้ว ก่อนจะขี้นิ้วไล่

“ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าห้ามใครหน้าไหนเข้ามาในนี้ ฉันวางแผนเรื่องสำคัญกันอยู่ ไม่เห็นหรือไง!”

เสียงทรงอำนาจก็ก้องกังวานไปทั่วทั้งห้อง ทว่าก็หาได้รับคำตอบใดๆ จากทหารเอเดนที่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น และในตอนนั้นเองที่ทหารนายนี้ทรุดลงบนอนบนพื้นราวกับหุ่นกระบอกที่เชือกขาดไม่มีชีวิต

“แฮม ต้องขอโทษด้วยที่ผมเข้ามาขัดจังหวะการประชุมสำคัญแบบนี้”

ไม่ช้าจึงมีเสียงนุ่มนวลดังขึ้น พร้อมร่างสูงของชายหนุ่มผู้มาใหม่อีกคนที่เดินผ่านบานประตูเข้ามาด้วยท่าทางสบายอารมณ์ เขาเดินข้ามร่างทหารที่นอนสิ้นสติอยู่บนพื้นมาเผชิญหน้ากับเจ้าของห้อง ที่ยามนี้ถึงกับป็นหน้าไม่ถูกเลยทีเดียว

“แต่ว่าเดี๋ยวนี้ดีจังเลยนะครับ จะประชุมแผนสำคัญอะไรทั้งนี้ ไม่ต้องแจ้งให้ผมทราบแล้วสินะครับ”

ผู้มาใหม่ถามด้วยรอยยิ้ม เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีมีรอยยิ้มสุภาพ ดวงตาสีสนิมเหล็กคมกริบจ้องตรงยังเป้าหมาย ผมสีดำขลับนั้นถูกเสี้ยนเปิดหน้าผาก ร่างสูงคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีดำ

“ลูก...เธอมาที่นี่ได้ยังไงกัน”

ฝั่งตรงข้ามถามอย่างไม่เข้าใจ ทำให้ ลูก การ์เน็ต ต้องหัวเราะหึ

“ขอโทษที่มาโดยไม่แจ้งล่วงหน้าครับ พอคิดว่าคิดถึงก็เลยมาหานะคุณลุงวิกเตอร์”

ว่าแล้วก็เอียงศีรษะน้อยๆ อย่างมีมารยาท ดวงตาสีสนิมเหล็กแวววาวนั้นจ้องร่างสูงของชายวัยกลางคนตรงหน้า ที่ตอนนี้อย่าจะมีแสงสว่างจากด้านนอกส่องเข้ามา เผยให้เห็นใบหน้าร่าเริงและผมสีดำที่แซมเส้นสีขาวจำนวนมาก กับหนวดรอบริมฝีปากทำให้ดูมีอำนาจ

วิกเตอร์ ฟาเรนซ์ ขำเลิ่ยมองไปที่ร่างของทหารซึ่งนอนหมดสติอยู่บนพื้น คาดว่าเขาคงพยายามห้ามไม่ให้ลูกเข้ามาในห้องนี้ แต่แน่นอนว่าไม่อาจต้านทานพลังของผู้พิทักษ์สีดำได้ จึงต้องลงเอยเช่นนั้น

“พอคิดว่าขอตีๆ แล้วเขาไม่ให้เข้ามา เลยต้องใช้กำลังนิดหน่อย...แต่น่าแปลกนะครับ ทุกๆ คนในกองทัพอเห็นหน้าผมแล้วตกใจเหมือนเห็นผี เลยจำต้องใช้กำลังกวาดทั้งกองทัพอจนหมด คงไม่ว่ากันนะครับ ยังไงซะคุณก็พูดอยู่เสมอว่า พวกนี้เป็นเหมือนหมาที่ใช้แล้วทิ้งนี่?”

คำกล่าวของลูกทำให้วิกเตอร์ต้องหรีดตาลงน้อยๆ มองชายหนุ่มตรงหน้าเขม็ง

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน เธอดูเปลี่ยนไปมากเลยนะลูก...เติบโตขึ้นมาก

ทีเดียว ถ้าพ่อของเธอได้มาเห็นเธอในตอนนี้นะก็ เขาจะต้องภูมิใจในตัวเธอเป็นแน่”

ลูกก้มหน้าลงยิ้มและทำเสียงเหอะ!

“แล้วนี่ประชุมอะไรกันอยู่ล่ะครับ”

ชายหนุ่มถาม ชายตาลงมองโต๊ะวางหมากสงครามที่ตั้งอยู่ตรงหน้า ดวงตามกิริยตวัดมองตัวหมากต่างๆ ที่วางกระจายบนแผนที่ และด้วยไหวพริบที่เหนือล้ำกว่าใคร เขาจึงมองออกได้ทันทีว่าพวกเอเดนเคลื่อนไหวอะไรอยู่บ้าง เมื่อรับรู้ว่าคุณมองแผนการอยู่ วิกเตอร์จึงรีบยกมือขึ้นร่ายมนตร์เรียกเอาผ้าคลุมขึ้นมาคลุมโต๊ะโดยเร็ว

“ไม่มีอะไรที่เธอต้องใส่ใจหรอก มันเป็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ นะ”

คำตอบนั้นทำให้ลูกถอนใจ

“คุณมีอะไรลับลมคมในจิงเลยนะครับ ซ่อนอะไรจากผมอยู่รีเปล่า”

“จะไปได้ยังไงกันล่ะ จริงมัย” วิกเตอร์แยมรอยยิ้ม “ว่าแต่เธอเองก็เถอะ เดียวนี้เคลื่อนไหวตามใจตัวเอง ไม่คิดจะบอกฉันบ้างเลยใช่ัยลุด หรือว่าพอกลายเป็นผู้พิทักษ์สีดำแล้ว ความสำคัญของคุณนี้นั้นก็จางหายไปอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมให้ความสำคัญกับลุงยิ่งกว่าใครเสมอ”

พูดแล้วก็พยักหน้าให้ ลูกเดินมาที่โต๊ะตัวยาวซึ่งยามนี้ถูกคลุมปิดด้วยผ้าผืนใหญ่จนมิดชิด มือของเขาไล่แตะตั้งแต่หัวจนถึงท้ายโต๊ะ เข้าไปประชิดวิกเตอร์โดยปราศจากคำพูดใดๆ แต่ก็แผ่แรงกดดันบางอย่างที่สัมผัสได้ โดยไม่รู้ตัว เหนือก็เริ่มไหลลงมาอาบแก้มวิกเตอร์

“แล้วตกลงว่า...วางแผนอะไรอยู่กันหรือครับ คุณลุง”

ลูกพูดขณะนั่งลงบนขอบโต๊ะ ดวงตาสีสนิมเหล็กจ้องมองบุรุษตรงหน้า เขม็งราวกับต้องการอ่านใจอีกฝ่ายให้ทะลุ และวิกเตอร์ก็ฉลาดพอจะหลบตาลูกที่มีความสามารถสัมผัสเทวทูต ซึ่งว่ากันว่าแค่สบตาก็อ่านใจอีกฝ่ายได้

“เห็นว่าประชุมสำคัญกันอยู่ไม่ใช่หรือครับ แล้วไหนล่ะครับผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นๆ มีใครที่ผมควรทำความรู้จักด้วยรีเปล่าครับ”

คำกล่าวนั้นแม้จะนุ่มนวลแต่ก็คาดคั้น วิกเตอร์กลืนน้ำลาย แสร้งทำเป็นยิ้ม

“ไม่มีอะไรที่เธอต้องใส่ใจหรอกน่าลูก อย่างที่ฉันบอกไว้ว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อยนะ”

“เล็กน้อยหรือครับ” ลูกหัวเราะหิ “ถึงขนาดที่พอทหารคนอื่น ๆ เห็นหน้าผมแล้วเหมือนกับเห็นผีเข้าเลยนะหรือ แน่ใจนะครับว่าไม่ได้ปกปิดอะไรผมเอาไว้”

“ฉันจะทำแบบนั้นทำไมกันลูก” วิกเตอร์ยิ้มให้ “ในเมื่อเราสองคนเป็นพวกเดียวกัน และเธอเองก็เป็นเหมือนลูกชายคนหนึ่งของฉัน อีกอย่าง เธอเป็นลูกชายของเลสเตอร์ ผู้เป็นทั้งเพื่อนและหัวหน้าที่ฉันเคารพมากที่สุดเลยนะ”

แม้น้ำเสียงจะเหมือนจริงใจแต่ก็ไม่กล้าสบตาด้วย ลูกหัวเราะกับบทละครห่วยๆ เขายกมือขึ้นกอดอก และจ้องมองคนที่คอยดูแลเขามาตลอดตั้งแต่เด็ก

“ผมซาบซึ้งในบุญคุณนั้นจริงๆ ครับคุณลุง” ลูกพูด “ตั้งแต่ตอนที่พ่อของผมตายไปในสงครามครั้งที่แล้ว ก็มีแค่คุณลุงกับคนของตระกูลการ์เน็ตเท่านั้นที่ดูแลผมมาตลอด...ก็คงเหมือนท่านหญิงอลิเชียร์เลยสินะครับ ที่ได้รับการดูแลจากคุณลุงอย่างดีเยี่ยม เพราะพวกเราสองคนนั้นมีประโยชน์ต่อคุณลุงมาก”

วิกเตอร์ชะงักไป เป็นจังหวะที่ลุดันเอนตัวลง มือทั้งสองข้างค้ำอยู่ทางด้านหลัง

“ฉันต้องทำแบบนั้นกับเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงเพราะเธอคือกุญแจสำคัญที่ทำให้ท่านบรกก้ากลับมาจากการถูกสะกดได้อีกครั้ง แต่ที่ฉันเลียดูเธอนั้น มันคนละเรื่องกันนะลูก”

“แล้วมันต่างกันตรงไหนหรือครับ” ลุดแยมยิ้ม “ในเมื่อตอนนี้...ไม่ผิดแต่ไหนแต่ไรผมก็ไม่เคยหาความจริงใจในคำพูดของคุณลุงได้แม้แต่ครั้งเดียว แม้แต่ตอนนี้คุณยังไม่กล้าสบตาผมเลยด้วยซ้ำ รวากับกลัวจะถูกผมอ่านความคิดได้ไม่มีผิด”

ไม่มีคำตอบใดๆ ดังมาจากวิกเตอร์ ลุคไธลตัวลงมายืนในที่สุด ดวงตาสีสนิมเหล็กจ้องมองร่างสูงตรงหน้า ก่อนจะแค้นเสียง “หึ” มือก็จับผ้าคลุมที่ปูบนโต๊ะยาว

“เลิกเล่นละครตบตาผมเถอะครับคุณลุง ผมอ่านเกมของคุณออกตั้งนานแล้ว”

พรีบ!

ผ้าผืนใหญ่ถูกกระชากอย่างแรง เผยให้เห็นหมากสงครามที่วางไว้บนโต๊ะอีกครั้ง ลุคเหลือบมองมันอย่างใจเย็นพร้อมรอยยิ้มสุขุมที่เหมือนเป็นยี่ห้อของพ่อหนุ่มคนนี้ไปแล้ว ตัวหมากมากมายที่วางอยู่บนนั้น หากเป็นคนอื่นมาเห็นคงไม่เข้าใจ แต่เขากลับอ่านมันออกทั้งหมด

“คุณลุงคิดจะทำอะไรอยู่ ผมรู้ทั้งหมดนั่นแหละครับ ทั้งการทำลายผืนกาคมของเวเนซุอา ทั้งการค่อยๆ ชักจูงและกลืนกินประชาชนของดินแดนตะวันตกให้กลายเป็นคนของเอเดน รวมไปถึงแผนการที่ค่อยๆ กัดกินรากของมารดาแห่งผู้พิทักษ์ด้วยคำสาปจากโลกก่อนด้วย”

ว่าแล้วก็เอื้อมมือไปตีตัวหมากสีดำที่วางทับอยู่บนตำแหน่งสถาบันลิตเติลการ์เดน ตรงใจกลางแผนที่จันลัมลง วิกเตอร์ขมวดคิ้วทันที

“มันก็ใช่ครับ ที่คุณลุงกับตระกูลการ์เน็ตซึ่งเป็นคนสนิทของคุณลุงเลี้ยงดูผมมาเป็นอย่างดี สั่งสอนให้ผมซึมซับความเป็นผู้นำให้เหมือนพ่อที่ตายไป ต้องยอมรับว่าพวกคุณทำได้ระดับหนึ่งเลยละ พวกคุณเกือบจะเลี้ยงดูผมให้กลายเป็นเครื่องมือได้สำเร็จ...ถ้าหากในวันนั้น ไม่มีใครคนหนึ่งเดินเข้ามาหาผมและเล่าความจริงทั้งหมดให้ฟังละก็นะ”

วิกเตอร์ชะงัก เขาตกใจจนลืมหูลืมตา เงยหน้าขึ้นสบตาด้วย

“เธอหมายถึงเรื่องอะไร” ชายวัยกลางคนถาม

“ก็ต้องเป็นความจริงที่ว่า คนสังหารผู้พิทักษ์สีดำรุ่นที่แล้วไปนะ ก็คือเจ้ายังไงละ วิกเตอร์”

จู่ๆ ก็มีเสียงไม่คุ้นดังขึ้นอีกเสียง ทำเอาวิกเตอร์ต้องชะงักและมองไปทางประตูอีกครั้ง ซึ่งก็มีร่างของใครบางคนก้าวเข้ามาในห้องอย่างสุขุม ชายผู้

มีผิวสีแทนและใบหน้าหวานสวยราวกับเป็นสตรี ผมยาวสีชาวดูจะหิมนั้นพลัว
ไสว ทว่าดวงตาของเขากลับปิดสนิททั้งสองข้าง แต่ก็ยังเดินมาสมทบกับลูกได้
“นี่แกคือ...”

วิกเตอร์ขมวดคิ้ว เพ่งมองชายแปลกหน้า แลเห็นว่าเขาคนนี้มีหูยาว
เรียวกว่าคนทั่วไป ประกอบกับผิวสีแทนและผมสีชาว จึงรู้ได้ทันทีว่าเขาเป็น
ดาร์กเอลฟ์

“ขอภัยที่ลืมแนะนำตัว ข้าชื่อ โยมน เป็นที่ปรึกษาของท่านเจ้าเอลฟ์
แห่งแดนใต้ครับ”

“มหาปราชญ์โยมน...”

ชายวัยกลางคนเฉลียวร่าเริง ไม่คาดคิดว่าจะได้เห็นมหาปราชญ์แห่ง
ดินแดนดาร์กเอลฟ์ ชายที่ว่ากันว่าเคยร่วมออกเดินทางกับโนอาร์ บราก้า และ
เวนเซซ่า ในสมัยที่ร่วมกันสร้างประวัติศาสตร์โลกขึ้นมา ถือเป็นผู้อาวุโสที่สุด
ในโลกนี้ เทียบเท่ากับแม่เฒ่าผู้บันทึกโลกแห่งแดนเอลฟ์ เลอา เลยทีเดียว

“เป็นเกียรติยิ่งนักที่เจ้ารู้จักข้า”

โยมนโคลงศีรษะให้ด้วยรอยยิ้มสุภาพ แล้วหันไปพยักหน้าให้ลูกที่อยู่
ข้างๆ ทำให้วิกเตอร์รู้ได้ทันทีว่าลูกนั้นสนิทกับดาร์กเอลฟ์ผู้โด่งดังคนนั้นพอตัว

“หมดเวลาเล่นละครที่แสนโสมมของเจ้าแล้ววิกเตอร์” มหาปราชญ์
พูด “อย่างที่ท่านลูกได้เฝ้าไว้ ท่านลูกนั้นได้ทราบเรื่องราวที่แท้จริงทั้งหมดแล้ว
จากปากของข้าที่เป็นผู้เฝ้ามองสงครามมาตลอด”

สิ้นคำกล่าวนั้นแล้ว ทั้งสองก็จ้องมองวิกเตอร์ ทำให้คนโดนจ้องนั้นต้อง
ถอยหลังห่างออกไปโดยไม่รู้ตัว แรกกดดันอันมหาศาลทำให้เขาวางตัวไม่ถูก

“คนที่เลี้ยงดูท่านลูกมาตั้งแต่เยาว์วัยนั้นหาใช่ท่านหรือคนของตระกูล
การ์เน็ตแต่อย่างใด แต่แท้จริงแล้วคือข้าคนนี่ต่างหาก ข้าคือคนที่อยู่เคียงข้าง
ท่านลูกมาตลอด คอยสั่งสอนและฝึกฝน เพื่อให้แน่ใจว่าท่านลูกจะไม่พลาด
ท่าเหมือนพ่อของเขา ที่โดนเจ้าค่อยๆ กัดกินดวงใจจนดำมืดและตายไปใน
ที่สุด”

“น...นี่แกพูดเรื่องอะไร” วิกเตอร์แค่นเสียง ลูกจึงหัวเราะเบาๆ

“คุณโยมุนเป็นคนคอยดูแลผมมาตั้งแต่เด็กจริงๆ เขาใช้อำนาจสะกดคนของตระกูลการเน่ตจนไม่มีใครล่วงรู้ถึงตัวตนของเขาที่นั่น และเป็นคนที่ทำให้คำปรึกษาผม เป็นกุนซื่อให้ตั้งแต่ตอนนั้น เพื่อให้ผมเป็นผู้พิทักษ์สี่ดาอย่างที่เหมาะสม...ไม่ใช่ผู้พิทักษ์สี่ดาอย่างที่ท่านพ่อของผมเป็น”

ได้ยินเท่านั้นวิกเตอร์ก็คล้ายกับสับสนจนต้องหันไปมองมหาปราสาทโยมุน ที่แม้ตอนนี้ก็ยังยืนปิดตาอย่างสุขุม แยมรอยยิ้มเป็นต่อจนคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดที่สุดต้องอึ้ง

“ในสงครามครั้งที่แล้ว ข้าทนต์ไม่ไหวที่ต้องเห็นสหายซ้าใจมากถึงเพียงนั้น บราถ้าไม่อาจทำอะไรได้เลยเมื่อคู่ทำพันธสัญญาถูกเจ้าเปาหูและใช้ความมืดที่อยู่ในใจเลสเตอร์ ไครซ์ ทำให้เขาเปลี่ยนไป เจ้าอาศัยความเป็นคนสนิทที่สุดของผู้พิทักษ์สี่ดาว่านที่แล้ว ทำให้จิตใจของเขาต้องแตกสลาย กลายเป็นคนที่เกลียดชังโลกนี้และโดนเปลือกนอกแห่งเจตจำนงสี่ดาครอบงำจนจบชีวิตลงอย่างน่าเศร้าที่สุด”

“อย่ามาพูดบ้าง นะ คนที่ฆ่าเลสเตอร์ก็คือเจ้าผู้พิทักษ์สี่ชาวคนก่อนต่างหาก!”

วิกเตอร์ตะโกนเสียงดัง และนั่นก็คือความจริงที่ว่าเลสเตอร์ ไครซ์ หรือผู้พิทักษ์สี่ดานั้นได้ตายไปในสนามรบจากความพ่ายแพ้แก่คู่อริ ซีรอส แวนการ์ด ผู้พิทักษ์สี่ชาวในสมัยนั้น

“ผิดแล้ว” โยมุนส่ายหน้า “ท่านซีรอสเป็นคนที่ช่วยเหลือท่านเลสเตอร์ไว้ต่างหาก และหากไม่ทำเช่นนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างคงแตกสลายไปอย่างที่เจ้าหวังไว้แล้วละ วิกเตอร์”

ราวกับโดนดักทางได้ทั้งหมด วิกเตอร์ไม่ตอบได้ สบโอกาสให้ลุกพูดต่ออย่างใจเย็น

“รู้มั๊ยครับว่าตลอดสี่สิบปีที่ผ่านมา ผมต้องอดกลั้นแค่ไหน ผมต้องพยายามข่มตัวไว้ตลอดเวลาที่อยู่กับคุณ เพื่อไม่ให้พลังมือฆ่าคุณ หากไม่มีคุณโยมุนอยู่ข้างๆ ละก็ ผมคงลงมือไปนานมากแล้ว”

สิ้นคำกล่าวนั้น ลูกก็ชักดาบประจำตัว ดาบเคลย์มอร์สีเงินวาววับ

อวดโฉมอยู่ตรงหน้าบุรุษทุกคน ปลายซี้ตรงไปที่หน้าวิกเตอร์

“แต่ว่าช่างมันเถอะ เพราะสิ่งที่ผมรอคอยมันจะจบลงวันนี้แล้ว”

เป็นอันชัดเจนว่าเจตนารมณ์ที่จะเข้ามาเยี่ยมเยียนในวันนี้คือสิ่งใดกันแน่ หน้แค้นที่บ่มเพาะมานานจะถูกชำระกันให้สิ้นในวันนี้ ลุคยกดาบชี้ใส่บุรุษเบื้องหน้า ผู้บงการทุกสิ่งทุกอย่างอยู่เบื้องหลังมาตลอด ดวงตาสีสนิมเหล็กส่องประกายมาดมัน แสดงให้เห็นว่าเขาจริงแน่

เพียงเท่านั้นเองก็ทำให้วิกเตอร์ต้องถอยหลังห่างไปอีกหลายก้าว ดวงตาเหลือบมองไปรอบๆ รวากับค้นหาทางออก แต่แน่นอนว่าการปล่อยให้ตัวอันตรายสองคนที่มีพลังระดับตำนานเข้ามาประชิดตัวได้ขนาดนี้ ถือเป็นการฆ่าตัวตายชัดๆ ทางออกทั้งหมดถูกปิดตายไปแล้วสิ้น

เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้ว วิกเตอร์จึงเริ่ม...

“นี่...หึๆ ฮ่าๆๆๆ”

เสียงหัวเราะดังกึกก้องราวกับคนเสียสติ ร่างสูงที่เคยมีที่ท่ากล้าๆ กลัวๆ เมื่อครูนั่นเงยหน้าขึ้นหัวเราะใส่เพดาน ท่าที่ไม่เหมือนคนถูกต้อนจนมุมเลย แม้แต่น้อย รวากับมีความขบขันที่ยากจะอดกลั้นเอาไว้ได้

ทั้งลุคและโยมุนเองก็ยังคงนิ่งสงบ คล้ายจะไม่แปลกใจในท่าทางของบุรุษตรงหน้า

“อย่างนี้เอง เพราะได้ทำนมหมาปราชญ์เป็นขุนซื้อเอง ถึงได้วางแผนกันอย่างแยบยลเสียจนฉันไม่รู้ตัวได้ ยอดเยี่ยมมาก...แล้วก็ลงทุนกันนานมากเลยนะพวกแกทั้งสองคนนะ ใช้เวลาดังเกือบยี่สิบปีเพื่อวันนี้กันหรือ พวกแกนี่โง่กันจริงๆ ทั้งที่มีโอกาสตั้งมากมาย แต่ปล่อยให้หลุดลอยมาจนถึงวันนี้”

วิกเตอร์พูดกั้วหัวเราะ ดวงตาที่ไม่เคยสบจ้องด้วยยามนี้กลับจ้องลุค เข้ม็ง แฝงอันตรายและแววอาฆาต ชนิดที่ไม่ต้องใช้สัมผัสเทวทูตก็อ่านออกว่าคิดอะไรอยู่

“ไหนๆ พวกแกก็มองออกกันเสียขนาดนี้แล้ว ถ้าอย่างนั้นก็คงรู้เรื่องนี้เป็นอย่างดีเลยสินะ พ่อคนฉลาด...เรื่องแม่ของแกนะ ลุค”

ชัดเจนว่านี่คือคำพูดที่พยายามยั่วยุ ซึ่งพอได้ยินคำว่า “แม่” หลุดออก

มาจากปากวิกเตอร์เท่านั้นเอง สีหน้าของลุดก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย จนฝั่งตรงข้ามนั้นได้ทีแฉะยิ้ม

“รู้รีปเล่าว่าแม่ของแกตายยังไง ลุด” วิกเตอร์เอียงคอถามเสียงยานคาง “ฉันนะเป็นคนสนิทของพ่อแก เพราะฉะนั้นจึงเป็นคนเดียวที่รู้ว่าแม่ของแกคือใคร ที่บอกมาตลอดว่าไม่รู้ล่ะฉันโกหก และที่สำคัญคืออะไรู่มั้ยเจ้าหนู... คนที่ฆ่าแม่ของแกล่ะ ฉันเอง”

ฉะวะ!

เลือดสีแดงสดกระเซ็นไปทั่วพื้น ดาบเคลย์มอร์ถูกตวัดฟันอย่างรวดเร็ว ชนิดไม่มีสายตายของมนุษย์คนไหนมองได้ทัน ร่างสูงของผู้พิทักษ์สีดำเคลื่อนไหวได้รวดเร็วราวกับสายลมที่พัดผ่าน เฉลอเพียงครู่เดียวเท่านั้น วิกเตอร์ก็ทรุดลงไปในอนันต์อยู่บนพื้น บาดแผลฉกรรจ์ที่ถูกฟันไล่ตั้งแต่หัวไหล่ ลากมาถึงเอวขวา ตัดฟันสะพายแล่งกันเลยทีเดียว

“อย่าคิดว่าผมจะใจเย็นพอทนฟังอะไรจากปากคุณได้มากกว่านี้เลย”

สิ้นคำกล่าวนั้นแล้วลุดก็ถอนใจ ไม่แม้แต่จะก้มลงมองร่างของศัตรูตัวฉกาจที่ลงไปในอนันต์บนพื้นพร้อมเลือดที่เจิงนอง เพียงไม่ช้า ชายหนุ่มก็ลดดาบลงและก้าวไปหาโยมุนที่แม้แต่ตอนนี้ก็ยังแยมยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

“อดทนได้ดีมากแล้วละครับท่านลุด นั่นคือสิ่งที่มันควรได้รับตั้งแต่แรก”

ลุดพยักหน้ารับคำกล่าวนั้น และกำลังจะสลายดาบประจำตัวไป ทว่า...

“คิดว่าแค่นี้จบลงแล้วจ้ะหรือ ลุด”

เสียงที่คุ้นเคยกลับถูกเอื้อนเอ่ยขึ้นอีกครั้ง ทำเอาลุดต้องตวัดสายตากลับไปมอง ในตอนนั้นเอง ร่างของคนที่ควรจะตายไปแล้วก็กลับยืนขึ้นมาได้ราวกับเป็นภูตผี แม้ยามนี้บาดแผลตรงหน้าอกจะยังหลั่งเลือดออกมากก็ตาม ดวงตาของวิกเตอร์นั้นวาวโรจน์และแผ่ด้วยโทสะ รอยยิ้มแฉะกว้างอย่างน่ากลัว

“บอกแล้วไงว่ามันสายเกินไปแล้ว พวกแกไม่มีโอกาสฆ่าฉันได้ตั้งแต่แรกแล้ว รู้ไว้เสียด้วย”

สิ้นคำกล่าวนั้น บาดแผลฉกรรจ์ของวิกเตอร์ก็สमानหายสนิทในพริบตา

ทำเอาลุดต้องเหยียดริมฝีปากเป็นเส้นตรง ดวงตาเพ่งมองราวกับลวงรู้สาเหตุ เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับโยมุนที่ถอนใจกับสถานการณ์ที่ดูจะเลวร้ายตามที่คาดการณ์เอาไว้ไม่ผิดเพี้ยน

“อย่างที่ว่าคาดไว้เลย เจ้านั่นอยู่ในตัววิกเตอร์จริงๆ ด้วยครับ”

คำกล่าวของมหาปราชญ์ทำให้ลุดต้องกำดาบแน่นในท่าเตรียมพร้อม ลุยทุกเมื่อ

“ถ้าคิดว่าตัวเองฉลาดมากที่วางแผนมาได้จนถึงตอนนี้ละก็ ผิดถนัด ท่านมหาปราชญ์ เพราะว่าแผนการของฉันนะ มันไร้ช่องโหว่”

ลื่นเสียงนั้น วิกเตอร์จึงยกมือข้างซ้ายขึ้นชี้ตรงหาลุด ภาพที่เห็นก็คือ ความมืดมิดที่ขยายปกคลุมไปทั่วทั้งร่างของวิกเตอร์อย่างน่ากลัว ดวงตาทั้งสองข้างกลายเป็นสีแดงฉานราวกับอสูรกาย และกว่าจะรู้ตัว ความมืดที่รวมตัวกันอยู่นั้นก็พุ่งตรงเข้าใส่ลุดจนดวงตาของเขาต้องเปิดกว้างขึ้น

ตูม!

โต๊ะวางหมากสงครามนั้นถึงกับแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเมื่อความมืดพุ่งเข้าทำลาย ขณะที่ลุดและโยมุนนั้นวิ่งหลบการโจมตีนั้นไปได้ทันทั่วทั้ง ทั้งสองต่างหลบออกไปตั้งหลักและจ้องมองวิกเตอร์กันเขม็ง สัมผัสเทวทูตนั้นรู้สึกได้ว่าคนที่อยู่ตรงหน้าของเขาคอนนี่...ไม่ใช่วิกเตอร์คนนั้นอีกต่อไปแล้ว

“หึๆๆ ในที่สุดก็ยอมเผยตัวตนได้สินะ”

“บรกก้า?”

ลุดต้องอุทานขึ้นเมื่อจู่ๆ บรกก้าที่นิ่งเงียบมาตลอดเอ๋ยขึ้น หลังจากสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างในตัวเจ้าวิกเตอร์

“เป็นมันจริงๆ ด้วยสินะ ท่านบรกก้า”

โยมุนเอ่ยถามเมื่อกลับมายืนเคียงข้างลุดอีกครั้ง ดวงตาของทุกคนจ้องศัตรูตรงหน้าเพื่อสังเกตความเปลี่ยนแปลง เงามืดสีดำพุ่งกลับไปรวมกันอยู่รอบๆ ตัววิกเตอร์อีกครั้ง

“ความรู้สึกน่าสะอิดสะเอียนกับพลังมหาศาลแบบนี้ ไม่ผิดแน่ ดูเหมือน

เราจะได้เจอกันอีกจนได้นะ เคียวร์”

คำกล่าวของบราก้าจากสร้อยไม้กางเขนสีดำตรงหน้าอกของลูกนั้น ทำให้ร่างของวิกเตอร์นิ่งงันไปเพียงชั่วครู่ ดวงตาสีแดงฉานนั้นราวกับเพ่งตั้งสติได้ มันจ้องเขม็งตรงมาหาลูกทันควัน

“ระวังตัวด้วยนะท่านลูก ตอนนี้เจ้านั้นไม่ใช่วิกเตอร์อีกต่อไปแล้ว ถ้าพลังเหลือท่านอาจตายได้ทันที”

โยมุนเตือน ขณะที่ลูกนั้นยังคงสงบนิ่งและรับมืออย่างใจเย็น ในไม่ช้าเจ้าวิกเตอร์นั้นก็เผยยิ้มกว้าง เขามีดมารวมตัวกันกลายเป็นแขนข้างขวาที่ขาดไป มันทดลองขยับร่างกายอยู่ไม่นานก็เปล่งเสียงออกมา

“ไม่ได้เจอกันเสียนานเลยนะ บราก้า โยมุน”
เสียงที่แหบแห้งราวกับลำคอไม่ได้แตะต้องน้ำมาแรมปีดังขึ้น แคฟังก็ชวนให้ขนลุก แต่สีหน้าของโยมุนกลับดูวิตกกังวลกว่านั้นมาก ทำให้ต้นเสียงหัวเราะดังๆ

“กะอยู่แล้วว่าไอ้ปีศาจตายยากตายเย็นอย่างเจ้าต้องไม่ยอมจบเรื่องง่าย ๆ แต่ไม่คิดเลยว่าจะใช้วิธีน่าสมเพชเหมือนเจ้าอสูรแห่งไฟเย็นนี้ เคียวร์ ถึงกับต้องหลบซ่อนวิญญานอยู่ในร่างมนุษย์ชั่วเวลาคนนั้น ตกต่ำไปมากนะ จอมมาร”

บราก้าเอ๋อด้วยน้ำเสียงติดตลก ผິงตรงข้ามนั้นไม่ได้ตอบโต้ทันที มันเพียงหัวเราะในลำคอขณะที่จ้องมองกลับมาชนิยายจากจะคาดเดาความคิดได้

“มันก็อีกไม่นานหรอกบราก้า ข้าได้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการกลับคืนมาหมดแล้ว ทั้งพลัง และอำนาจ รวมไปถึงวิธีการที่จะทำให้พวกเขาเจ้าให้หมดทุกคน โดยเฉพาะมังผู้หญิงน่ารังเกียจที่ตอนนี้เริ่มเจตาตายอย่างช้าๆ นั่นด้วย ข้าจะเอ็นดูมันนั่นให้เป็นพิเศษเลยละ... ให้สมกับที่มันทำให้ข้าต้องเป็นแบบนี้”

น้ำเสียงทรงอำนาจได้กลับมา และนั่นเป็นจังหวะที่ลูกหันไปมองโยมุน เป็นการปรึกษาด้วยสายตา ท่านกุนซื่อจึงพยักหน้าให้ราวจะสละอะไรบางอย่างที่ลึกลับเข้าใจได้ทันที

“ถ้าเจ้าคิดว่าทำได้ก็ลองดูสิ จอมมาร หากเจ้าคิดว่าข้ามันเอาแต่อยู่

เฉยๆ ในช่วงที่โลกสงบสุขละก็ผิดถนัด หน้าที่ของข้าคือการอยู่ในเงามืดเพื่อรับมือกับปีศาจเช่นเจ้าอยู่แล้ว” บราก้าพูด

“อย่าพูดให้ข้าต้องขำเลย” วิกเตอร์หัวเราะ “เมื่อครั้งก่อนหากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากนั้ญผู้หญิงคนนั้น คิดจริงๆ หรือว่าเจ้าสองคนจะเอาชนะข้าได้...แม้กระนั้น สิ่งที่พวกเจ้าทำได้ยังเป็นเพียงการสะกดข้าเอาไว้ แล้วเจ้าก็ทำไม่สำเร็จเสียด้วย เพราะยามนี้แผนของพวกเจ้ามันกำลังพังทลายลง บราก้า ความมืดของข้าได้กัดกินหัวใจของผู้คนไปเป็นจำนวนมาก ตอนนี้อยู่มีกำลังพลมากพอทำลายโลกที่พวกเจ้าช่วยกันสร้างได้อย่างง่ายดาย และอีกไม่ช้า พลังของข้าก็จะกลับมาสมบูรณ์อีกครั้ง”

“อย่าคิดว่ามันจะง่ายนักจอมมาร ทั้งข้าและโนอาร์ไม่มีวันปล่อยให้เจ้าทำอะไรตามใจได้แน่ ข้ารู้ว่าเจ้าตั้งใจจะปลดผนึกประตูแห่งฟอร์บิเดนนั้น ถ้าจะทำแบบนั้น เจ้าต้องข้ามศพพวกข้าไปเสียก่อน”

ได้ยินเพียงเท่านั้น เจ้าของเสียงแหบแห้งก็หัวเราะดังลั่น ดวงตาสีแดงฉานส่องประกายสว่างวาบ สิ่งที่เห็นชัดคือความกระหายจะสังหารใครสักคนลงตรงนี้ให้จงได้

“ข้ามศพพวกเจ้านั้นเหวอ” มันพูดด้วยรอยยิ้ม “นั่นแหละคือสิ่งที่ข้าหวังที่สุด!”

ตะโกนสุดเสียงแล้วมันจึงยกมือข้างขวาที่เป็นเงามืดขึ้น สั่งให้เงามืดด้านหลังพุ่งตรงเข้าไปใส่ร่างของลุด ดวงตาสีสนิมเหล็กขยักกว้างขึ้นเพียงครู่หนึ่ง ก่อนร่างสูงจะขยับออกไปด้านหน้าด้วยสัญชาตญาณ และใช้ดาบเคลย์มอร์ตวัดฟันตอบโต้เงาที่พุ่งเข้ามาจนสลายหายไปอย่างไม่น่าเชื่อ เห็นเช่นนั้นแล้วเจ้าปีศาจก็หัวเราะชอบใจเป็นการใหญ่

“ไม่เลวทีเดียวผู้พิทักษ์สีดำ ดูเหมือนในยามนี้เจ้าจะมีพลังเทียบเท่ากับบราก้าในสมัยก่อนเลยละ ทว่า...”

ลันคากล่าวนั้น มันก็ยกมือขึ้นเหนือศีรษะ ร่ายเวทมนตร์รวบรวมเงามืดไปบีบอัดกัน รวมตัวกลายเป็นก้อนพลังงานขนาดใหญ่ที่เตรียมพร้อมจะยิงใส่ในไม่ช้า

“ถอยก่อนเถอะลูก โยมุน” บราก้าเอ่ยขึ้น “แม้พลังของมันจะยังไม่
แข็งแกร่งนัก แต่ก็พอจะสร้างความลำบากให้พวกเรา ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่จะ
ต่อสู้แลกชีวิตกับมัน วันนี้เราได้สิ่งที่ต้องการหมดแล้ว”

คำกล่าวนั้นทำให้โยมุนพยักหน้า ก่อนหยิบเอากะดาศยันต์สีดำที่มี
ตัวหนังสือแปลกๆ สีแดงเขียนไว้ขึ้นมาหลายแผ่น ไม่รอช้า เขาขว้างยันต์พวก
นั้นออกไป กระดาศทุกแผ่นพุ่งลงไปแปะบนพื้นรอบตัวพวกเขา เกิดขอบข่าย
เวทมนตร์ขึ้นบนพื้นในพริบตา

“คิดจะหนีงั้นรี!”

เจ้าปีศาจร้ายตะโกนลั่น ขว้างเวทมนตร์แห่งความมืดโจมตีใส่ทันควัน
ทว่าแสงจากเวทมนตร์ของโยมุนก็สว่างเจิดจ้าขึ้นห้อมล้อมรอบๆ ตัวพวกเขา
เสียก่อน ผลออกเพียงอึดใจเดียว ร่างของลูกและโยมุนก็หายวับไปจากสายตา
ของเจ้าปีศาจ ก่อนเวทมนตร์แห่งความมืดนั้นจะกลืนกินไปเพียงแค่เสี้ยว
พริบตาเท่านั้น

ยามนี้เองจึงเหลือเพียงความเงียบ เจ้าอสูรกายในร่างวิกเตอร์เดาะลัน
คล้ายขัดใจอยู่ไม่น้อยที่ศัตรูหนีไปได้อย่างง่ายดายเพียงนี้

“เวทย์่ายมิดิงันรี แสบเหมือนเคยเลยนะโยมุน”

สิ้นคำกล่าวนั้นแล้ว ร่างของวิกเตอร์ก็ทรุดลงไปนั่งราวกับเรี่ยวแรง
ทั้งหมดหายไปสิ้น ไม่ช้าสภาพทุกอย่างก็กลับเป็นปกติ ดวงตาของชายวัยกลาง
คนกลับมาเป็นเหมือนเคย โดยมีสีหน้างุนงงอยู่ไม่น้อย

“นายท่าน ทำไมไม่ตามมันไปล่ะครับ”

เสียงของวิกเตอร์กลับมาพร้อมคำถาม เขารีบดันตัวขึ้นยืนราวกับไม่มี
อาการบาดเจ็บใดๆ ทั้งสิ้น รวมถึงแขนขวาที่ไม่มีเงามืดมาสร้างเป็นแขนเทียม
ให้เหมือนเมื่อครู่

“พลังของข้ายังไม่กลับมาทั้งหมด ข้ายังไม่พร้อมสู้กับพวกมันอย่าง
จริงจัง”

คำตอบจากนายท่านทำให้วิกเตอร์หน้าเสียไม่น้อย

“แต่ว่า...จะดีหรือครับนายท่าน เจ้าลูกนั้นน่าจะวางแผนอะไรเอาไว้เป็น

แน่”

“แผนของมันไม่ได้ล้าลิกไปกว่าที่ข้าคาดการณ์ไว้เลย สิ่งที่มีนัยหมายตาไว้ล้วนอยู่ในความคิดของข้าหมดแล้ว แต่เราเองก็ประมาทไม่ได้ เพราะพลังของเจ้าผู้พิทักษ์สีดำนั่นไม่ธรรมดา หากจะทำอะไรก็ควรทำตั้งแต่ตอนนี้”

คำกล่าวนี้เองที่ทำให้วิกเตอร์ต้องหรีดตาลง ก่อนจ้องมองตำแหน่งที่ลูคเคยยืนอยู่เมื่อครู่นี้ แม้จะต้องเปลี่ยนใจที่ตัวเขานั้นกลับเป็นฝ่ายที่โดนลุดคลบหลังหลอกหลวงมาตลอด แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คงเป็นพลังของผู้พิทักษ์สีดำเมื่อครู่ ที่สามารถต้านทานนายท่านได้อย่างง่ายดาย

“แล้วแต่ท่านจะบัญชาเลยครับ นายท่านต้องการให้ข้าทำอะไรต่อไปครับ”

วิกเตอร์ถาม เขารู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้เริ่มไม่ปลอดภัยอีกต่อไป เมื่อหมากที่ตัวเองหลอกใช้มาตลอดนั้นไหวตัวและกลายเป็นศัตรูที่น่ากลัวเช่นนี้

“ส่งกองกำลังหลักของเราไปที่เดนเอลฟ์ซะ”

“เอลฟ์?”

วิกเตอร์ชะงักไป

“ก่อนที่จะเจ้าผู้พิทักษ์สีขาวจะออกมาจากผืนลึกลับเทวทูต ไปทำลายผืนลึกลับนั้นและฆ่ามันไปพร้อมๆ กันซะ และที่สำคัญ นังผู้หญิงที่มีความสามารถของเวเนซซาอยู่นั่นนะ พาดำมันมาได้...และรอบนี้ห้ามพลาดอีกเด็ดขาด เพราะข้าจะไม่ช่วยเจ้าอีกแล้วนะ”

สิ้นคำกล่าวนี้ จู่ๆ ร่างของวิกเตอร์ก็กระตุกดูบ ดวงวิญญาณสีดำนั่นออกมาจากร่างของเขาร่างแรกก่อนจะลอยหายไปอย่างรวดเร็ว ทำเอาชายวัยกลางคนที่ต้องทนแบกรับแรงกดดันเอาไว้แสนนานนั้นหอบจนตัวโยน ทว่าเพียงไม่ช้า เขาก็ก้มลงมองเศษซากโต๊ะที่ใช้วางหมากสงครามบนพื้น และได้เห็นตัวหมากสีขาวตัวหนึ่งกลิ้งตกลงมาอยู่ใกล้ๆ เท้าพอดิบพอดี

เห็นเพียงเท่านั้นวิกเตอร์ก็ส่ายยิ้มกว้าง ดวงตาเปี่ยมความแค้นที่ยากจะลืมเลือน และกระพือเท้าลงไปเหยียบหมากสีขาวตัวนั้นจนแตกกระจาย

“ด้วยความยินดีเลยครับ นายท่าน”

4

หมากก็เริ่มเคลือบไผ่

“ว่าไงนะ มีกองทัพของพวกเขาตะวันตกมุ่งหน้าไปที่แดนเอลฟ์นั้น
หรือ”

เสียงที่ดังขึ้นนั้นเป็นของท่าน ผอ. แห่งลิตเติลการ์เดน อาเนียร์ ซึ่ง
ยามนี้นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานด้วยสีหน้าเครียดอย่างถึงที่สุด ทันทีที่เธอได้รับ
รายงานข้อมูลจากเลขาฯ คนสนิทแล้ว ก็ทำได้เพียงแค่มือขึ้นบีบหัวคิ้วอย่าง
เหลืออด

“ในเวลาแบบนี้เนี่ยนะ พวกมันคิดจะทำอะไรกันแน่”

ว่าแล้วก็ถอนใจ ก่อนคว้าข้อมูลจากหน่วยข่าวกรองที่อยู่ในมือเงิน
เลขาฯ คนสนิทมามอง ภาพที่ถ่ายได้จากดาวเทียมผู้พิทักษ์นั้นแสดงให้เห็น
ชัดเจนถึงกองกำลังจำนวนมากที่มุ่งหน้าไปทางตอนเหนือ ซึ่งแน่นอนว่าพวก
มันคงไม่ได้ชนกันไปเลี้ยวรุ่นแน่ๆ

“ทิศทางตรงไปที่แดนเอลฟ์จริงๆ ด้วย” ว่าแล้วท่านผอ. ก็ปิดตา “แจ้ง
เรื่องนี้ให้ท่านเจ้าอาารอนทราบโดยเร็วที่สุด บอกหน่วยเอเมอร์ลกับหน่วยควา-

มารีนให้ส่งกองกำลังดีที่สุดออกไปทำภารกิจทันที...แล้วเวลาที่หน่วยข่าวกรองคำนวณไว้ว่าพวกมันจะบุกไปถึงแดนเอลฟ์ล่ะ”

“ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงคะ ท่าน ผอ.”

เลขาฯ เจนตอบด้วยสีหน้าจริงจัง ทำให้ท่าน ผอ. ต้องยกมือขึ้นจับได้ริมฝีปากราวกับใช้ความคิด

“งั้นก็เตรียมใช้ระบบส่งตัวผ่านสถานีอวกาศได้เลย”

“เอ๊ะ! แต่ว่าระบบนั้นยังไม่สมบูรณ์นะคะท่าน ผอ. ถ้าเป็นการส่งหุ่นรบเพียงอย่างเดียวละก็ไม่มีปัญหา แต่นี่จะให้ส่งผู้พิทักษ์ของเราไปด้วย มันเสี่ยงนะคะ ทางเจ้าหน้าที่เองก็ยังไม่เคยทดสอบเลยด้วย มันอาจทำให้คนของเราบาดเจ็บได้ก่อนเข้าร่วมศึกนะคะ”

เจนพยายามอธิบาย เพราะหากพูดถึงระบบการส่งหุ่นรบผ่านสถานีอวกาศ มันก็คือการบรรจุหุ่นรบ GK เข้าไปในแคปซูลขนาดใหญ่ และส่งขึ้นกระสวยไปบนสถานีอวกาศของผู้พิทักษ์ด้านนอกชั้นบรรยากาศโลก ก่อนเล็งพิกัดจากตรงนั้นและยิงแคปซูล ส่งหุ่นรบลงไปยังพื้นที่ต่างๆ บนผิวโลก ซึ่งเป็นวิธีส่งหุ่นรบให้เหล่าผู้พิทักษ์ที่ต้องการเรียกใช้งานหุ่น GK ในสถานการณ์ที่เหมาะสมต่อภารกิจ ซึ่งแน่นอนว่าการทำแบบนั้นโดยที่ให้มีคนนั่งอยู่ในหุ่นรบด้วยถือว่าเสี่ยงมาก เพราะการต้องผ่านชั้นบรรยากาศในสภาพนั้นถือว่าอันตรายเอาเรื่องทีเดียว

ท่าน ผอ. อาเนียร์เองก็รู้ดี เธอจึงทำได้เพียงถอนใจและพยักหน้า

“ฉันรู้ว่ามันเสี่ยงนะเจน แต่นี้เป็นหนทางเดียวที่เราจะส่งคนไปช่วยเหลือพวกเขาได้ทันเวลา ในเมื่อชาวเอลฟ์ยินดีเสี่ยงเป็นพันธมิตรกับพวกเราแล้ว ก็ไม่ควรทอดทิ้งพวกเขา...ผู้พิทักษ์ของเราไม่อ่อนแอขนาดบาดเจ็บได้ด้วย การเคลื่อนย้ายหุ่นรบทางสถานีอวกาศหรือ รีบออกคำสั่งไปตามที่ฉันบอกเร็วเข้า”

“รับทราบค่ะ ท่าน ผอ.”

เจนเคารพการตัดสินใจของท่าน ผอ. เต็มที่ แม้ว่าเธอจะมีหน้าที่ให้คำแนะนำบางส่วนในฐานะเลขาฯ คนสนิท แต่ในเมื่อนี่คือการตัดสินใจของ

อาเนียร์ เธอจึงเห็นด้วย ไม่รอช้า เลขาฯ คนสนิทที่ทำงานมาด้วยกันหลายสิบปีก็รีบเดินออกไปจากห้อง สวนทางกับ โอโตเมะ ลินส์ หนึ่งในสมาชิกของเสาหลักทั้งห้าที่เดินเข้ามาในห้องทำงานแห่งนี้ด้วยใบหน้าแสดงความยุ่งยากใจไม่แพ้กัน เป็นจังหวะที่ท่าน ผอ. วางข้อมูลที่ได้รับมาพร้อมกับถอนใจยาว

“หวังว่าคงไม่มีอะไรแย่มากไปกว่านี้นะ โอโตเมะ” อาเนียร์ถาม

“กลุ่มของฉันที่เฝ้าติดตามการเคลื่อนไหวของเกาะวิทซ์รายงานมาว่าเกาะนั้นเคลื่อนตัวไปอย่างรวดเร็ว และเป้าหมายที่พวกมันมุ่งหน้าไปก็คือ...”

“ให้ฉันเดานะ เกาะนั้นตรงไปที่แดนเอลฟ์ใช่ไหม”

คำกล่าวของท่าน ผอ. นั้นได้รับคำตอบเป็นเพียงการพยักหน้าด้วยรอยยิ้มเฉยๆ ซึ่งก็เพียงพอให้อาเนียร์ต้องเอนหลังไปพิงพนักเก้าอี้ทำงาน ชนิดที่แทบจะไหลลงไปในอนมันเสียจริงๆ เลยทีเดียว

“สถานการณ์แบบนี้เราก็คิดได้ทางเดียวเลยนะว่า พวกนั้นจะไปสมทบกันที่แดนเอลฟ์เพื่อบุกเข้าไปเล่นงาน ผลึกเทวทูตสีขาว ที่เรีนเข้ารับการทดสอบอยู่เน่ๆ”

โอโตเมะสันนิษฐานด้วยสีหน้าจริงจัง ทำให้ท่าน ผอ. นิ่งไปครู่หนึ่ง มีคำถามมากมายผุดขึ้นมาในสมองของเธอ ทำไมต้องลงมือตอนนี้ พวกมันคิดจะทำอะไรกันแน่ แล้วหากจะเล่นงานผลึกเทวทูตจริงๆ ทำไมถึงเพิ่งมาทำเอาป่านนี้ ทำไมพวกมันไม่เล่นงานตั้งแต่ตอนแรกที่เพิ่งจับตัวหน่วยเวนการ์ดได้ เพราะถ้าเป็นตอนนั้น การเข้ารับทดสอบของเร็นก็น่าจะมีแต่เริ่มต้น ผิดกับตอนนี้ที่ผ่านมานานจนมีโอกาสผ่านการทดสอบได้ทุกเมื่อ

“อาเนียร์?”

นายหญิงแห่งลินส์เอ่ยเรียกเมื่อเห็นว่าเพื่อนสาวนิ่งไป ท่าน ผอ. สะกักและรีบพยักหน้า

“เข้าใจแล้ว” เธอถอนใจ “แล้วหน่วยของลูกสาวเธอล่ะ ที่ว่าจะลักลอบเข้าไปในวิทซ์นะ?”

“เดินทางไปแล้ว คาดว่าอีกไม่นานน่าจะบุกเข้าไปสำเร็จ”

“ดี” ท่าน ผอ. ว่า “ในเมื่อพวกมันคิดจะไปสมทบกันที่นั่น เราเองก็จะ

ใช้แผนเดียวกัน ให้หน่วยของคานะรีบแจ้งพวกแวนการ์ดโดยเร็วที่สุด จากนั้นติดต่ออาวุธให้พวกเขาทันที เราจะให้หน่วยแวนการ์ดเข้าไปสนับสนุนแนวรบอีกแรง เมื่อได้พิภักดิ์ที่แน่นอนแล้ว ฉันจะให้สถานีวิภาคยิงหุ่นรบรุ่นใหม่ของพวกเขาออกไปในพื้นที่วิหัทธ์ทันที...อย่างน้อยๆ ถ้าได้นำชากับบอลเล็กซ์ไปช่วยอีกแรง งานนี้ก็คงไม่ยากนัก”

“นั่นสินะ” โอโตเมะพยักหน้า ชื่นชมเพื่อนสาวที่เตรียมการรับมือได้เป็นอย่างดี “แล้วหุ่นรุ่นใหม่ที่เราสร้างขึ้นมาให้สองคนนั้นนะ สมบูรณ์แล้วจ้ะหรือ”

“ใช่ อ้างอิงจากข้อมูลหุ่นรบเครื่องเก่าของสองคนนั้น อย่างน้อยๆ ก็ต้องพัฒนาหุ่นดีๆ ให้ทั้งสองคนใช้บ้าง ไม่อย่างนั้นคงไปปรับมือกับแบล็กเทคโนโลยีของพวกเขาไม่ได้แน่”

“แล้ว...หุ่นเครื่องนั้นล่ะ”

คำถามนี้ของโอโตเมะทำให้ท่าน ผอ. ต้องถอนใจ รู้ดีว่าเพื่อนหมายถึงหุ่นรบรุ่นพิเศษที่สร้างขึ้นมามากมาย เครื่องนั้น ซึ่งเธอก็ส่ายหน้าทันที

“มันยังไม่สมบูรณ์พร้อมใช้ในสนามรบหรอก อีกอย่างเราก็ไม่มั่นใจว่าเร็นจะออกมาตอนไหน เพราะฉะนั้นฉันจะไม่เสี่ยงส่งไฟตายออกไปสู่สมัสมัหัวแน่”

โอโตเมะเดินไปกุมไหล่เพื่อนเอาไว้ เมื่อรับรู้ได้ว่าท่าน ผอ. ผู้ต้องแบกรับความรับผิดชอบมหาศาลไว้ในฐานะของผู้นำสูงสุดของผู้พิทักษ์นั้นรู้สึกกดดันมากแค่ไหน ที่ต้องมาเฝ้ามองพวกลูกน้องไปเสี่ยงตายในสนามรบ โดยตนเองออกไปทำอะไรไม่ได้เลยเช่นนี้

“ทุกคนจะต้องปลอดภัยแน่ เชื่อฉันสิ” โอโตเมะพูด

“ฉันก็หวังให้เป็นแบบนั้นเหมือนกัน”

“เร็วเข้า พวกเจ้าทุกคนไปเตรียมตัวให้พร้อม ทหารยูนิคอร์นไปปักหลักอยู่ในแนวหน้าแล้ว พวกจอมเวทอาคมรีบตามไปสมทบเร็วเข้า อย่าให้เสียเวลาแม้แตวินาทีเดียว!”

ขณะเดียวกัน ความยุ่งเหยิงของสงครามก็ได้ขยายวงกว้างเข้ามาสู่

ดินแดนเอลฟ์ในที่สุด ความสงบที่มีมายาวนานหลายศตวรรษกำลังจะสลายหายไป เมื่อยามนี้เหล่าประชาชนชาวเอลฟ์นั้นตื่นตัวอย่างถึงที่สุด ชาวบ้านต่างวิ่งหนีไปหลบภัยกันในสถานที่ปลอดภัย ขณะที่เหล่าทหารรุ่นเยาว์อยู่กับการเตรียมกองกำลังให้พร้อมรับมือศัตรูที่มุ่งหน้าเข้ามา

อาคมหลากหลายชนิดถูกกางปกป้องดินแดนอย่างแข็งแกร่ง ขณะที่กองกำลังทหารยูนิคอร์นซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นหน่วยที่แข็งแกร่งที่สุดของชาวเอลฟ์ต่างควมม้าในตำนานเหล่านี้ไปตั้งแนวป้องกันในแนวหน้ากันจนหมด แม้กระนั้นในแนวหลังเองก็วิ่งกันวนไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ภาพโกลาหลของชาวเอลฟ์ที่อยู่ในเมืองนั้นทำให้ อลิเชียร์ ออร์แกนต้องเกาะขอบระเบียงห้องพักในจวนของท่านเจ้าอาารอน ดวงตาสีฟ้าครามจ้องมองความยุ่งเหยิงนั้น รู้สึกได้เลยว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ร้ายแรงเกิดขึ้นกับดินแดนแห่งนี้ สายลมพัดแรงเสียงจอนเรือนम्मสีชมพูอ่อนปลิวไสว กระทั่งเงยหน้าขึ้นจึงเห็นเหล่าทหารชาวเอลฟ์ที่ขี่ม้ายูนิคอร์นย่ออากาศเหินขึ้นไปราวกับเดินอยู่บนพื้นดิน เรียงกันเป็นแถวบนท้องฟ้าอย่างสง่างาม ก็ทำให้หญิงสาวรับรู้ได้ทันทีว่าจะเกิดศึกขึ้น

เพราะหากไม่ร้ายแรงจริงๆ กองกำลังทหารยูนิคอร์นของชาวเอลฟ์จะไม่ออกไปเต็ม่านฟ้าเช่นนี้หรอก

“แบบนี้มันไม่ใช่แล้ว ต้องมีเรื่องอะไรแน่ๆ”

อลิเชียร์เอยด้วยสีหน้าร้อรรน รีบเดินไปคว้าเสื้อคลุมตัวบางๆ ที่แขวนอยู่ตรงพนักเก้าอี้มาสวมทับเดรสสีขาว แต่พอจะก้าวออกไปจากห้อง จู่ๆ บานประตูก็เปิดออกเสียงก้อง และมีร่างของสตรีเอลฟ์นางหนึ่งยืนขวางทางอยู่ เรือนम्मสีทองอันเป็นเอกลักษณ์ทำให้ทุกคนในดินแดนนี้รู้ได้ทันทีว่านางคือ เซเรเนียร์ สการ์เล็ด นายหญิงแห่งแดนเอลฟ์ตอนเหนือ

“ตายจริงท่านอลิซ ตอนนี้ร่างกายของท่านยังอ่อนแอ ไม่ควรลุกขึ้นมาจากที่นอนเลยนะ”

เสียงหวานเอ่ยทัก รั้งอลิเชียร์เอาไว้ได้ทันเวลา ขึ้นมาช้ากว่านี้อีกนิดเดียวแม้เจ้าประคุณคงวิ่งออกไปข้างนอกหน้าต่างาเฉยแล้ว

“ข้างนอกเกิดอะไรขึ้นคะคุณเซเรเนียร์ พวกทหารวิ่งเต็มเมืองไปหมด มาตั้งแต่เช้าแล้วนะคะ”

เสียงของอลิเซียรึ้นกลับมาเป็นปกติอีกครั้งหนึ่งเพราะการรักษาของท่านแม่เฒ่าแห่งแดนเอลฟ์ ทว่าตอนนี้สภาพร่างกายของเธออ่อนแอลงจน ใบหน้าขาวนั้นซีดเซียวกว่าที่เคยเป็นนัก

เห็นดังนั้นแล้วนายหญิงเอลฟ์จึงถอนใจ วางมือทั้งสองลงบนบ่าของหญิงสาวเพื่อให้เธอใจเย็นลง

“ใจเย็นๆ ก่อนท่านอลิซ ไม่มีอะไรที่ท่านต้องกังวลหรอก เข้าใจมั๊ย”

“แต่ว่า...” อลิเซียรึ้นไปครู่หนึ่งก่อนหันมองไปด้านนอก “จะมีสงครามเกิดขึ้นที่นี่ใ้มั้ยคะคุณเซเรเนียร์ ฉันเห็นหน่วยทหารยูนิคอร์นอยู่บนท้องฟ้า... ก็รู้ๆ กันอยู่ว่านั่นคือหน่วยรบที่แข็งแกร่งที่สุดของเอลฟ์ แสดงว่าใกล้ๆ จะมีสงครามใ้มั้ยคะ พวกมันจะบุกมาที่นี่ใ้มั๊ย”

อลิเซียเป็นคนหัวไว เซเรเนียร์เองก็รู้ดีว่าการโกหกหญิงสาวคนนี้ได้ประโยชน์อะไร การอธิบายให้เข้าใจน่าจะทำให้เธอเย็นลงได้มากกว่า

“ใช่ ที่นี้กำลังจะเกิดสงครามขึ้น”

คำกล่าวนั้นทำให้ตัวของอลิเซียขมวดเข้าหากัน

“หรือว่ามันจะมาที่นี่ก็เพื่อเล่นงานเร้นคะ” หญิงสาวถาม

“ก็คิดเป็นอย่างอื่นได้ยาก แล้วอีกอย่าง” เว้นจังหวะแล้วนายหญิงเอลฟ์ ก็จ้องตาเธอโดยตรง “ข้าเชื่อว่าพวกมันไม่ได้เล็งท่านเร้นเท่านั้น อาจจะเป็นอย่างที่มีชื่อของท่านคาคาธาร์นเอาไว้ก็เป็นได้ อีกเป้าหมายหนึ่งของพวกมัน... คือตัวท่านนั่นแหละ”

“...ฉัน?”

อลิเซียเผลออุทาน หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งเดินทางมายังดินแดนเอลฟ์ ที่หน่วยแวนการ์ดได้ปะทะกับพวกเอเดน และศัตรูดูเหมือนจะมีท่าทีต้องการจับตัวของเธอไป เพราะฉะนั้น ครั้งนี้พวกมันอาจหมายหัวเธอไว้ด้วย ก็เป็นไปได้

คิดได้ดังนั้นดวงตาสีครามก็วัดไปมองเหล่าประชาชนเอลฟ์ที่วิ่งพล่าน

ไปทั่วทั้งเมืองอย่างตื่นตระหนกกับความวุ่นวายที่ไม่เคยประสบพบเจอมาก่อน ความรู้สึกผิดทำให้ต้องยกมือทั้งสองข้างวางเหนือหน้าอกตนเอง

“ร...หรือว่า ที่ดินแดนเอลฟ์ต้องมาตกอยู่ในสภาวะสงครามแบบนี้ ก็เพราะฉันคะ”

“ท่านอลิซ...”

นายหญิงแห่งเอลฟ์รู้สึกได้ว่าอลิเซียรวันวิตกและโทษตนเอง เธอรีบยกมือขึ้นจับแก้มหญิงสาวเอาไว้ราวกับจะปลอบประโลมให้สงบสติอารมณ์ลง ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไร เสียงหัวเราะ ที่แสนคุ้นเคยก็ดังขึ้นเสียก่อน

“แน่นอนว่าสาเหตุที่ชาวเอลฟ์ของเราต้องทำสงครามนั้น หาใช่เป็นความผิดของเจ้าแต่อย่างใด เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง”

ไม่ช้าร่างสูงของบุรุษผู้เป็นใหญ่ที่สุดในดินแดนแห่งนี้ก็เดินเข้ามาในห้อง โบหน้าจริงจิงกับดวงตาคมกริบนั้นหันไปจ้องมองอลิเซียรที่ขวัญเสีย เขาเอื้อมมือไปบีบไหล่หญิงสาวเพื่อเป็นการยืนยันในสิ่งที่ตนพูด อารอน สการ์เล็ด ท่านเจ้าแห่งแดนเอลฟ์เผยแพร่ยืมที่ยากจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

“พวกเราคือพันธมิตรกันแล้วนะท่านหญิง ซึ่งนั่นหมายความว่าเราเป็นพวกเดียวกันแล้ว และเป็นสาเหตุที่พวกศัตรูมันจะบุกเข้ามาที่นี่ ไม่มีใครหนีไหนเป็นฝ่ายผิดหรอก อีกอย่าง ไม่ช้าก็เร็วพวกมันจะต้องบุกมาถึงที่นี่อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นนี่คือหน้าที่ของพวกเราชาวเอลฟ์ที่ต้องเผชิญศัตรูด้วยตั้งแต่แรก”

อลิเซียรรู้ดีว่านั่นคือคำปลอบที่พยายามให้เธอรู้สึกสบายใจขึ้น ขณะที่เธอเฝ้าจับแก้มของเธออย่างอ่อนโยน จึงพอจะทำให้อลิเซียรใจเย็นลงบ้าง

“เป็นยังไงบ้างคะท่านอารอน ศัตรูมากันมากแค่ไหน”

นายหญิงแห่งเอลฟ์เอ่ยถามสามี ซึ่งอารอนก็ถอนใจอย่างปลงตกไม่น้อย เมื่อได้พินิจดูดี ๆ แล้ว วันนี้ท่านเจ้าเองก็อยู่ในชุดเกราะสีชาวดิน ติดผ้าคลุมรูปยูนีคอร์นอันเป็นสัญลักษณ์แห่งแดนเอลฟ์อีกด้วย

“มากเอาเรื่องทีเดียว และมีโอกาสเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นกองกำลังที่มีแบล็กเทคโนโลยีด้วย แต่ไม่ต้องกังวลไปนะ ตอนนี้ทางกองกำลังผู้พิทักษ์ก็มุ่งหน้ามาสนับสนุนพวกเราอยู่ พวกเราจับมือมันได้แน่”

“...ค่ะ”

เซเรเนียร์รู้ดีว่ามันไม่ง่ายดายขนาดนั้น ต่อให้มีกองกำลังของผู้พิทักษ์มาสนับสนุนอีกแรง ทว่าแบล็กเทคโนโลยีที่พวกศัตรูใช้นั้นถือเป็นอาวุธอันตรายที่อาจสร้างปัญหาในสนามรบได้

“ถ้าอย่างนั้น ให้ฉันออกไปช่วยต่อสู้ด้วยนะค่ะ ท่านอารอน”

อลิเซียร์เอ่ยขึ้น ทำเอาเอลฟ์ทั้งสองต้องหันมามองเธอ

“อย่างน้อยๆ ให้ฉันไปอยู่ในแนวหลัง คอยใช้บทเพลงช่วยเหลือทุกคนก็ยังดีค่ะ”

“ไม่ได้!”

อารอนค้านทันทีวัน น้ำเสียงของเขาจริงจังเสียจนน่ากลัว

“ศัตรูอาจหมายหัวของเจ้าอยู่ก็ได้นะท่านหญิง เพราะฉะนั้นเจ้าควรหลบอยู่ในนี้ อีกอย่างบทเพลงของเจ้าสำคัญต่ออนาคตมากนัก ถ้าเกิดต้องมาเสียมันไปอีกครั้งในการต่อสู้นี้ละก็...เมื่อถึงเวลาจำเป็นต้องใช้มันจริงๆ จะแยเอาะนะ”

“แต่ว่า...”

“ท่านอารอนพูดถูกแล้ว” เซเรเนียร์เสริม พร้อมกับโอบไหล่ของหญิงสาวคนข้างๆ เอาไว้ “ตอนนี้ร่างกายของท่านอ่อนแอมากนะ ท่านอลิซ ท่านไม่ควรฝืนออกไปทำอะไรเสี่ยงๆ แล้วอย่าลืมนะว่าตอนนี้ท่านมีเรื่องต้องรับผิดชอบเพิ่มขึ้น ถ้าท่านเผลอทรราชเข้าอาจจะโกรธพวกเราได้”

อลิเซียร์นั้นได้แต่นิ่งเงียบ เธอเข้าใจที่เซเรเนียร์พูดเป็นอย่างดี ทว่าอย่างน้อยๆ ก็อยากออกไปช่วยต่อสู้สักแรง เพื่อป้องกันไม่ให้ศัตรูบุกเข้ามาทำร้ายสามีของเธอได้ มันก็เท่านั้นเอง แต่พอจะได้แย้งอะไร นายหญิงแห่งเอลฟ์ก็บิบไหล่เธอแน่นและส่ายหน้าให้เป็นการท้วงว่า “อย่าเลย” อีกครั้ง

สุดท้ายหญิงสาวจึงทำได้เพียงจำใจพยักหน้าเท่านั้นเอง

“ดีแล้วละ พวกเจ้าสองคนคอยระวังภัยอยู่ในนี้ก็พอ แล้วก็เซเรเนียร์ตอนนี้ท่านแม่เฒ่าไม่อยู่ เพราะฉะนั้นคนที่ดูแลเรื่องอาคมคุ้มกันดินแดนของเรา ต้องอาศัยเจ้าแล้ว...ไหนะ?”

“สบายมากค่ะ” เซเรเนียร์ยิ้มหวาน “ท่านเองก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วนะว่าคู่ชีวิตของท่านนั้นเชี่ยวชาญเรื่องอาคมเพียงใด กะอื่แค่ป้องกันประเทศไว้ระหว่างที่สามิไม่อยู่นะ ข้าทำได้สบายมาก”

อารอนเพียงยิ้มรับ ก่อนบิ๊บไหล่ภรรยาอย่างไว้วางใจ สุดท้ายก็ไม่ลืมหันไปพยักหน้ากับอลิเซียร์ ก่อนเดินหายออกไปจากห้อง โดยมีทหารคนสนิทที่ยืนรออยู่หลังประตูรับเดินตามไปอย่างเคร่งเครียด ปลอ่ยให้สตรีทั้งสองจ้องมองเหล่านักรบแห่งแดนเอลฟ์ที่เดินเข้าสู่สนามรบอย่างสง่าผ่าเผย และทำได้เพียงแค่อวยพรให้เท่านั้นเอง

“พวกเขาจะปลอดภัยไหม๊ยะคะ” อลิเซียร์ถาม

“แน่นอนสิคะ แล้วท่านอลิซจะได้เห็นว่า กองทัพชาวเอลฟ์ของเรานั้นเข้มแข็งแค่ไหน โดยเฉพาะสามิของข้านะ ถ้าเอางจริงเมื่อไรละก็ กองทัพของศัตรูได้ราบเป็นหน้ากลองแน่ค่ะ”

หญิงสาวได้แต่พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ เธอประสานมือและสวดภาวนาให้ชาวเอลฟ์ทุกคนปลอดภัยจากการสู้รบในครั้งนี้ และอีกใจหนึ่งนั้นก็ลืมเฝ้าระวังขอให้คนที่ถวิลหาอยากพบมากที่สุด รับๆ กลับมาหาเธอเสียที

“เร็วๆ เข้าหน่อยนะ เร็น...ตอนที่ฉันต้องการนายมากที่สุด นายก็จะมาปรากฏตัวต่อหน้าฉันเสมอ เพราะฉะนั้นรอบนี้นายห้ามมาสายเด็ดขาด เข้าใจมั๊ยะ”

“รูกฆาต”

เสียงนุ่นนวลดังขึ้นเมื่อเคลื่อนไหวตัวมากไปล้อมคิงของฝั่งตรงข้ามได้ บททดสอบครั้งที่แปดของผู้พิทักษ์สี่ชาวเป็นอันสิ้นสุด คนสองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามนั้นต่างโค้งให้กันตามพิธีการที่ศักดิ์สิทธิ์

“ยินดีด้วยนะ รูนที่สิบ เธอผ่านบททดสอบของฉันได้แล้ว”

“ครับ”

เร็น ออร์แกน เผยรอยยิ้มโล่งอก นึกดีใจที่ผู้พิทักษ์รูนที่แปดนั้นเป็นคนพูดอะไรตรงไปตรงมา และเล่าเรื่องราวต่างๆ สั่งสอนเขาให้ทำความเข้าใจได้

อย่างรวดเร็ว เธอเป็นสตรีเพียงคนเดียวที่ได้รับเกียรติให้ก้าวขึ้นมาเป็นผู้พิทักษ์
สีขาว ถือได้ว่าเป็นคนที่มากด้วยไหวพริบและความเป็นผู้นำจนยากจะหาใคร
เทียบ ทว่าที่นางสงสารก็เห็นจะเป็นเรื่องที่อาชั้ยของเธอสั้นอย่างน่าใจหายนัก
เพราะเธอมีชีวิตรอดอยู่ได้เพียงสิบแปดปีเท่านั้น

“ฉันหวังว่าเธอจะนำคำสอนและประสบการณ์ไปใช้ในทางที่ดีนะรุ่นที่
สิบ ฉันรู้ว่าเธออาจช่วยอะไรเธอได้ไม่มาก เพราะว่ากันตามจริง ตอนนี้นั้นฉันอายุ
น้อยกว่าเธอด้วยซ้ำไป แต่ในยุคสมัยของฉันนั้น พวกเราต่างถูกบีบบังคับให้
ต้องกลายเป็นหนุ่มสาวกันเร็วขึ้นเพราะฤทธิ์ของสงคราม หวังว่าเธอจะเอา
คำสอนของฉันไปช่วยในการสร้างโลกที่ดีกว่านี้ได้สำเร็จนะ รุ่นที่สิบ”

“ครับ” เร็นพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้มเจื่อน “คำสอนของคุณมีประโยชน์
ต่อผมมากครับรุ่นที่แปด ผมจะจดจำเอาไว้ไม่น้อยไปกว่าคำสอนของทุกๆ ท่าน
ในที่นี้เลย และขอสัญญาว่าผมจะสร้างยุคสมัยที่ดีกว่านี้ให้สำเร็จให้จงได้ครับ”

“ดีมาก ฉันหวังในตัวเธออยู่นะ”

รุ่นที่แปดยิ้มรอยยิ้มแสนอ่อนโยน แม้เธอจะดูเหมือนหญิงสาวน่ารักๆ
แสนธรรมดา แต่แวตานั้นแฝงไว้ด้วยความเศร้าและความหวังมากมายที่เร็น
ยินดีแบกรับมันเอาไว้ ไม่ต่างไปจากคำสอนและคำฝากฝังของท่านผู้อาวุโส
สีขาวคนอื่นๆ

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะไม่ขัดเวลาที่เธอรอคอยอีกแล้วละนะ รุ่นที่
สิบ ต่อไปเป็นบททดสอบสุดท้ายที่เธอต้องการจะเรียนรู้มากที่สุด แล้วก็...ระวัง
หน่อยนะ เพราะบททดสอบต่อไปนะ แสบเอาเรื่องเลยละ”

หญิงสาวหัวเราะว่า ก่อนคันตัวลุกขึ้นยืน เป็นจังหวะเดียวกันนั่นเองที่
ทุกคนหันมาเห็นว่าการทดสอบครั้งที่แปดของเร็นสิ้นสุดลงแล้ว เหล่าผู้พิทักษ์
สีขาวที่เหลือจึงวางมือจากกิจกรรมที่ทำอยู่กันถ้วนหน้า แม้แต่ท่านรุ่นที่หนึ่งกับ
รุ่นที่สองที่ติดพันอยู่กับเกม PS4 ยังโยนจอยสติ๊กทิ้งอย่างไม่ไยดี

ผู้อาวุโสทั้งแปดท่านเข้ามานั่งล้อมวงรอบๆ โต๊ะหมากรุกที่เร็นนั่งอยู่ จน
ชายหนุ่มได้แต่เลิกคิ้ว จ้องมองทุกคนกลับไปแบบงงๆ

“เออ...จู่ๆ มานั่งล้อมผมแบบนี้มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“แน่นอนว่าทุกคนต้องอยากดูการทดสอบระหว่างลูกกับพ่ออยู่แล้วนะ ลี!”

เพียะ!

แค่คำพูดอย่างเดียวยังไม่พอ ใจแรงกระแทกเข้ากลางแผ่นหลังนั้นก็เล่นเอาเร็นถึงกับหลังแอ่นเลยทีเดียว ทั้งๆ ที่ตอนนี้เขาเข้ามาอยู่ในโลกเสมือนจริงแท้ๆ แต่น้ำหนักมือนั้นมันไม่ธรรมดาเลย

“เก่งนี่ที่ผ่านบททดสอบของรุ่นพี่ทั้งแปดคนมาได้ในเวลาแค่นี้ เทียบกับเจ้าลูกแล้ว หมอนั่นใช้เวลาตั้งเกือบปีเลยนะกว่าจะผ่านมาถึงบททดสอบที่เก่าได้...ลูกนี่ร้ายจริงๆ สมแล้วที่ได้เชื่อพ่อกับแม่ไปอยู่ในตัว”

คำเอ่ยขมนั้นเป็นของ ซีรอส แวนการ์ด หรือบิดาบังเกิดเกล้าของนายออร์แกน พี่ยามนี้หย่อนตัวลงนั่งบนบาะผั่งตรงข้ามเร็น ดวงหน้าที่แทบถอดออกมาจากพิมพ์เดียวกันนั้นทำให้เร็นรู้สึกเหมือนเขาสองกระจะจกอยู่ไม่มีผิด โดยไม่รู้ตัว เขาก็เลยร่ายยิ้ม รวากับเผื่อรอช่วงเวลานี้มาแสนนาน ซึ่งคนเป็นพ่อพอเห็นรอยยิ้มนั้นแล้วก็อดเป็นอนาถใจไม่ได้

“อย่าจ้องพ่อกมากสิ...เขินนะเว้ย”

“โอ๊ย! รุ่นที่เก๋าน้ำหนาย่างเจ้านี่เขินเป็นด้วยหรอะ ไหนบอกว่าอยากเจอลูกชายใจจะขาดแล้วไง นี่อะไรกัน แค่มองหน้าด้วยยังไม่กล้าเลย อ่อนเป็นบ้า”

ท่าทางเขินๆ ของซีรอสทำให้เหล่าผู้อาวุโสที่เหลือหัวเราะชอบใจเป็นการใหญ่ เพราะจะว่าไปแล้ว นี่ก็เป็นครั้งแรกที่สองพ่อลูกได้มาพูดคุยกันอย่างจริงจัง เห็นแล้วเลยอดแซวไม่ได้

“เงียบไปเลยครับรุ่นพี่ทำ ใจคนไม่เคยมีลูกอย่างคุณนะจะไม่เข้าใจหรอก”

แล้วก็ได้แต่ไว้วายกลับไป ก่อนจะเริ่มรู้ว่าลูกชายมองตาแป๋วอยู่ตรงหน้า ซีรอส แวนการ์ด ผู้พิทักษ์สี่ขาวรุ่นที่เก๋าก็ถอนใจยาวๆ เพื่อเรียกสติและทำตัวให้สมเป็นผู้ทดสอบมากที่สุด

“นี่เป็นด่านสุดท้ายที่ลูกจะต้องเผชิญแล้วนะเร็น ลูกพร้อมไหม้ย”

“ครับ”

เร็นพยักหน้ารับ ซีรอสจึงแยมรอยยิ้มและยกมือขึ้นมาเพียงนิด หมากบนกระดานก็กลับมาเรียงกันเพื่อเริ่มเกมใหม่อีกครั้ง แน่نونว่ามากทั้งสองฝั่งนั้นยังเป็นสีขาวล้วน ดวงตาของสองพ่อลูกนั้นสบจ้องกันนิ่ง พร้อมเริ่มการทดสอบได้ทุกเมื่อ

“สิ่งที่พ่อจะสั่งสอนลูกเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ก็คือภาระหน้าที่ของลูกนับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป พ่อจะไม่ถามว่าลูกต้องการทำมันหรือไม่หรอกนะ เพราะการที่ลูกเข้ามาถึงตรงจุดนี้ได้ นั่นหมายความว่าลูกพร้อมสละทุกอย่างเพื่อสานต่อเจตจำนงสีขาวของพวกเราให้ลุล่วง และพ่อเชื่อเหลือเกินว่าหากเป็นลูกละก็ ต้องทำสำเร็จแน่ แต่ว่าก่อนหน้านี้...”

ลีนคำกล่าวนั้นซีรอสก็ยื่นมือลงไปจับเบี้ยบนกระดานฝั่งตนเอง เป็นฝ่ายที่เริ่มเดินหมากก่อน เขาเผยรอยยิ้ม ก่อนจะยกไหล่ให้ลูกชายเห็น

“ถ้าไม่กลัวเสียเวลา อยากฟังพ่อเล่าถึงเรื่องราวของพ่อกับโนอาร์ แล้วก็แม่ของเราหรือเปล่าละ”

ได้ยินเพียงเท่านั้นเอง เร็นก็เผยรอยยิ้มกว้างทันทีและตะแคงหมากของตัวเอง ขยับมันเดินตอบโต้

“ถ้าพ่อไม่เล่าให้ฟังละก็...ผมโกรธจริงๆ ด้วย”